

Vidnesbyrd for menigheden bind 8

af Ellen G White

Originaltitel: Testimonies for the Church vol 8

Oversat 1996-97

ellenwhite.dk

Bind ottes tidsperiode	5
Sektion et - Anledningerne lige nu	
Vort arbejde	9
Missionsbefalingen	14
Løftet om ånden	19
Vort ansvar	24
Arbejdet hjemme og ude	30
Arbejdet i Europa	38
Et syn om striden	41
Sektion to - Ofte gentagne råd	
Advarsler og råd til Battle Creek menigheden	48
Vor opgave for verden	53
Missionsarbejdet derhjemme og derude	56
Helligånden på vore skoler	61
Væk fra det rigtige	66
En appel til brødrene i Battle Creek	79
En tilsidesat advarsel	81
Resultatet af reformation	87
En alvorlig advarsel	90
Review and Herald branden	97
Hvad kunne være sket	104
Glemsomhed	107
Sektion tre - Breve til læger	
Prøvelsernes værdi	123
Samler sig for meget i Battle Creek	133
Ryk frem til mange steder	145
Guds hensigt med sine institutioner	153
Guds formål med sundhedsmissionsarbejdet	158
Et advarselsord	163
Fasthold lægearbejdet	166
Enighed i bestræbelserne	172
Kristus, middel for bøn og velsignelse	177
Opmuntrende ord	181
Guds ords værdi	192
Arbejdet for denne tid	195
Et bredere syn	201
Kristus vort eksempel	206
Sektion fire - Vær på vagt	
Lektier fra tidligere	213
Hvordan skal vore unge oplæres?	221
Fordeling af ansvar	231
Ledelsen	236
Ét med Kristus i Gud	239
Lægfolkets arbejde	244
Vil vi blive fundet for lette?	247
På hjemvejen	252
Sektion fem - Den nødvendige kundskab	
Gud i naturen	255

En personlig Gud	263
En falsk og en sand kundskab til Gud	279
Faren ved spekulativ kundskab	290
Den falske og sande uddannelse	305
Vigtigt at søge den sande kundskab	312
Kundskaben vi får i Guds ord	319
Vort store behov	329

Bind ottes tidsperiode

Bind 8 blev udgivet for at imødekomme en krise - den største krise som syvendedags adventistmenigheden nogen sinde stået til ansigt med. Sagens presserende karakter viser sig ved at bogen kom fra trykken i marts, 1904, femten måneder efter at bind 7 blev udgivet. Da det blev udgivet, var det ikke bekendt hvordan strømmende ville vende. I dag kan vi se tilbage og se at dets urokkelige undervisning var en stor faktor for at bortlede en truende katastrofe.

Selv om trossamfundets arbejde rakte ud i verdens vidder og selv om der havde været en reorganisering i generalkonferensen som gjorde en hurtig, sund vækst mulig, tog udviklingen i vort gamle hovedkvarters by i Battle Creek retning af, at hvis den var sket uhindret, ville have ført til undergang af syvendedagsadventist menighedens grundlag. Det hele skete på en så diskret måde at dets fare ikke blev opdraget ved begyndelsen, for vildfarelsen viste sig selv under et "nyt lys"

Nær ved århundredeskiftet, gjorde visse samfundsmedarbejdere og især lederne af sundhedsmissionsarbejdet, sig til talsmænd for visse lærdomme om Guds personlighed, som var helt ude af harmoni med Guds ords klare lære og menighedens standpunkt. Alligevel blev disse læresætninger bragt frem i brudskabsforståelsens fremførelse. Den almindelige accept som ville, hvad det påstås, bringe en herlig erfaring til Guds folk og ville fremskynde arbejdets afslutning.

Disse fanatiske synspunkter dannede ikke Gud som et stort personlig væsen, der hersker over universet, men snarere som en magt, en kraft, der ses og føles i naturen og gennemtrænger atmosfæren. I forvirring af Guds kraft sammen med hans personlighed, så de Gud i sollyset, i blomsten, i græsset, i (6) træet og i deres medmennesker. Disse fremmede med henrivende synspunkter blev offentligt bragt frem ved en generalkonferencesamling, de blev frit forsvaret på Battle Creek colleget og blev igen og igen fremstillet på Battle Creek seminariet. Til sidst blev dette "nye lys" et diskussionsemne når syvende-dags-adventist medarbejdere samles uformelt eller ved rådssamlinger. Skønt det var en sag der vedrørte menighedens ledere dybt, synes deres anstrengelser for at bremse læresætninger næsten at være helt virkningsløse.

I løbet af vinteren 1902-03 vandt bevægelsen styrke. Da blev problemet voldsomt med udgivelsen af en bog om fysiologi og hygiejne skrevet i populær stil, hvori samfundets ledende læger fremsatte disse synspunkter på en diskret måde. Bogen blev udgivet for at sælges bredt af syvende-dags adventister, så der kunne skaffes midler til

Battle Creeks sanatoriums genopbyggelse. Menighedens ledere mente med sikkerhed at kriserne kunne nås ved generalkonferencsesamling i foråret 1903. I medens håbede de på at Mrs. White ville tage sig af sagen. Men hver gang hun talte, synes hun at være styret og gav et budskab, der opfordrede til enighed i arbejdet og behovet for at stå sammen i disse interesser. Da generalkonferencsesamlingen sluttede, var problemet endnu ikke imødekommet.

Nogle få måneder senere, i efteråret 1903, fik Mrs. White, i et syn, besked om straks og utvetydigt at tage sig af de fanatiske læresætninger og gøre opmærksom på farerne ved at følge spekulative og spiritualistiske læresætninger. De udtalelser der kom fra hende i Californien nåede brøderne ved efterårsmødet i Washington D. C., ved krisernes højdepunkt. Alle kunne nu se at Gud ledte og vågede over sit arbejde og i lyset af Profetiens Ånds budskaber tog næsten alle standpunkt på sandhedens side. Men ude på marken, var der forviklinger, usikkerhed og (7) forvirring. *Vidnesbyrd for menigheden* bind 8, bar et budskab om denne sag som i bestemte vendinger definerer sandheden og lader således vildfarelsen stå ude i klar kontrast. Krisen blev imødekommet og menigheden blev reddet. Ingen menneskelig magt alene kunne have beskyttet menigheden i denne krise.

Udover denne altoverskyggende lærdomsstrid, var der andre menighedsproblemerne i bind 8's tider. Kun nogle få uger efter at bind 7 var kommet ud af trykken, med sine rådgivende budskaber om arbejdet der bliver gjort i vore forlagshuse, blev *Review and Herald* forlagsselskabets fabrik ødelagt ved brand. Dette var den anden store katastrofe i Battle Creek og fulgte efter sanatoriebranden på mindre end elleve måneder.

Der var mange flere problemer ved dette tab end blot at erstatte den ødelagte ejendom. I årevis havde Profetiens Ånds råd forlangt at troende skulle sprede sig fra Battle Creek og sanatorie- og uddannelses- og forlagsinteresserne skulle være andre steder. Vore folk var ikke blevet tilskyndet til at samle sig i store antal ved vort værks hovedkvarterer. Det var som svar på disse råd at det gamle Battle Creek college var blevet flyttet til landsdelen Berrien Springs i Michigan. Nu hvor *Review and Herald's* fabriksanlæg var ødelagt af brand, syntes det for lederne at være en gunstig anledning at forflytte forlagsarbejdet til andre steder og passende skidt blev taget i den retning.

Fra begyndelsen havde Generalkonferencsens hovedkvarter været placeret nær *Review and Herald*-virksomheden. De to synes uadskillelige. Planer for at flytte den ene vil involvere den anden. Som svar på vejledningen gennem Profetiens Ånd, blev der søgt efter passende steder og til sidst, blev i en Washington, D C forstad, nationens hovedstand, fundet et sted og forlagshuset arbejde og generalkonferencsens kontorer blev flyttet til det center i august 1903.

(8) For at hjælpe syvende-dags adventister til at forstå baggrunden for katastrofesagen som udviskede forlagshuset og behovet for at genetablere værket på en ny grund og på en ny lokalitet, blev "Ofte gentagede råd" skrevet i bind 8.

Disse problemer som indbefatter medicinarbejdet, vort udgivelsesarbejde og denne menigheds læresætninger var store og kunne let bortlede vort folks opmærksomhed ude i verden fra vor hovedopgave - at frembære det evige evangelium til hele verden. Selv om bind 8 hovedsageligt var udgivet for at imødekomme disse kriser og for at gøre den rette fremgangsmåde, een gang for alle, klar for syvendedags adventister, tilkendegiver Ellen White en tydelig fremgangsmåde. Bogen åbner ikke op for de problemer vi konfronteres med, men fremsætter snarere sektionen "Anledningerne lige nu" hvori "Vort arbejde" er, i appellerende termer. Derefter følger kapitler efter som "Missionsbefalingen", "Løftet om Helligånden," og synspunkter på vor ansvar derhjemme og derude, men særlig omtale om "Arbejdet i Europa". Hvor det dog ville have behaget den store sandhedessfjende, hvis Guds folks sind og tanker kunne være vendt fra den store ufuldendte opgave på grund af spekulationer om guddommen, ved hjælp af fanatisme eller forvirrede ideer om organisering. Men Guds folk blev ikke splittet fra deres opgave at oplyse verden. Med deres øjne på arbejde, blev der gjort fremskridt.

Egentlig mistede nogle deres vej i 1902-03 kriserne. Visse institutionsejendomme gik tabt i samfundet; men i stedet for at forhale arbejdet, markerede kriserne åbningen for store udfordrende bevægelser. Advarslerne i sektionen "Vær på vagt" og den klare skildring af sandheden i kapitelgruppen "Den nødvendige kundskab." vil altid holde menigheden fra fejl-ledende læresætninger og andre råd fra bind 8 vil være af nytte for endens tid.

Ellen G White udgivelsernes betroede folk.

Sektion et - Anledningerne lige nu Vort arbejde

(9) Hvad er vort arbejde? Det samme som det der blev givet Johannes Døber, om hvem vi læser: »I de dage fremstår Johannes Døber og prædiker i Judæas ørken og siger: »Omvend jer, thi Himmeriget er kommet nær. Thi han er den, om hvem der er talt ved profeten Esajas, som siger: »Der er en røst af en, som råber i ørkenen: »Ban Herrens vej, gør hans stier jævne.« Matt.3,1-3.

Alle som er oprigtigt engageret i Herrens arbejde for disse sidste dage vil have et bestemt budskab at frembære. Læs først få vers fra det fyrretyvende kapitel i Esajas' Bog:

»I ørkenen råber en røst: »Ban Herrens vej, jævn i det øde land en højvej for vor Gud! Hver dal skal højnes, hvert bjerg, hver høj, skal sænkes, bakket land blive fladt og fjeldvæg til slette. Åbenbares skal Herrens herlighed, alt kød til hobe skal se den. Thi Herrens mund har talet.« Es.40,3-5.

»Der lyder en røst, som siger: »råb!« jeg svarer: »Hvad skal jeg råbe?« »Alt kød til hobe er græs, al dets ynde som markens blomst; græsset tørres, blomsten visner, når Herrens Ånde blæser derpå; visselig, folket er græs, græsset

tørres, blomsten visner, men vor Guds ord bliver evindeligt.« vers 6-8.

(10) Dette kapitel er fyldt med belæring for os i denne tid. Herrens ord til os er: "Omvend jer, bered vejen for en vækkelse i mit værk."

Foflyttelsen af arbejdet til Washington, som hidtil har været i Battle Creek er et skridt i den rigtige retning. Vi skal fortsætte med at gå ud i regionerne derude, hvor folk er i åndeligt mørke. »Hver dal skal højnes, hvert bjerg, hver høj, skal sænkes, bakked land blive fladt og fjeldvæg til slette.« vers 4. Enhver forhindring mod Guds folks genløsning skal fjernes ved at åbne hans ord og fremførelsen af et tydeligt »Så siger Herren.« Det sande lys skal skinne frem; for mørke dækker jorden og et tykt mørke dækker folket. Den levende Guds sandhed skal vise sig som modsætningen til vildfarelse. Proklamer de glade strømme. Vi har en Frelser som har givet sit liv så dem, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.

Forhindringer for fremførelsen af Guds arbejde vil vise sig; men frygt ikke. Kongernes Konges almagt, vor pagts-holdende Gud forener sig med en omsorgsfuld hyrdes mildhed og ømhed. Intet kan stå i vejen for ham. Hans kraft er uindskrænket og den er pantet på den visse fuldbyrdelse af hans løfter til sit folk. Han kan fjerne alle hindringer for sit arbejdes fremførelse. Han har midler til at fjerne enhver vanskelighed, så dem, som tjener ham og giver agt på de midler han bruger, kan udfries.

De planer hans værks fjender har synes at være faste og solide, men han kan kundkaste den stærkeste af disse planer og på hans eget tidspunkt og på egen måde vil han gøre dette, når han ser at vor tro har blevet prøvet tilstrækkeligt og at vi er draget nærmere ham og vi har gjort ham til vor advokat.

I de mørkeste dage, når alt synes at være bandlyst, så frygt ikke. Hav tro på Gud. Han gennemfører sin vilje, gør (11) alt godt til sit folks bedste. Den, som elsker og tjener han, vil få fornyet styrken dag for dag. Hans forstand vil komme ind i deres arbejde, så de ikke fejler ved gennemførelsen af hans mål.

Der skal ikke være nogen modløshed i Guds tjeneste. Vor tro skal udholde det pres den udsættes for. Gud er i stand til og villig til at give sine tjenere al den styrke de behøver. Han vil mere end fuldbyrde de højeste forventninger fra dem, som stoler på ham. Han vil give dem den visdom som de på forskellige måder kræver.

Den prøvede apostel Paulus siger: »Han har svaret mig: »Min nåde er dig nok; thi i magtesløshed udfolder min kraft sig helt.« Langt hellere vil jeg derfor rose mig af min magtesløshed, for at Kristi kraft kan tage bolig i mig. Derfor er jeg vel til mode under magtesløshed, under mishandlinger, i nød, under forfølgelser, under ængstende kår for Kristi skyld; thi når jeg er magtesløs, da er jeg stærk.« 2.Kor.12,9-10.

Oh, mine brødre, hold jeres første tillid fast indtil enden. Guds sandheds lys må ikke dæmpes. Det skal skinne midt i

vildfarelsens mørke, der indhyller vor verden. Guds ord skal åbnes for dem på jordens store steder, såvel som for dem på de mindre.

Kristi menighed er Guds organ for sandhedsproklameringen; hun har fået kraft fra ham til at gøre et særligt arbejde; og hvis hun er loyal over for Gud, lydige mod hans bud, vil den guddommelige krafts fortrinlighed dvæle hos hende. Hvis hun vil ære Herren Israels Gud, er der ingen kraft der kan stå hende imod. Hvis hun vil være tro imod sin alliance, vil fjendens kræfter ikke længere være i stand til at overmande hende, mere end avnerne modstår hvirvelvinden.

Hvis menigheden vil påtage sig Kristi retfærdighedsklædning, trække sig bort fra al troskab med verden, vil en klar, herlig dag bryde frem for hende.

Nu behøver menighedens medlemmer at bekende deres (12) frafald og stå sammen. Mine brødre, lad intet komme der kan adskille jer fra hinanden eller fra Gud. Tal ikke om meningsforskelle, men foren jer i sandhedskærligheden, som den er i Jesus. Kom frem for Gud og bed om Frelserens udgydte blod som hjælpemiddel i krigen mod det onde. I vil ikke bede forgæves. I det I drager nærmere til Gud, med hjertefølt anger og i fuld trosforvisning, vil fjenden som forsøger at ødelægge jer blive overvundet.

Vend jer til Herren, I håbets fanger. Søg styrke fra Gud, den levende Gud. Vis en fast, ydmyg tro på hans magt og hans villighed til at frelse. Fra Kristus flyder den levende frelsende strøm. Han er livets Grundvold, al krafts kilde. [Når vi i troen griber fat på hans styrke, så vil han bevirke en forandring, en vidunderlig forandring, i det, som syntes håbløst og umuligt. Dette vil han gøre til sit navns ære. Gud vil, at alle de trofaste, som sætter deres lid til ham, skal tale opmuntrende ord til de vantro og håbløse. Må Herren hjælpe os til at hjælpe hverandre og at prøve ham ved levende tro. *I Mesterens Tjeneste* side 279]

»Jubler for Gud, vor styrke, råb af fryd for Jakobs Gud, istem lovsang, lad pauken lyde, den liflige citer og harpen.« Sal.81,2-3.

»Det er godt at takke Herren, lovsynge dit navn, du højeste, ved gry forkynde din nåde, om natten din trofasthed til tistrenget lyre, til harpe, til strengeleg på citer! Thi ved dit værk har du glædet mig, Herre, jeg jubler over dine hænders gerning.« Sal.92,2-5.

»Kom, lad os juble, for Herren, råbe af fryd for vor Frelses klippe, møde med tak for hans åsyn, juble i sang til hans pris! Thi Herren er en vældig Gud, en konge stor over alle guder; i hans hånd er jordens dybder, bjergenes tinder er hans; havet er hans, han har skabt det, det tørre land har

hans hænder dannet. Kom, lad os bøje os, kaste os ned, knæle for Herren, vor skaber! Sal.95,1-6.

»Syng Herren en ny sang, syng for Herren, al jorden, syng for Herren og lov hans navn, fortæl om hans frelse dag efter dag, kundgør hans ære blandt folkene, hans undere blandt alle folkeslag! Thi stor og højlovet er Herren, forfærdelig over alle guder.« Sal.96,1-4.

»Råb af fryd for Herren, al jorden, tjener Herren med glæde, kom for hans åsyn med jubel! Kend, at Herren er Gud! Han skabte os, vi er hans, hans folk og den hjord, han vogter. Gå ind i hans porte med takkesang, med lovsange ind i hans forgårde, tak ham og lov hans navn! Thi god er Herren, hans miskundhed varer evindelig, fra slægt til slægt hans trofasthed!« Sal.100.

Missionsbefalingen

(14) [Det er Guds hensigt, at hans folk skal være et indviet, rent og helligt folk, der bringer lys til alle omkring sig. Det er hans hensigt, at de ved at efterleve sandheden skal blive til velsignelse på jorden. Kristi nåde er tilstrækkelig til at virkeliggøre dette. Men Guds folk bør huske, at han kun vil gøre dem til velsigende på jorden, når de tror og efterlever evangeliets principper. Det er kun, når de bruger de evner, han har givet dem, i tjeneste for ham, at de kan eje fylden og kraften i det løfte, hvorpå menigheden er blevet kaldet til at stå. Hvis de, der bekender sig til at tro på Kristus som deres Frelser, kun når de verdslige idealers lave mål, vil menigheden ikke kunne give den rige høst, som Gud venter. I dens regnskab står der skrevet: »Fundet for let.»

Missionsbefalingen, som Kristus gav sine disciple lige før sin himmelfart, er hans riges missions mægtige frihedsbrev. Ved at give disciplene den, gjorde Frelseren dem til sine ambassadører og gav dem deres akkreditiver. Hvis de senere blev udfordret og spurgt, med hvilken autoritet de, der kun var ulærde fiskere, virkede som lærere og læger, kunne de svare: "Den som jøderne korsfæstede, men som opstod fra de døde, udpegede os til tjeneste for sit ord og erklærede: »Mig er givet al magt i himmelen og på jorden.«

Kristus gav denne befaling til sine øverste tjenere, disciplene, de bygmestre der skulle lægge grundvolden til hans kirke. På dem og på alle, der ville efterfølge dem som hans tjenere, lagde han den opgave at viderebringe evangeliet fra slægt til slægt, fra den ene tidsalder til den anden.

Disciplene skulle ikke vente på, at folket kom til dem. De skulle gå ud til folket og søge efter syndere, lige som hyrden søger efter fåret, der er faret vild. Kristus åbnede ver-

den for dem som deres arbejdsmark. De skulle gå »ud i al (15) verden og »forkynde »evangeliet for al skabningen.« Mark. 16,15. De skulle prædike om Frelseren, om hans liv i uselvisk tjeneste, hans skammelige død og hans uforlignelige og uforanderlige kærlighed. Hans navn skulle være deres feltråb og det bånd, som bandt dem sammen. I hans navn skulle de overvinde syndens fæstningsværker. Troen på hans navn skulle være deres kendetegn som kristne.

Idet Kristus gav disciplene yderligere anvisninger, sagde han: »Men når Helligånden kommer over jer, skal I få kraft; og I skal være mine vidner både i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria, ja, indtil jordens ende.« »Men I skal blive her i byen, indtil I bliver iført kraft fra det høje.« Ap. G. 1,8, Luk. 24,49.

I lydighed mod deres Mesters ord samledes i disciplene i Jerusalem for at vente på opfyldelsen af Guds løfte. Her tilbragte de ti dage, dage med dyb hjerteransagelse. De lagde alle uoverensstemmelser bort og kom hverandre nær i et kristent fællesskab.

Da de ti dage var gået, opfyldte Herren sit løfte ved en vidunderlig udgydelse af sin Ånd. »Da lød der med eet fra himmelen en susen som af et vældigt åndepust og den fyldte hele huset, hvor de sad. Og der viste sig for dem tunger som af ild og de fordelte sig og satte sig på hver enkelt af dem. Og de blev alle fyldt med Helligånden og de begyndte at tale i andre tungemål, efter hvad Ånden indgav dem at forkynde.« »På den dag blev der føjet omtrent tre tusinde sjæle til.« Ap. G. 2,2-4.41.

»Men de gik ud og prædikede alle vegne. Og Herren virkede med og stadfæstede ordet ved de tegn, som fulgte med.« Mark. 16,20. Trods den heftige modstand disciplene mødte, blev evangeliet om riget i løbet af kort tid forkyndt i alle beboede dele af verden.

Missionsbefalingen, der blev givet til disciplene, er også givet til os. (16) I dag skal en korsfæstet og opstanden frelser ligesom dengang ophøjes for dem, som er uden Gud og uden håb i verden. Herren kalder på hyrder, lærere og evangelister. Fra dør til dør skal hans tjenere forkynde frelsens budskab. Budskabet om tilgivelse gennem Kristus skal bringes til alle slægter, stammer, tungemål og folk.

Budskabet skal ikke gives med modfalden, livløs røst, men på en klar, bestemt og gribende måde. Hundreder venter på advarslen, der kan redde deres liv. Det er nødvendigt, at verden får et vidnesbyrd i de kristne om kristendommens magt at se. Der er brug for nådens budbringere ikke blot nogle få steder, men over hele verden. Fra alle lande høres råbet: »Kom over ... og hjælp os!« Rig og fattig, høj og lav søger efter lys. Mand og kvinder hungre efter sandheden, som den er i Jesus. Når de hører evangeliet prædikeret med kraft fra det høje, vil de være klar over, at gæstebuddet afholdes for dem og de vil besvære kaldet: »Kom! for nu er det rede.« Luk. 14,17.

Ordene: »Gå ud i al verden og forkynd evangeliet for al skabningen« (Mark. 16,15.) er rettet til hver eneste af Kristi efterfølgere. Alle, der er kaldet til et liv i Kristus, er også kaldet til at arbejde for deres medmenneskers frelse.

Den samme længsel i sjælen efter at frelse de fortabte, som han havde, skal vise sig hos dem. Ikke alle kan fylde den samme plads, men der er en plads og et arbejde for alle. Alle, som har fået Guds velsignelser skænket, bør svare med aktiv tjeneste. Enhver gave bør bruges til fremme for hans rige.

Et uforanderligt løfte

Kristus tilvebragte alt til udførelsen af den gerning, disciplene blev betroet og tog selv ansvaret for dens fremgang. Så længe de adlød hans ord og (17) arbejdede i forbindelse med ham, kunne de ikke lide nederlag. »Gå til alle folkeslag!« bød han dem. "Gå til de fjerneste dele af den beboede verden og vær forvisset om, at jeg også vil være til stede der. Arbejd i tro og tillid, for der vil aldrig komme en tid, hvor jeg vil svige jer."

Løftet om Kristi stadige nærværelse er også givet til os. Den forløbne tid har intet ændret med hans afskedsløfte. Han er med os i dag lige så sikkert, som han var med disciplene og han vil være med os »indtil verdens ende«.

»Gå ud ... og forkynd evangeliet for al skabningen,« siger Frelseren til os, »for at de kan blive Guds børn. Jeg er med jer i denne gerning og lærer, vejleder, opmuntrer og styrker jer og giver jer fremgang i jeres selvfornegete og opofrende arbejde. Jeg vil bevæge hjerterne, overbevise dem om synd og vende dem fra mørke til lys, fra ulydighed til retfærdighed. I mit lys skal de skue lys. I vil møde de sataniske magters modstand, men stol på mig. Jeg vil aldrig svige jer.«

Tror I ikke, at Kristus værdsætter dem, der lever helt for ham? Tror I ikke, at han besøger dem, der i lighed med den elskede Johannes er på hårde og vanskelige steder for hans skyld? Han finder sine trofaste, holder sig nær til dem og opmuntrer og styrker dem. Og Guds engle, som er vældige i magt, bliver udsendt af Gud for at tjene hans medarbejdere, der fremholder sandheden for dem, der ikke kender den. *Vejl f menigh* bd. 3 side 180-183]

Gud har givet evangelieprædikanten opgaven at lede dem til Kristus, som er gået væk fra den trange vej. Evangelieprædikanten skal være viis og oprigtig i sine bestræbelser. Ved hvert års slutning bør han kunne se tilbage og se sjæle frelst som følge af hans arbejde. Nogle skal han frelse med frygt, »rive dem ud af ilden! Men der er andre, som han skal være barmhjertig imod med frygt, så han afskyer endog den kjortel, som er besmittet af kødet«. »Han skal holde fast ved det troværdige ord i overensstemmelse med læren.« Judas 23; Tit 1,9. Paulus' formaninger til Timoteus kommer til prædikanterne i dag: »Jeg formaner dig indtrængende for Guds åsyn og for Kristus Jesus, som skal dømmes levende og døde og med tanke på hans tilsynkomst og hans rige: Prædik ordet, træd frem, hvad enten det er belejligt eller ubelejligt, overbevis, tugt, forman med al langmodighed og belæring.« 2.Tim.4,1-2.

Men det er ikke kun dem som forkynder ordet at Gud givet ansvaret at søge at frelse syndere. Han har givet dette arbejde til alle. Vore hjerter skal fyldes med Kristi kærlig-

hed så vore taknemmelige ord skal varme andre hjerter. Dette er en tjeneste alle kan gøre og Herren godtager tjeneren som var den gjort mod ham selv. Han gør den effektiv, tildeler den oprigtige medarbejder den nådegave der forsoner mennesket med Gud.

Måtte Herren hjælpe sit folk til at kunne se, at der er et alvorligt arbejde at gøre. Måtte han hjælpe dem til at huske på at de i hjemmet, i menigheden og i verden skal gøre Kristi gerninger. De overlades ikke til at arbejde alene. Engle er deres hjælpere. Og Kristus er deres hjælper. Lad dem da arbejde trofast og utrætteligt. Hvis de ikke bliver svage vil de høste i rette tid.

Den kristne pilgrim giver ikke efter for ønsket om hvile. Han går støt fremad og siger: "Natten er forbi, dagen er nær." Dette er hans motto: »Ikke at jeg allerede har grebet det eller allerede er blevet fuldkommen: men jeg jager derefter, jeg mener ikke om mig selv, at jeg allerede har grebet det. Men ét gør jeg: idet jeg glemmer, hvad der er bagved og rækker efter det, der er foran, jager jeg frem mod målet, den sejrpris, som Gud fra det høje kaldte os til Kristus Jesus. Fil.3,12-14.

Løftet om ånden

(19) [Gud beder os ikke om at gøre arbejdet foran os med vor egen kraft. Han har sørget for guddommelig hjælp til alle kritiske situationer, hvor vore menneskelige hjælpemidler er utilstrækkelige. Han giver Helligånden til hjælp i enhver vanskelighed for at styrke vort håb og forvisning og oplyse vore sind og rense vore hjerter.

Kort før Frelseren blev korsfæstet, sagde han til sine disciple: »Jeg vil ikke efterlade jer faderløse.« »Jeg vil bede Faderen og han skal give jer en anden talsmand til at være hos jer til evig tid.« Når han, sandhedens Ånd, kommer, skal han vejlede jer til hele sandheden; thi han skal ikke tale af sig selv, men alt, hvad han hører, skal han tale og det, der kommer, skal han forkynde jer.« »Han skal lære jer alle ting og minde jer om alt, hvad jeg har sagt jer.« Joh. 14,18.16,13;14,26.

Kristus har draget omsorg for at hans menighed vil være et forvandlet samfund, oplyst af himmelens lys og i besiddelse af Immanuels herlighed. Det er hans hensigt, at enhver kristen skal være omgivet af en åndelig atmosfære af lys og fred. Der er ingen grænse for den nytte, det menneske kan gøre, som lægger selvet til side og gør plads for Helligåndens gerning i sit hjerte og lever et liv i fuld overgivelse til Gud.

Hvad blev resultatet af Helligåndens udgydelse på pinsefestens dag? Det glade budskab om en opstanden frelser blev bragt til den beboede verdens fjerneste grænser. Disciplenes hjerter blev til overflod fyldt med en menneske-

kærlighed så stor, så dyb og så vidtfavnende, at den drev dem til at tage ud til jordens ender, »idet noget andet end vor Herres Jesu Kristi kors.« Gal. 6,14. Når de fremholdt sandheden, som den er i Jesus, gav hjerter efter budskabets styrke. Menigheden så omvendte strømme til fra alle kanter. Frafaldne blev vundet igen. Syndere (20) forenede sig med kristne for at søge efter den kostbare perle. De, der havde været evangeliets bitreste modstandere, blev dets forkæmpere. Profetien blev opfyldt: »Den skrøbeligste ... skal ... blive som David, men Davids hus ... som Herrens engel.« Zak 12,8. Hver eneste kristen så i sin broder ligheden med den guddommelige kærlighed og velvilje. Een interesse rådede. Een slags kappestrid opslugte alle andre. Det eneste, de troende higede efter, var at åbenbare lighed med Kristi karakter og arbejde for at udvide hans rige.

»Med stor kraft aflagde apostlene vidnesbyrdet om Herren Jesu opstandelse og alle havde de stor yndest hos folket.« Apg. 4, 33. Under deres arbejde blev der til menigheden føjet udvalgte mænd, som havde fyldt deres hjerte med fred og glæde og som helligede deres liv til at give andre det håb, idet de selv modtog livets ord. Hundreder forkyndte budskabet: »Guds rige er kommet nær.« De kunne ikke holdes tilbage eller skræmmes med trusler. Herren talte gennem dem og overalt, hvor de kom, blev syge helbredt og evangeliet blev forkyndt for de fattige.

Så mægtigt kan Gud virke, når mennesker overgiver sig til Helligåndens ledelse.

Løftet om Ånden tilhører os i dag lige så sikkert, som det tilhørte de første disciple. Gud vil i dag udruste mænd og kvinder med kraft fra det høje på samme måde, som han udrustede dem, der på pinsefestens dag hørte frelsens ord. Netop i denne time er hans Ånd tilgængelig for alle, der trænger dertil og vil tage ham på hans ord.

Læg mærke til at det først var efter at disciplene var blevet fuldstændig enige, da de ikke længere stræbte efter den højeste stilling, at Ånden blev udgydt. De havde samme sind. Alle uoverensstemmelser var blevet fjernet og vidnesbyrdet, de frembar, efter at Ånden var blevet givet dem, er det samme. Bemærk ordene: »Hele forsamlingen af dem, der var kommet til troen, havde eet hjerte og een sjæl.« Apg. 4,32. Ånden fra ham, der døde, (21) for at syndere kunne leve, besjælede hele den troende forsamling.

Disciplene bad ikke om en velsignelse til sig selv. De var tyngede af en byrde for sjæle. Evangeliet skulle bringes til jordens ende og de gjorde krav på at blive udstyret med den kraft, Kristus havde lovet. Da var det, at Helligånden blev udgydt og tusinder blev omvendt på en dag.

Sådan bør det blive nu. De troende bør lægge alt det bort, der skiller og overgive sig til Gud for at frelse det fortabte. De bør i tro bede om den lovede velsignelse, så vil den blive givet. Åndens udgydelse på apostlenes tid var "tidlig-regnen" og dens virkning var herlig. Men sildigregnen vil blive endnu rigeligere. Hvad er der lovet dem, der lever i de sidste dage? »Herren til borgen, I fanger med håb! Også i dag forkyndes: Jeg giver dig tvefold bod.« »Herren skal I bede om regn ved tidlig og sildigregnsstide; Herren skaber

uvejr; regnskyl giver han dem, hver mand urter på marken.« Zak. 9,12; 10,1.

Kristus erklærede, at Åndens guddommelige indflydelse skulle være med hans efterfølgere indtil enden. Men løftet er ikke blevet værdsat, som det burde og derfor bliver det ikke opfyldt, sådan som det kunne. Løftet om Helligånden er et emne, der kun tænkes lidt på og følgerne er kun, hvad man kunne vente: åndelig død. Emner af mindre betydning lægger beslag på opmærksomheden. Og den guddommelige kraft, der er nødvendig for menighedens vækst og fremgang og som har alle andre velsignelser i sit følge, mangler, selv om den tilbydes i sin ubegrænsede fylde.

Det er Åndens fravær, der gør evangeliets forkyndelse så kraftløs. Lærnem, talent, veltalenhed og alle naturlige og tilegnede evner kan være til stede; men uden Guds Ånds tilstedeværelse, vil intet hjerte blive berørt eller nogen syndet vundet for Kristus. Hvis de på den anden side er forbundet (22) til Kristus, hvis Profetiens Ånds gave er deres, vil selv den ringeste og mest vankundige af hans disciple få en kraft, der vil påvirke hjerterne. Gud gør dem til kanaler, hvor universet ypperste indflydelse kan strømme igennem.

Hvorfor hungrer og tørster vi ikke efter Helligåndens gave, når den er det middel, hvorved vi skal modtage kraft? Hvorfor taler vi ikke om den, beder om den og prædiker om den? Herren er mere villig til at give os sin Hellige Ånd, end forældre er til at give deres børn gode gaver. Enhver arbejder bør trygle Gud om Helligåndens dåb. Grupper bør samles for at bede om særlig hjælp og himmelsk visdom, for at de kan vide, hvordan de skal planlægge og handle forstandigt. Man bør især bede om, at Gud vil give sine missionærer Helligåndens dåb.

Ved Åndens tilstedeværelse hos Guds medarbejdere vil sandhedens forkyndelse få en kraft, som al verdens ære og herlighed ikke kunne give. Ånden giver styrken, der bærer den stridende, kæmpende sjæl gennem alle krisesituationer, under slægtninges uvenlighed, under verdens had og erkendelsen af deres egne mangler og fejlgreb.

Nidkærlighed for Gud drev disciplene til at vidne om sandheden med stor kraft. Burde denne nidkærlighed ikke opflamme vore hjerter til en beslutning om at fortælle beretningen om den genløsende kærlighed, om Kristus og ham korsfæstet? Vil Guds Ånd ikke komme i dag, som svar på alvorlig, udholdende bøn og fylde mennesker med kraft til tjeneste? Hvorfor er menigheden da så svag og forsagt?

Det er enhver kristens forret, ikke blot at se frem til, men at fremskynde Herren Jesu Kristi komme. Hvis alle, der bekender hans navn, bar frugt til hans ære, hvor hurtigt ville hele verden da ikke kunne tilsås med evangeliets sædekorn. Den sidste høst ville hurtigt blive moden og Kristus ville komme og samle de dyrebare korn.

(23) Mine brødre og søstre! Bønfald om Helligånden. Gud står bag hvert eneste løfte, han har givet. Sig, med jeres bibler i hånden: »Jeg har gjort, hvad du har sagt. Jeg lægger dit løfte frem: »Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer.« Kristus er-

klærer: »Alt, hvad I beder og bønfaller om, tro, at I har fået det, så skal I få det.« »Hvad som helst I beder om i mit navn, det vil jeg gøre, for at Faderen kan herliggøres ved Sønnen.« Matt. 7,7; Mark. 11,24; Joh. 14, 13.

Regnbuen omkring tronen er en forsikring om, at Gud er sanddrø og at der ikke er nogen forandring eller skiftende skygge hos ham. Vi har syndet imod ham og har ikke fortjent hans gunst og alligevel har han lagt den mest vidunderlige af alle bønner på vore læber: »Bortstød os ikke for dit navns skyld, vanær ej din herligheds trone, kom i hu og bryd ej din pagt med os« Jer. 14, 21. Han har forpligtet sig til at give agt på vort råb, når vi kommer til ham og bekender vor uværdighed og synd. Hans tronens ære er sat på spil for opfyldelsen af hans ord til os.

Kristus sender sine budbringere til alle dele af sit rige, for at meddele sine tjenere sin vilje. Han vandrer midt blandt sine menigheder. Han ønsker at helliggøre, opløfte og forædle sine efterfølgere. Indflydelsen fra dem, som tror på ham, vil være en duft af liv til liv for verden. Kristus holder stjernerne i sin højre hånd og det er hans hensigt gennem dem at lade sit lys skinne for verden. På denne måde ønsker han at berede sit folk for en højere tjeneste i menigheden hisset. Han har givet os et vældigt værk at udføre. Lad os gøre det med troskab. Lad os ved vore liv vise, hvad guddommelig nåde kan udrette for menneskeheden. *Vejl f menigh* bd. 3 side 184-188]

Vort ansvar

(24) Til tider får jeg vist et bestemt syn om restmenighedens tilstand, en tilstand med forfærdelig ligegyldighed over for en verdens behov; en verden, der er gået fortabt fordi den ikke kender til sandheden for denne tid. Så har jeg stunder, ind i mellem, med stærke kvaler. Mange som har fået overdraget den tredje engels budskab indser ikke at sjæles frelse er afhængig af Guds menigheds helligelse og virksomhed. Mange bruger deres velsignelser i selvets tjeneste. Oh, hvor mit hjerte smertes fordi Kristus er gjort til skamme ved deres ukristelige opførsel! Men, når kvalerne er forbi, føler jeg det som om, jeg arbejder hårdere en nogensinde for at vække dem til at anstrenge sig uselvvisk for deres medmenneskers frelse.

Gud har gjort sit folk til forvaltere af hans nåde og sandhed og hvordan ser han ikke på deres forsømmelse i at give disse velsignelser til deres medmennesker? Lad os forestille os at en fjern britisk koloni er i store pinsler på grund af hungersnød og truget af krig. Store mængder mennesker dør af sult og en mægtig fjende samles ved grænsen, truer med at fremskynde døden. Regeringen åbner sine lagre, offentlig næstekærlighed flyder frem; hjælp flyder gennem mange kanaler. En flåde, ladet med livsnødvendige midler, sendes til det nødlidende sted, ledsaget med bønner fra dem, hvis hjerter er oprørte til at hjælpe. Og i en tid sejler flåden direkte til sit mål. Men, med landet ude af syne,

formindskes ivren hos dem, der har skal bringe maden til de udhungrede. Selvom de er med i et arbejde der gør dem til medarbejdere sammen med engle, mister de, de gode indtryk som de havde fra starten. Ved onde rådgivere, kommer fristelser ind.

En øgruppe ligger på deres vej og selv om det ikke er så langt (25) fra deres mål, beslutter de at råbe. Fristelsen, der fik lov til at komme ind, bliver stærkere. Den egenkærlige begærlighedsånd tager sæde i deres sind. Handelsfordelene viser deres sande selv. Dem, som er på flåden overtales til at forblive på øerne. Deres oprindelige barmhjertighedsmål fortøner sig for dem. De glemmer det forkomne folk som de blev sendt til. De forrådskamre, de har fået betroet, bruges til deres egen fordel. Godgørenheds-midlerne bortledes ud i selvskhedens kanaler. De bortbytter livsnødvendige midler for selvvisk vinding og overlader deres medmennesker til døden. De omkomnes råb stiger til himlen og Herren skriver om røveri i sin fortegnelsesbog.

Tænk på de døende menneskers rædsel, fordi dem, som har magten over hjælpemidler viste sig at være upålidelige over for deres betroelse. Det er vanskeligt for os at se, at mennesker kunne være skyldig i en så frygtelig en synd. Alligevel har jeg fået besked på at sige til jer, min bror, min søster, at Kristne dagligt gentager denne synd.

I Edens have, faldt mennesket fra sin høje rang og blev, ved overtrædelse, genstand for døden. I himlen blev det set at menneskelige væsner gik fortabt og Guds medlidenhed blev vækket. Ved en uendelig pris udtænkte han et hjælpemiddel. »Således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.« Joh.3,16. Der var intet håb for overtræderen uden gennem Kristus. Gud »så, at der ingen var og det undrede ham, at ingen greb ind. Da kom hans arm ham til hjælp, hans retfærd, den stod ham bi.« Es.59,16.

Herren udvalgte et folk og gjorde dem til opbevaringssted for hans sandhed. Det var hans hensigt at mennesker, ved åbenbarelsen af hans karakter gennem Israel, skulle drages hen til ham. Hele verden skulle have evangelieinvitationen. Gennem (26) læren i offersystemet, blev Kristus opløftet for nationer og alle som ville se på ham, ville leve.

Men Israel fuldbyrdede ikke Guds plan. De glemte Gud og mistede synet for deres store privilegium som hans repræsentanter. De velsignelser de havde fået gav ingen velsignelser til verden. Alle deres fortrin passede sig for deres egen forherligelse. De frarøvede Gud den tjeneste han forlangte af dem og de frarøvede deres medmennesker religiøs vejledning og et helligt eksempel.

Gud sendte til sidst sin søn for at åbenbare den Usynliges karakter for mennesker. Kristus kom og levede på denne jord, et liv i lydighed mod Guds lov. Han gav sit dyrebare liv for at frelse verden og gjorde hans tjenere til sine forvaltere. Med Kristi gave blev alle himlens rigdomme givet til mennesket. Menigheden blev ladet med himlens føde til forsultne sjæle. Dette var den skat som Guds folk fik betroet til at bringe verden. De var trofaste i deres pligt og fort-

satte arbejdet indtil nådesbudskabet havde nået verden rundt.

Kristus steg til himlen og sendte sin Helligånd og gav kraft til sine disciples gerning. Tusinder blev omvendt på en dag. På en generations tid skulle evangeliet føres ud til alle folk, under himlen. Men lidt efter lidt blev det forandret. Menigheden mistede sin første kærlighed. Den blev selvisk og kom til at elske magelighed. Verdslighedens ånd blev næret. Fjenden kastede sin fortryllelse over dem, som Gud havde givet lys til en verden i mørke, lys som burde have skinnet frem i gode gerninger. Verden blev frarøvet de velsignelser som Gud ønskede at mennesker skulle have.

Gentager dette sig ikke i denne slægt? Mange i dag holder det tilbage, som Herren har betroet dem at give en uadvaret, ufrelst verden. I Guds ord fremstilles en engel som flyvende under himlens midte og »havde et evigt evangelium at forkynde for dem, (27) der bor på jorden, for alle folkeslag og stammer og tungemål og folk. Og han råbte med høj røst: »Frygt Gud og giv ham ære; thi nu er hans doms time kommet. Ja, tilbed ham, som har skabt himmelen og jorden og havet og kildevældene.« Åb.14,6.7.

Budskabet i Åbenbaringen 14 er det budskab som vi skal frembære verden. Det er livets brød for disse sidste dage. Millioner af mennesker går fortabt i uvidenhed og synd. Men mange af dem, som Gud har betroet livets rigdomme, ser på disse sjæle med ligegyldighed. Mange glemmer at de er blevet betroet livets brød til dem der hungre efter frelse.

Oh, helligede kristne, for Kristuslignende pålidelighed, for den tro der virker ved at elske og rense sjælen! måtte Gud hjælpe os til at angre og udskifte vore træge bevægelser til hellig virksomhed. Måtte han hjælpe os til at vise i vore ord og gerninger at vi gør fortabte sjæles byrde til vor egen.

Lad os, ethvert øjeblik, være taknemmelige over for Guds overbærenhed uden træge, vantro handlinger. I stedet for at smigre os selv med det som kunne gøres og alligevel har gjort så lidt, skal vi arbejde endnu mere alvorligt. Vi skal ikke stoppe vore anstrengelser eller slække på vor vagtsomhed. Vor iver skal aldrig blive mindre. Vort åndelige liv må dagligt fornyes med den strøm, der gør vor Guds by glad. Vi må altid være på vagt efter anledninger til at bruge de talenter Gud har givet os.

[Verden er et teater og beboerne er skuespillere, som forbereder sig på at spille deres rolle i det sidste store drama. Til trods for, at der er så mange, mange mennesker, så er der ingen enhed, undtagen hvor man slutter sig sammen for at realisere egenkærlige planer. Gud ser på os. Hans planer med sine oprørske undersåtter vil blive gennemført. Verden er ikke blevet overladt i menneskers hænder, selv om (28) Gud tillader forvirring og uorden at herske en tid. En kraft fra nedan arbejder på at fremkalde de sidste store scener i dramaet, da Satan fremstår som Kristus og virker med al uretfærdighedens forførelse over for dem, der slutter sig sammen i hemmelige selskaber. De, der giver efter

for tilbøjeligheden til at slutte forbund, realiserer fjendens planer. Årsag og virkning vil følges ad.

Overtrædelsen har næsten nået grænsen. Verden er fuld af uro og stor rædsel vil snart komme over menneskene. Enden er meget nær. Vi, som kender sandheden, bør berede os for det, der snart vil bryde løs over verden som er en vældig overraskelse. *Herren kommer 10.maj*]

Johannes skriver: »Og jeg så en stor, hvid trone og ham, som sad på den; for hans åsyn flyede jorden og himmelen og der fandtes ikke nogen plads for dem. Og jeg så de døde, store og små, stå foran tronen og bøger blev åbnet; og endnu en bog blev åbnet: livets bog; og de døde blev dømt ud fra det, der stod skrevet i bøgerne, efter deres gerninger.« Åb.20,11,12.

[Sover vi som et folk? Oh, hvis bare de unge mænd og kvinder på vore institutioner, som nu er uforberedte for Herrens tilsynekomst og uskikkede til at blive medlemmer af Guds familie, kunne se tidernes tegn, hvilken forandring ville der da ikke ske med dem! Herren Jesus kalder på selvfornægtende arbejdere til at gå i hans spor, vandre med ham og virke for ham, tage korset op og gå, hvorhen han leder.

Mange bliver hurtigt tilfredse med at yde Herren ubetydelige tjenester. Deres kristendom er kraftsløs. Kristus ofrede sig for syndere. Hvilken iver efter at frelse mennesker burde ikke besjæle os, når vi ser dem gå til i synd! Disse mennesker er blevet købt før en høj pris. Guds Søns død på Golgatas kors var, hvad de (29) kostede. Hver dag træffer de en afgørelse, om de vil have evigt liv eller evig død.] Og alligevel er mænd og kvinder, som bekender sig til at tjene Herren, tilfreds med at optage deres tid og opmærksomhed med mindre betydningsfulde ting. De har ikke noget imod at være strid med hinanden. Hvis de var helliget Mesterens arbejde, ville de ikke stride og kæmpe som uregerlige familieborn. Alle hænder ville komme ind i tjenesten. Alle ville stå ved sin pligtpost, arbejde med hjerte og sjæl som en missionær af Kristi kors. Forløserens Ånd ville forblive i medarbejdernes hjerter og retfærdighedens gerninger vil blive udført. Medarbejderne ville føre dem med i deres tjeneste sammen med en vækket menigheds bønner og sympati. De ville få deres anvisninger fra Kristus og ville ikke finde tid til strid og kamp. [*Herren kommer 10.maj*]

Budskaber vil komme fra læber berørt med det brændende kul fra det guddommelige alter. Indtrængende, rene ord vil blive sagt. Ydmyge, hjertebrudte forbønner vil stige op til himlen. Med en hånd vil medarbejderne tage fat i Kristus, medens de med den anden vil gribe syndere og drage dem til Frelseren.

»Og dette evangelium om Riget skal prædikes over hele jorden til et vidnesbyrd for alle folkeslagene; og så skal enden komme.« Matt.24,14.

»Frels dem, der slæbes til døden, red dem, der vakler hen for at dræbes. Siger du: »se, jeg vidste det ikke« - mon ej han, der vejer hjerter, kan skønne? Han, der tager vare på din sjæl, han ved det, han gengælder mennesker, hvad de har gjort. Ordsp.24,11-12.»

Arbejdet hjemme og ude

(30) St. Helena, Californien, den 7.august, 1902.

[»Siger I ikke: `Der er endnu fire måneder, til høsten kommer? Se, jeg siger jer: opløft jeres øjne og se, at markerne er hvide til høsten. Allerede nu får den, der høster, løn og samler frugt til evigt liv, så de kan glæde sig sammen, både den, som sår og den, som høster. Thi her er det ord sandt: »En sår og en anden høster:« Joh. 4,35-37.

Når kornet er sået, er bonden nødt til at vente flere måneder, medens det spirer og sætter aks, før det er rede til at blive høstet. Idet han sår det, bliver han opmuntret ved forventningen om den kommende afgrøde. Hans arbejde bliver lettet ved håbet om en god afgrøde, når det bliver høsttid.

Sådan var det ikke med de sædekorn, Kristus såede i den samaritanske kvindes sind, da han talte med hende ved brønden. Høsten for hans udsæd var ikke fjern, men nær. Næppe var hans ord udtalt, før den udsæede sæd voksede op og bar frugt, vakte hendes forståelse og satte hende i stand til at erkende, at hun havde talt med Herren, Jesus Kristus. Hun lod de guddommelige lysstråler skinne ind i sit hjerte. Idet hun glemte sin vandkrukke, skyndte hun sig bort for at fortælle de gode nyheder til sine samaritanske brødre. »Kom,« sagde hun og se en mand, som har sagt mig alt det, jeg har gjort.« vers 29. Og de gik med det samme ud for at se ham. Da var det, han sammenlignede disse samaritaneres sjæle med en kornmark. »Opløft jeres øjne og se,« sagde han til disciplene, »at markerne er hvide til høsten.»

»Da samaritanerne kom til ham, bad de ham derfor om at blive hos dem; og han blev (31) der i to dage: »Hvor var det travle dage. Hvad siger beretningen om resultatet? »Mange flere kom til tro på grund af hans ord. Og de sagde til kvinden: »Nu er det ikke længer på grund af din tale, vi tror; thi vi har selv hørt ham og ved nu, at han i sandhed er verdens frelser.« vers 40-42.

Ved at åbne livets ord for samaritanerne, såede Kristus mange sandhedskorn og viste dem, hvorledes de selv kunne så sandhedens sæd i andres sind. Hvor meget godt kunne der ikke udrettes, hvis alle der, kender sandheden, ville arbejde for syndere, for dem, der i så høj grad har behov for at kende og forstå Bibelens sandhed og som ville tage imod den, lige så villigt som samaritanerne tog imod Kristi ord! Vi bringer os kun i ringe grad i harmoni med Gud i den sag, der burde være det stærkeste bånd, der forener os med ham i medlidenhed med fordærvede, skyldige, lidende sjæle, døde i deres overtrædelse og synd! Hvis mennesker

viste samme medfølelse som Kristus, ville de have en stadig sorg i hjertet over tilstanden på mange trængende arbejdsmarker, der er blottede for arbejdere.

Arbejdet må alvorligt og forstandigt hjælpes fremad på de udenlandske arbejdsmarker. Men arbejdet på hjemmefronten må på ingen måde forsømmes. Lad ikke de marker, der ligger lige for vor dør, såsom de store byer i vort land, blive skødesløst forbigået og forsømt. Disse marker er ligeså vigtige som nogen anden udenlandsk arbejdsmark.

Guds opmuntrende budskab om nåde bør forkyndes i vore byer. Mænd og kvinder, der lever i disse byer, bliver hastigt mere og mere indviklede i deres forretningsforbindelser. De handler letsindigt ved at opføre bygningsværker, hvis tårne når højt op under himmelhvælvingen. Deres sind er fyldt med planer og ærgerrige foretagender. Gud byder hver eneste af sine aktive tjenere: »Råb højt, (32) spar ikke din strube, løft din røst som basunen, forkynd mit folk dets brøde og Jakobs hus deres synder!« Es. 58, 1.

Lad os takke Herren for, at der er nogle få arbejdere, der gør alt, hvad der er muligt, for at rejse nogle mindesmærker for Gud i vore forsømte byer. Lad os huske, at det er vor pligt at opmuntre disse arbejdere. Den mangel på påskønnelse og støtte, som hans folk i vort land viser vore trofaste arbejdere i de store byer, mishager Gud. Arbejdet herhjemme er et vitalt problem netop nu. Lige for tiden har vi den bedste anledning, som vi vil få til at arbejde på disse felter. Om kort tid vil situationen blive langt vanskeligere.

Jesus græd over Jerusalem på grund af hans udvalgte folks synd og egensindighed. Han græd også over hårdhertetheden hos dem, der bekender sig til at være hans medarbejdere, men som er tilfredse med intet at gøre. Bærer de, som burde forstå sjælens værdi, sammen med Kristus en tung byrde og en stadig sorg blandet med tårer for de onde byer på jorden? Ødelæggelsen af disse byer, der næsten helt er henfaldne til afgudsdyrkelse, er forestående. Hvilket svar vil man kunne give på den sidste store regnskabsdag for at have forsømt at arbejde i disse byer nu?

Måtte Herren, medens arbejdet går fremad, hjælpe os til at give andre lande den opmærksomhed, de bør have, således at arbejderne på disse steder ikke skal blive holdt tilbage, ude af stand til at rejse mindesmærket for Gud på mange pladser. Lad os ikke tillade, at for mange midler bliver opsøgt i dette land. Lad os ikke forsat forsømme vor pligt overfor de millioner, der lever i andre lande. Måtte vi få en bedre forståelse af situationen og indhente det forsømte.

Mine brødre og søstre! Det kan være, at I ved at (33) løfte jeres øjne og se ud over de vidtstrakte marker, der er hvide til høsten, i jeres egne hjerter vil modtage Guds rige nåde. I, der på grund af vantro har været åndeligt fattige, vil ved personligt arbejde blive rige på gode gerninger. I vil ikke længere sulte jeres sjæle midt i overfloden, men tilegne jer de gode gaver, Gud har gemt til jer. Når I begynder at forstå, hvor blottede for midler de arbejdere er, som skal føre arbejdet fremad på de fremmede missionsmarker, vil I gøre, hvad I kan for at hjælpe. Da vil jeres sjæle og jeres sind vil blive fornyet af Guds ord, som er et blad fra livets træ til lægedom for folkene.

Som svar på Herrens spørgsmål: »Hvem skal jeg sende?« svarede Esajas: »Her er jeg, send mig.« Es. 6, 8. Du, min broder, min søster, er måske ikke i stand til selv at gå ud i Herrens vingård, men du kan skaffe midler, der kan sendes til andre. På den måde overgiver du dine penge til vekselrerne og når Mesteren kommer, vil du kunne give ham sit tilbage med renter. Dine midler kan blive sendt ud og brugt til underhold for Guds sendebud, der med ord og indflydelse bringer budskabet: »Han Herrens vej, gør hans stier jævne.« Matt. 3,3. Der lægges planer for værkets fremme og nu er tiden inde for dig til at arbejde.

Hvis I arbejder under selvfornægtelse og gør, hvad I kan for at befordre værkets vækst på nye felter, vil Herren hjælpe, styrke og velsigne jer. Stol på forsikringen om, at han er nær, der holder jer oppe og som er lys og liv. Gør alt af kærlighed til Jesus og de dyrebare sjæle, for hvem han døde. Arbejd med et rent, guddommeligt udvirket forsæt på at herliggøre Gud. Herren ser og forstår og han vil bruge jer trods jeres svaghed, hvis I vil give jeres talenter som en helliget gave til Herrens tjeneste. For det er i aktiv, uegennyttig tjeneste, at den svage blive stærk og nyder hans dyrebare velbehag. Herrens glæde er en del af jeres styrke. Hvis I er trofaste, vil den fred, der overgår al forstand, blive jeres belønning i dette liv og i det kommende liv vil I gå ind til jeres Herres glæde. *Vejl f menigh* bd. 3 side 190-193]

23. Januar, 1903.

Jeg må skrive noget om den måde vor byer i Amerika er gået forbi og forsømt på, byer hvori sandheden ikke er blevet proklameret. Budskabet må gives til tusinde udlændinge der bor i disse byer i hjemmemarken.

Jeg kan ikke forstå hvorfor vort folk har så lille en byrde for at tage det arbejde op, som Herren i årevis har fremholdt for mig, at give den nærværende sandheds budskab i de sydlige byer. Igen og igen har Herren vist denne marks behov, uden nogen særlige resultater. Jeg har nogen gange følt det som om, jeg ikke kunne bære denne arbejdsbyrde længere. Jeg tænkte, at hvis mennesker stadig forsømmer dette arbejde, ville jeg lade det ligge og bede om, at Herren må have barmhjertighed med de uvidende og dem som er væk fra vejen.

Men Herren har en strid med vore prædikanter og folk; og jeg må tale, lægge arbejdsbyrden for sydlige stater og vort lands byer, på dem. Hvem føler sig stærkt bebyrdet for at budskabet bliver proklameret i Stor-NewYork og i mange andre byer som stadig er ubearbejdet? Ikke alle midler som samles skal sendes fra Amerika til (35) fjerne lande, medens der på hjemmemarken er Forsynets anledninger til at give sandheden til millioner, som aldrig har hørt den. Blandt disse millioner er der repræsentanter fra mange nationer, mange som er rede til at modtage budskabet. Meget er der endnu at gøre inden for vore døres skygge - i Californiens og New Yorks byer og mange andre stater.

Gud siger til sit folk: »Gør dig rede, bliv lys, thi dit lys er kommet, Herrens herlighed er oprundet over dig.« Es.60,1. Hvorfor føler de da så en så lille byrde for at plante Sandhedens standard på nye steder? Hvorfor adlyder de ikke ordene: »Sælg, hvad I har og giv almisse! Skaf jer punge, som ikke ældes, en udtømmelig skat i Himlene.« Luk.12,33. Hvorfor giver de ikke Herren sit tilbage, til investering i den himmelske købmandsbutik? Hvorfor er der ikke et mere alvorligt kald efter frivillige til at gå ud på den hvidnende høstmark? Hvis der ikke gøres mere i Amerikas byer, vil prædikanter og folk have et tungt regnskab at aflægge for Ham som har givet hvert menneske sit arbejde.

Vi gentager bønnen: »Komme dit rige; ske din vilje på jorden, som den sker i himmelen.« Matt.6,10. Gør vi vor del for at besvare denne bøn? Vi bekender os til at tro at det hverv Kristus gav sine disciple også er givet til os. Fuldbyrder vi det? Måtte Gud tilgive vor frygtelige forsummelse for at gøre det arbejde som vi hidtil knapnok har rørt med vore fingerspidser. Hvornår vil dette arbejde gøres? Det gøre mig ondt om hjertet at se en sådan blindhed fra Guds folks side.

Der er tusinder i Amerika der går tabt i uvidenhed og synd. Og ser vi langt borte på nogle høstbare marker, lader dem, som (36) kender sandheden, disse trængende marker sig uanfægtet lukke bag sig. Kristus siger: »Gå hen, min søn og arbejd i vingården i dag!« »Siger I ikke: »Der er endnu fire måneder, til høsten kommer?« Se, jeg siger jer: opløft jeres øjne og se, at markerne er hvide til høsten.« Matt.21,28. Joh.4,35.

[Vågn op, vågn op, mine brødre og søstre og gå ud i de arbejdsmarker i Amerika, hvor der endnu intet er gjort. Tænk ikke, at I har gjort jeres pligt, når I har givet noget til virksomheden i fremmede lande. Der er et værk, som må udføres i fremmede lande, men der er også et værk, som må udføres i Amerika, der er lige så vigtigt. I byerne i Amerika er der folk af næsten ethvert tungemål. De behøver det lys, som Herren har skænket sin menighed. *I Mesterens Tjeneste* side 237]

[Herren lever og regerer. Snart vil han rejse sig i sin majestæt for at forfærde jorden. Et særskilt budskab skal nu frembæres, et budskab, der vil gennemtrænge det åndelige mørke og overbevise og omvende sjæle. "Red dig hurtigt! Det gælder dit liv!" er det kald, der skal lyde til dem, som lever i synd. Vi må nu handle med frygtelig alvor. Vi har ikke et øjeblik at spilde på kritik og anklage. Lad dem, der tidligere har gjort dette, falde på deres knæ i bøn og lad dem tage sig i agt for at stille deres egne ord og planer i stedet for Guds ord og Guds planer. *Vejl f menigh* bd. 1 side 406]

[Vi har ikke tid til at dvæle ved ting, der ikke har nogen betydning. Vor tid bør vies til forkyndelse af det sidste nådesbudskab for en brødefuld verden. Der er behov for mænd, der handler under inspiration af Guds Ånd. De prædikener, som nogle af vore prædikanter holder, er nødt til at blive langt mere kraftfyldte, end de er nu, ellers vil

mange frafaldne bringe et tamt, intetsigende budskab, der luller folk i søvn. Hver eneste (37) tale bør holdes under indtryk af de frygtelige straffedomme, der snart vil komme over jorden. Sandhedens budskab skal forkyndes af læber, der er blevet berørt af det glødende kul fra Guds alter.

Mit hjerte er fyldt med angst, når jeg tænker på de intetsigende budskaber, nogle af vore prædikanter bringer, når de har et budskab at fremholde, der gælder liv og død. Prædikanterne sover, lægfolket sover, medens verden forgår i synd. Måtte Gud hjælpe sit folk til at stå op og vandre og arbejde som mænd og kvinder på grænsen til den evige verden. Snart vil en frygtelig overraskelse komme over jordens indbyggere. Pludselig vil Kristus komme med kraft og megen herlighed. Da vil der ikke være tid til at forberede sig til at møde ham. For os er tiden nu kommet til at give det advarende budskab. *Vejlf menigh* bd. 3 side 193]

Vi er forvaltere, som har fået vor fraværende Herres husholdning og hans interesser betroet. Vor Herre kom til denne verden for at tjene disse ting. Han er vendt tilbage til himlen og efterlader os med et ansvar og han forventer at vi våger og venter på hans tilsynekomst. Lad os være trofaste over for vor betroelse, så han ikke skal komme pludseligt og finde os sovende.

Arbejdet i Europa

(38) St. Helena, Californien, 7. december, 1902.

[Til mine brødre i Europa!]

Der er noget, jeg må sige jer. Tiden er kommet, hvor meget skal udrettes i Europa. Et stort arbejde ligesom det, der er blevet gjort i Amerika, kan gøres i Europa. Der bør oprettes sanatorier og åbnes sundhedsfremmende restauranter. Lad lyset fra den nærværende sandhed udstråle fra pressen. Lad arbejdet med at oversætte vore bøger gå fremad. Det er blevet vist mig, at lyset vil blive tændt på mange steder i de europæiske lande

Der er mange områder, hvor Herrens værk ikke har en passende fremgang. Der behøves hjælp i Italien, Frankrig, Skotland og mange andre lande. Der burde udføres et større arbejde på disse steder. Der er behov for arbejdere. Guds folk i Europa har mange evner og Herren ønsker, at disse evner skal bruges til at oprette centre overalt i Storbritannien og på kontinentet, hvorfra lyset fra hans sandhed kan udstråle.

Der er et arbejde at gøre i Skandinavien. Gud er lige så villig til at virke gennem troende i Skandinavien som gennem troende i Amerika.

Mine brødre, foren jer med hærskarernes Herre. Lad ham være jeres frygt og den, for hvem I ræddes. Tiden er kommet, hvor hans værk skal udvides. Vanskelige tider ligger foran os, men hvis vi står sammen i et kristent fællesskab,

hvor ingen stræber efter at være den største, vil Gud virke med væld for os.

Lad os være fulde af håb og mod. I Guds tjeneste er modløshed både syndigt og urimeligt. Han kender alle vore behov. Han har al magt. Han kan give sine tjenere den fylde af duelighed, som deres kærlighed og medlidenhed. Han forener (39) almagtens majestæt med den nænsomme hyrdes mildhed og omsorg. Vi har ikke nødig at frygte for, at han ikke vil opfylde sine løfter. Han er den evige sandhed. Den pagt, han har sluttet med dem, der elsker ham, vil han aldrig forandre. De løfter, han har givet sin menighed, står fast for evigt. Han vil danne den til evig herlighed, til fryd for mange slægtled.

Læs det 41. kapitel hos Esajas og søg at forstå det i hele dets betydning. Gud erklærer: »Fra nøgne høje sender jeg floder og kilder midt i dale; ørkenen gør jeg til vanddrag, det tørre land til væld. I ørkenen giver jeg cedre, akacier, myrter, oliven; i ødemark sætter jeg cypresser tillige med elm og gran, at de må se og kende, mærke sig det og indse, at Herrens hånd har gjort det, Israels Hellige skabt det.« Es. 41, 18-20.

Den, der har valgt Kristus, har sluttet sig til en magt, som ingen menneskelig visdom eller styrke kan overvinde. »Frygt ikke, thi jeg er med dig,« erklærer han, »vær ej rådvild, thi jeg er din Gud! Med min retfærdigs højre styrker, ja hjælper, ja støtter jeg dig.« Thi jeg, som er Herren din Gud, jeg griber din hånd, siger til dig: Frygt kun ikke, jeg er din hjælper.« vers 10.13.

»Hvem vil I ligne mig med som min ligemand? siger den Hellige. Løft Eders blik til himlen og se: Hvo skabte disse? Han mønstrer deres hær efter tal, kalder hver enkelt ved navn; så stor er hans kraft og væld, at ikke en eneste mangler. Hvorfor siger du, Jakob, hvi taler du, Israel, så: Min vej er skjult for Herren, min ret gled min Gud af hændte. Ved du, hørte du ikke, at Herren er en (40) evig Gud, den vide jord har han skabt? Han trættes og mattes ikke, hans indsigt udgrundes ikke, han giver den trætte kraft, den svage fylde af styrke. Ynglinge trættes og mattes, ungersvende snubler brat, ny kraft får de, der bier på Herren, de får nye svingfjer som ørnen; de løber uden at mattes, vandrer uden at trættes.« Es. 40, 25-31.

Sandhedens lys skal skinne til jordens ender. Et vældigt og stadigt tiltagende lys stråler med himmelsk klarhed fra Genløserens ansigt til hans repræsentanter for at spredes gennem dunkelheden i en formørket verden. Lad os som hans medarbejdere bede om helliggørelse ved hans Ånd, for at vi må kunne skinne klarere og klarere.

Sandhedens lys for denne tid skinner nu i kongers kabinetter. Statsmænds opmærksomhed bliver rettet mod Bibelen, nationernes lovbog og de sammenligner deres nationale love med dens lovbestemmelser. Som Kristi repræsentanter har vi ingen tid at spille. Vore anstrengelser må ikke begrænses til nogle få steder, hvor lyset er blevet så rigeligt,

at det ikke bliver påskønnet. Evangeliets budskab skal forkyndes for alle slægter, stammer, tungemål og folk. *Vejl f menigh* bd. 3 side 193-196]

Et syn om striden

(41) [I et syn så jeg to hære i frygtelig kamp. Den ene hær blev ledet under bannere, der bar tegnene på verdens magt. Den anden blev ledet under prins Immanuels blodbestænkede banner. Fane på fane blev slæbt i støvet, når det ene kompagni efter det andet fra Herrens hær sluttede sig til fjenden og stamme på stamme fra fjendens rækker sluttede sig til Guds lovlydige folk. En engel, der fløj midt oppe under himmelen, lagde Immanuels fane i manges hænder, medens en mægtig general med høj røst råbte: "Slut op i rækkerne! De, der er loyale mod Guds bud og Jesu vidnesbyrd, må nu tage deres standpunkt! Drag ud fra dem og skil jer ud og rør ikke noget urent, så vil jeg tage imod jer og være jer en fader og I skal være mine sønner og døtre! Lad alle, der vil komme Herren til hjælp, komme Herren til hjælp mod de vældige!"

Slaget rasede. Sejren skiftede fra den ene side til den anden. Snart gav korsets stridsmænd efter, »som når en fanebærer besvimer«. Es. 10,18 (eng. bibelovers.) Men deres tilsyneladende tilbagegang skete kun for at opnå en mere gunstig stilling. Der hørtes jubelråb. En lovsang steg op til Gud og englestemmer forenede sig i sangen, medens Kristi stridsmænd plantede hans banner på de fæstningsmure, fjenden hidtil havde holdt. Vor frelses feltherre ledede slaget og sendte hjælp til sine stridsmænd. Hans magt udfoldede sig vældigt og opmuntrede dem til at føre slaget frem til portene. Han lærte dem frygtelige ting i retfærdighed, medens han ledte dem sejrende skridt for skridt til sejr.

Til sidst blev sejren vundet. Hæren, der fulgte banneret med indskriften »Guds bud og Jesu tro«, jublede herligt over sejren. (42) Kristi stridsmænd var lige ved byens porte og med fryd modtog byen sin konge. Fredens og glædens og den evige retfærdigheds rige blev oprettet.

Nu er menigheden en kæmpende menighed. Vi står nu overfor en verden i midnatsmørke, der er næsten helt henfalden til afgudsdyrkelse. Men dagen kommer, da kampen er udkæmpet og sejren vundet. Guds vilje vil komme til at ske på jorden, som den sker i himmelen. Da vil folkeslagene ikke have nogen anden lov end himmelens lov. De vil være en lykkelig, forenet familie klædt i lovprisningens og taksigelsens klæder - Kristi retfærdigheds kappe. Hele naturen vil i sin uovertrufne yndighed uafbrudt hylde Gud med pris og tilbedelse. Verden vil blive badet i lyset fra himmelen. Årene vil henrinde i glæde. Månens lys vil være som Solens og Solens lys vil være syv gange stærkere, end det er nu. Over dette syn vil morgenstjerneerne juble til hobe og gudssønnerne råbe af fryd, medens Gud og Kristus i forening kundgør: »Der skal ingen synd være mere og der skal heller ikke mere være nogen død.«

Det var den scene, der blev fremstillet for mig. Men menigheden må og vil kæmpe mod synlige og usynlige fjender. Satans redskaber er til stede i menneskelige skikkelser. Menneskene har sluttet sig sammen for at bekæmpe Hærskarernes Herre. Disse sammensværgelser vil fortsætte, indtil Kristus forlader sin plads som mellemmand ved nådestolen og ifører sig hævnens klædebon. I hver eneste by har Satans redskaber travlt med at organisere dem, der er modstandere af Guds lov i partier. Skinhellige og erklærede vantro stiller sig på disse partiets side. Dette er ikke en tid, hvor Guds folk skal være svæklinge. Vi har ikke råd til at svække vor årvågenhed et eneste øjeblik. *Vejl f menigh* bd. 3 side 198-199]

»I øvrigt, hent kraft fra Herren og hans vældige styrke! Ifør jer Guds fulde rustning, så I kan holde stand mod Djævelens snigløb. Thi den kamp, vi skal kæmpe, er ikke mod kød (43) og blod, men mod magterne og myndighederne, mod verdensherkerne i dette mørke, mod ondskabens åndemagter i himmelrummet. Tag derfor Guds fulde rustning på, for at I må kunne stå imod på den onde dag og holde stand efter at have besejret alt. Så stå da med sandheden spændt som bælte om jeres lænder og iførte »retfærdigheden som brynje«, tag som sko på jeres fødder villighed til at forkynde fredens evangelium, løft i al jeres færd troens skjold, hvormed I kan slukke alle den Ondes gloende pile, tag imod »frelsens hjelm« og Åndens sværd, som er Guds ord.« Ef.6,10-17.

»Og det beder jeg om, at jeres Kærlighed stadig må blive mere og mere rig på indsigt og al dømmekraft, så I kan skønne, hvad der er det væsentlige, for at I må være rene og lydefri på Kristi dag, fyldte med retfærdigheds frugt, som skyldes Jesus Kristus, Gud til ære og pris.« Fil.1,9-11.

»Kun skal I sammen leve et liv, der er Kristi evangelium værdigt, at I står fast i en Ånd og med en sjæl strider sammen for troen på evangeliet uden i nogen henseende at lade jer skræmme af modstanderne; det er jo for dem et vidnesbyrd om, at de skal fortabes, men I frelses og det er Guds værk. Thi af nåde blev det jer givet for Kristi skyld ikke blot at tro på ham, men også at lide for hans skyld.« Vers 27-29.

Der er i disse sidste dage åbenbart syner om kommende ære, scener afbilledet af Guds hånd og disse burde være dyrebar for hans menighed. Hvad støttede Guds søn i hans forræderi og prøvelser? Han så på sin sjæls møje og blev mættet. Han greb fat i evighedens store vidder og så deres lykke, som kunne få tilgivelse og evigt liv på grund af hans ydmygelse. Han blev såret for deres overtrædelser, knust for deres synder. Deres revselse var over ham og med hans pisk blev de helbredte. Hans øre nåede den forløstes råb. Han hørte (44) de indløste synge Moses og Lammets sang.

Vi må have blikket rettet fremad og op mod himlens lyksalighed. Stå på evigheden tærskel og hør den nådige velkomst fra dem som i dette liv har samarbejdet med Kristus, betragtet det som et privilegium og en ære at lide for hans skyld. Idet de forener sig med engle, kan de kaste deres kroner for Forløserens fødder og udbryde: »Værdig er Lammet, det slagtede, til at få kraft og rigdom og visdom og styrke og pris og ære og lov!« »Ham, som sidder på

tronen og Lammet være lov og pris og ære og magt i evighedernes evigheder!« Åb 5,12.13.

Deroppe hilser de forløste på dem, som førte dem til den opløftede Frelser. De forener sig i pris for ham som døde, så mennesker kan få det liv der måler sig med Guds liv. Kampen er forbi. Al trængsel og strid er til ende. Sejrssange fylder hele himlen, idet de forløste står omkring Guds trone. Alle istemmer den glade melodi: »Værdig er Lammet, det slagtede, til at få kraft og rigdom og visdom og styrke og pris og ære og lov!»

»Derefter så jeg og se, en stor skare, som ingen kunne tælle, af alle folkeslag og stammer og folk og tungemål stod foran tronen og foran Lammet iførte lange, hvide klæder og med palmegrene i hænderne; og de råbte med høj røst og sagde: »Frelsen tilhører vor Gud, som sidder på tronen og Lammet.« Åb.7,9.10.

»Det er dem, som kommer fra den store trængsel og de har tvættet deres klæder og gjort dem hvide i Lammets blod. Derfor står de nu foran Guds trone og tjener ham dag og nat i hans tempel; og han, som sidder på tronen, skal opslå sit telt over dem. »De skal ikke sulte mere og ikke tørste mere, ikke heller skal sol eller nogen hede stikke dem.« Thi Lammet, som står midt for tronen, skal være deres hyrde og lede dem til (45) kilderne med livets vand; og »Gud skal tørre hver tåre af deres øjne.« »Og der skal ingen død være mere, ej heller sorg, ej heller skrig, ej heller pine skal være mere; thi det, som var før, er nu forsvundet.« vers 14-17; 21,4.

Ser du inspirationen i dette syn? Vil du lade dine tanker dvæle ved dette billede? Vil du ikke omvendtes oprigtigt og da gå frem for at arbejde i en helt anden ånd end den du har arbejdet i tidligere, fordrive fjenden, nedbryde enhver barriere til evangeliets forfremmelse, fylde hjertet med lys og fred og Herrens glæde? Skal den forfærdelig kværlantiske ånd og knurren ikke begraves og aldrig komme op igen. Skal lovprisningens og taksigelsens røgelse ikke stige op fra hjerterne og renses og helliges og forherliges ved Kristi nærhed? Skal vi ikke i tro gribe fat i syndere og bringe dem til korset?

Hvem vil nu hellige sig selv til Herrens tjeneste? Hvem vil nu love ikke at knytte sig til verden, men komme væk fra verden og adskille sig, nægte at besmitte sjælen med verdslige planer og vaner som har været i menigheden under fjendens påvirkning?

Vi er her i denne verden for at løfte selvfornegetelsens kors. Idet vi løfter dette kors vil vi find ud af at det løfter os. Lad enhver kristen stå på sit sted, opfange den arbejdsinspiration som Kristus havde for sjæle, da han var i denne verden. Vi behøver helt den kristnes iver, som kan klare *hans* synsevne, som er usynlig. Vor tro er at vi får en opstandelse. Korsets soldater skal udøve en tydelig indflydelse for det gode. Kristus siger: »Den, som ikke er med mig, er imod mig; og den, som ikke samler med mig, spredt.« Matt.12,30. Ligeegyldighed i kristenlivet er en tydelig fornægtelse af Frelseren.

Burde vi ikke se kristne i dag, som i alle deres gerninger er det navn værdigt, de bærer? (46) som stræber efter at gøre de gerninger der er korsets tapre soldater værdigt? Vi lever nær slutningen af den store kamp, hvor mange sjæle skal befries fra syndens slaveri. Vi lever i en tid hvor dette løfte især gælder Kristi efterfølgere: »Se, jeg er med jer, alle dage ind til verdens ende.« Matt 28,20. Han som befalede lyset at skinne mørket væk, han som har kaldet os ud af mørke til hans vidunderlige lys, påbyder os at lade vore lys skinne klart for mennesker, så de kan se vore gode gerninger og forherlige vor Fader som er i himlen. I et rigt mål er lyset givet til Guds folk, at Kristus er retfærdiggjort ved at fortælle dem at de skal være verdens lys.

Til læger og prædikanter sender jeg budskabet: Tag fat i Herrens arbejde som om I troede sandheden for denne tid. Sundheds-missions-arbejdere og medarbejdere i evangelietjenesten skal være bundet sammen af uløselige bånd. Deres arbejde skal gøres med friskhed og kraft. Udover vore menigheder skal der være en ny omvendelse og en ny indvielse til tjenesten. Skulle vi ikke, i vort fremtidige arbejde og ved de samlinger vi holder, være i *samklang*? Burde vi ikke brydes med Gud i bøn, bede om at Helligånden må komme til ethvert hjerte? Kristi nærhed, manifesteret blandt os, ville kurere vantroens spedalskhed, som har gjort vort arbejde svagt og virkningsløst. Vi behøver det guddommelige livs åndepust, indåndet i os. Vi skal være kanaler, hvorigennem Herren kan sende lys og nåde til verden. Frafaldne skal vindes tilbage. Vi må lægge vore synder bort, ved bekendelse og anger, vi må ydmyge vore stolte hjerter for Gud. Strømme af åndelig styrke skal udgydes over dem som er rede til at modtage den.

Hvis vi dog indså hvor alvorligt Jesus arbejdede for at tilså verden med ordets sæd, ville vi, som lever i prøvetidens afslutning, arbejde utrætteligt på at give livets brød for fortabte sjæle. Hvorfor er vi så kolde og ligeegyldige? Hvorfor er vore hjerter så uimodtagelige? Hvorfor er vi så uvillige til at give (47) os selv til den gerning, Kristus helligede sit liv til? Nogen ting må gøres for at kurere den frygtelige ligeegyldighed som har grebet fat i os. Lad os bøje vore hjerter i ydmyghed så vi ser hvor meget mindre vi har gjort end vi kunne have gjort for at så sandhedens sæd.

Min kære brødre og søstre, jeg taler til jer i kærlighed og ømhed. Vågn op og indvi jer selv uforbeholdt til at overbringe sandhedens lys i denne tid til dem i mørke. Grib den store Mesterarbejders iver. Lær af syndernes Ven hvordan syndsbefængte sjæle skal betjenes. Husk at der i hans efterfølgeres liv må ses den samme helligelse, den samme underkastelse for Guds arbejde, for enhver samfundsklasse, enhver jordisk hengivenhed, som kunne ses i hans liv. Guds forlangender må altid være det altoverskyggende. Kristi eksempel skal inspirere os til at lægge uophørlige anstrengelser frem, for andres skyld.

Gud kalder ethvert menighedsmedlem til at gå ind i hans tjeneste. Sandhed som ikke *efterleves*, som ikke *bibringes andre*, mister sin livgivende kraft, sin helbredende evne. Enhver må lære at arbejde og stå i hans sted som en byrdebærer. Enhver forøgelse i menigheden bør være en virksomhed mere for at gennemføre den store genløsningsplan. Hele menigheden, handler som een fuldkommen enhed og

skal være en levende, aktiv missionsvirksomhed, bevæget og styret af Helligånden.

Det er ikke ved mennesker i store ansvarsbetyngede stillinger alene, ikke ved mennesker i bestyrelser eller komiteer alene, ikke ved ledere af vore sanatorier og forlagshuse alene, som arbejdet, der vil fylde jorden med kendskab til Herren som vandene dækker havet, skal gøres ved. Dette arbejde kan kun udrettes ved at *hele menigheden* gør sin del under Kristi kraft og vejledning.

Sektion to - Ofte gentagene råd Advarsler og råd til Battle Creek menigheden

(48) Artiklerne i dette kapitel er taget fra vidnesbyrd der først blev udgivet som tryksag og uddelt til Battle Creek menighedens medlemmer i 1894, 1895 og 1898.

Granville, N. S. W., den 20. juli, 1894.

Jeg vil gerne minde mine brødre om de formaninger og advarsler som jeg har fået med hensyn til, at der hele tiden investeres midler i Battle Creek blot for at lave lidt mere plads eller for at gøre tingene mere bekvemme. Nye marker skal indtages; sandheden skal proklameres som et vidnesbyrd for alle nationer. Arbejdet forhindres så at sandhedens banner ikke kan løftes op, som det burde, på disse nye marker. Medens vore brødre i Amerika føler sig fri til at investere midler i bygninger, som det med tiden dog viser at de lige så godt lade være, bruges tusindvis dollars dette, som Herren ellers har forlangt skulle bruges på "regionerne derude." Jeg har overbragt advarsler og formaninger, så som Herrens ord; men mit hjerte er blevet bedrøvet ved at se, at trods dette, er midlerne blevet opslugt for at tilfredsstille disse formodede behov. Bygning er blevet lagt til bygning så pengene ikke bliver brugt på steder, hvor det ikke er for bekvemmelighedens skyld og hvor der ikke er nogen bygning til offentlig (49) gudsdyrkelse. Pengene bliver heller ikke brugt til at give arbejdet en fast karakter og ikke på noget sted hvor sandhedens banner kunne opløftes. Disse ting har jeg lagt frem for jer; og alligevel har I bare fortsat med at opsluge Guds midler på en lokalitet, skønt Herren har sagt at der allerede er blevet investeret på dette sted, hvilket betyder at der var intet på andre steder, hvor der burde være bygninger og faciliteter, blot til at starte på.

Hvilket kald havde I fået til at investere tusinde af dollars på flere skolebygninger? I har ment at der var brug for disse udgifter, men har I ikke fået opfordringer til ikke at investere penge på den måde?

Endens tid

[Det blev vist mig, at der eksisterer en frygtelig tilstand i verden. Nådens engel er ved at udfolde sine vinger og er rede til at drage bort.] Herrens forhindrende kraft er allerede ved at trækkes tilbage fra jorden og Satan forsøger at oprøre forskellige elementer i den religiøse verden, få

mennesker til at underkaste sig den store bedragers oplæring, som arbejder med al uretfærdighedens bedrageri i ulydighedens børn. Jordens beboere stiller sig allerede op under mørkets fyrstes ledelse og dette er kun begyndelsen af enden. [*Herren kommer* 9.maj]

[Guds lov er sat ud af kraft. Vi ser og hører om forvirring og indviklede forhold, nød og sult, jordskælv og oversvømmelser; der vil blive begået frygtelige voldshandlinger; lidenskab, ikke fornuften, har magten. Guds vrede er over jordens beboere, som hurtigt er ved at blive lige så umoralske som indbyggerne i Sodoma og Gomorra. Brande og oversvømmelser udrydder i tusindvis af mennesker og ejendomme, som er erhvervet ved at undertrykke de fattige. Herren vil snart afslutte sit værk og gøre ende på synden. Oh, måtte de scener, som er fremstillet for mig (50) af de synder, der bliver begået i disse sidste dage, dog gøre et dybt indtryk på dem, der bekender sig til at være Guds folk.

Som det gik til i Noas dage, sådan skal det gå, når Menneskesønnen skal åbenbares. Herren er ved at fjerne sin hæmmende indflydelse fra jorden og snart vil der komme død og ødelæggelse, forøget kriminalitet og grusomme og onde handlinger mod de rige, som har ophøjet sig over de fattige. De, som er uden Guds beskyttelse, vil ikke vide sig sikre på noget sted eller i nogen stilling. Menneskelige redskaber bliver oplært i og bruger deres opfindsomhed på, at sætte det stærkeste maskineri i funktion for at såre og dræbe. [*Herren kommer* 9.maj]

I stedet for at udbygge og rejse flere bygninger i Battle Creek eller på andre steder hvor vore institutioner allerede er etableret, burde ønskerne indskrænkes. Lad midler og arbejdere spredes så sandheden dbredes og de kan give advarselsbudskabet til "regionerne derude".

Hjælp i trængselstiden

Da Israels børn rejste gennem ørknene, beskyttede Herren dem fra giftslanger; men så kom tidspunktet hvor Herren fjernede sin beskyttende kraft fra disse krybdyr på grund af Israels overtrædelser, forhærdelse og hårdnakkethed. Mange i folket blev bidt og døde. Så blev kobberslangen opløftet, så alle som angrede og så på den kunne tro og leve.

Med trængslernes og forvirrings tid foran os, har der ikke været en trængselstid som denne siden der var et folk, hvor den opløftede Frelser vil blive fremstillet for folkene i alle lande, så alle, som ser på ham i tro, kan leve.

Gud bliver ikke æret

Når vi ser den frygtelige krise der ligger foran os, hvad gør så dem som tror sandheden? Jeg blev kaldt af min Vejleder, (51) som sagde, "Følg mig," og jeg fik vist ting blandt vort folk som ikke var i overensstemmelse med deres tro. Det er som om vi er i en ond ring. Penge bliver brugt på at glæde en begejstring i denne retning, som kunne være brugt bedre, langt bedre, til at bygge gudsdyrkeshuse, hvor der er så stærk brug for dem. Der blev vist nogle meget besynderlige ting for mig i Battle Creek. En forheksende indflydelse synes at gå som en bølge over vort folk der og jeg så at dette ville efterfølges af andre fristelser. Satan

arbejder med stærk iver for at få vort folk til at investere deres tid og penge på indbildte mangler. Dette er menneskeslægtens afgudsdyrkelse. Eksemplet vil blive efterfulgt og skønt hundredvis sulter efter brød, skønt hungersnød og pest ses og mærkes, fordi Gud ikke, i overensstemmelse med sit eget navn, kan beskytte dem, som arbejde mod hans vilje, skal så dem som bekender at elske og tjene Gud, handle som folket i Noas dage gjorde og følge deres hjerter indbildning?

Skønt I er blevet tilfredsstillet i jeres trang til at få penge - Guds penge - for hvilke I må aflægge et regnskab, er missionsarbejdet blevet forhindret og begrænset af mangel på midler og medarbejdere til at plante sandhedens banner på steder hvor folk aldrig har hørt advarselsbudskabet. Vil Gud sige til dem som egenkærligt plejer deres egen indbildning og tilfredsstiller deres egne ønsker: »Vel, du gode og tro tjener, du har været tro over lidt, jeg vil sætte dig over meget; gå ind til din herres glæde«? Matt.25,23.

Mine brødre og søstre i Battle Creek, hvilket vidne frembærer I til en ikke-troende verden? Jeg er blevet vist at Herren ikke ser på jeres opførsel med gode øjne, for jeres liv er i modstrid med jeres bekendelse. I er ikke Kristi ords gørere.

(52) Jeg fik at vide af min Guide: "Se og læg mærke til mit folks afgudsdyrkelse, til hvem jeg har talt, oplært tidligere og vist dem deres farer. Jeg så at de burde bringe frugterne." Der var nogle som stred for herredømmet, ethvert forsøg på at overgå andre, ligesom i cykelvæddeløb. Der var en stridbar ånd iblandt dem, hvem der kunne blive den største. Ånden var ligesom den der blevet vist i baseball spillet på skolens grund. Min Guide sagde: "Dette er en forhånelse mod Gud. Både nær og fjern går sjæle fortabt fra livets brød og frelsens vand." Når Satan er overvundet på et sted, vil han være klar med andre planer som vil vise sig tiltrækkende og nødvendige og som vil opluge penge og tanke og opmuntre egenkærlighed, så at han kan overvinde dem som så let forledes til falske og selviske nydelser.

Dette spørgsmål rejser sig: Hvilken byrde bærer disse personer for Guds arbejdes fremgang. Hvori indser de betydningen af denne tids arbejde? Kristus siger til sine disciple: »I er verdens lys... Således skal jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i Himlene.« Matt.5,14.16. Giver denne investering af midler og denne hurtigcyklung gennem Battle Creeks gader vidnesbyrd om jeres tros ægthed, jeres tro på det sidste advarselsbudskab givet til mennesker, som står på kanten af den evige verden?

[Mine brødre og søstre! i Amerika. Jeg henvender mig til jer. »Far ikke vild, Gud lader sig ikke spotte! thi hvad et menneske sår, det skal han også høste.« Gal.6,7. Mange fører et forfint og forvænt liv.] De ved intet om at bære genvordighederne som en god Kristi soldat. De er forhindringer for det sjælevindende arbejde. De har mange (53) mangler; alt må være bekvemt og let, efter deres smag. De vil ikke gøre noget selv og dem som vil gøre noget forhindrer de ved deres formodninger og indbildte ønsker og deres kærlighed til afguder. [De mener selv, at de er krist-

ne, men de ved ikke, hvad et praktisk kristenliv betyder. Hvad vil det sige at være en kristen? Det vil sige at være kristuslignende. *Herren kommer* 9.maj]

Når Herren ser sit folk begrænse deres indbildte ønsker og udøve selvfor nægtelse, ikke i en sørgelig, beklagelsesfuld ånd, som den Lots hustru forlod Sodoma i, men er glade, for Kristi skyld og fordi det er den rette ting at gøre, vil arbejdet rykke frem i kraft. Lad intet, uanset hvor kært, hvor elsket, optage dit sind og hengivenhed og splitte dig fra studiet af Guds ord eller fra alvorlig bøn. Våg i bøn. Lev efter din bøn. [Samarbejd med Gud ved at arbejde i harmoni med ham. Fjern alt fra sjælens tempel, som antager form af en afgud. Nu er det Guds tid og hans tid er jeres tid. Strid troens gode strid, undgå at tænke eller tale vantro. Verden skal høre det sidste advarselsbudskab. *Herren kommer* 9.maj]

Vor opgave for verden

Granville, N.S.W., 1894.

Der burde være en rigtig forandring i arbejdets ånd og karakter på de steder hvor mænd og kvinder har fået et større lys. Hvad gør de for at advare dem som ikke forstår at Herren snart kommer? »Thi Herren går ud fra sin bolig for at straffe jordboernes brøde; sit blod bringer jorden for lyset og dølger ej mer sine dræbte.« Es.26,21. Jeg spørger: hvem bærer byrden for sjæle som dør væk fra Kristus? Hvem vil gå frem uden for (54) lejren og bære skammen? Hvem vil forlade deres behagelige hjem og dyrebare slægtsbånd og fremføre det dyrebare sandhedslys i fjerne lande? Hver dag, hvert øjeblik, kommer til dem som er blevet betroet sandhedens lys, tyngt med den frygtelige kendsgerning, at mænd og kvinder i alle lande, forbereder sig selv for frelse eller fortabelse, befæstende deres skæbne for evigt.

[Gud har gjort forbavsende opofrelser for menneskene. Han har sat mægtige kræfter ind på at forløse dem fra overtrædelse og synd til troskab og lydighed; men jeg har set, at han intet gøres uden menneskelige redskabers medvirken. Enhver udrustning med nåde og kraft og dygtighed er tilvejebragt i rigt mål. De stærkeste tilskyndelser er blevet fremholdt for at vække missionsånden i det menneskelige hjerte og holde den i live, således at guddommelige og menneskelige redskabers bestræbelser kan forenes.] Men hvad har vort folk gjort med hensyn til at flytte ud fra Battle Creek og føre lyset til regioner hvor standarden aldrig er blevet plantet? Har Herren ved den nye konferens ikke åbnet himlens vinduer og udgyder jer en velsignelse? Hvilken brug har I gjort af Guds gave? Han har forsynet jer med handlingens styrke, så I med tålmod og håb og utrættelig årvågenhed kan sætte Kristus forrest og ham korsfæstet, kalde mennesker til at angre deres synder, udstøde advarselstenen at Kristus kommer snart med magt og megen herlighed. [*Vejl f menigh* bd. 2 side 425]

Hvis Battle Creek menighedens medlemmer ikke vågner op nu og går til arbejdet på missionsmarkerne, vil de falde tilbage i en dødelig slummer. Hvordan arbejdede Helligånden på jeres hjerter?... Var I ikke inspireret til at bruge de

talenter Gud har givet jer, så enhver mand og kvinde og ung kunne anvende dem til denne tids sandhedsudbredelse, til en personlig indsats, tage til byer hvor sandheden aldrig er blevet proklameret og standarden ikke blevet opløftet?

(55) Er jeres kræfter ikke blevet fornyet ved den velsignelse, som Gud har givet jer? Har sandheden ikke fået et større aftryk på jeres sjæle? Kan I ikke se dens betydning mere klart. Den er vigtig for dem, som går fortabt uden Kristus. Vidner I, som aldrig før, tydeligere og mere bestemt for Kristus, siden dengang Guds velsignelse manifesterede sig?

Helligånden har givet jer denne tids betydningsfulde og vitale sandheder på en bestemt måde. Skal denne kundskab pakkes ind i madpapir eller skjules i jorden? Nej, nej. Den skal lægges ud til vekselererne? Idet mennesket trofast bruger sine talenter, uanset hvor små de er, tager Helligånden det som er Guds og giver dem på ny til mennesket. Ved sit ord gør Gud, sin Ånd til en livgivende kraft. Den er levende og kraftfuld, udøver en stærk indflydelse på mennesker, ikke fordi menneskeagenten ved meget eller intelligent, men fordi guddommelig kraft arbejder med den menneskelige magt. Og det er den guddommelige magt, som al pris skal gives til.

Skal vi lade os lokke af de menneskers egennytte og mangelighed, som har jordiske bekvemmeligheder og attraktive hjem? Skal vi stoppe som moralske organer med at bruge vore kræfter på sjælevinding? Så vil Gud lægge sin forbandelse over os som har haft så stort lys og skrive på vore hjemms mure: »lystens venner snarere end Guds venner.« 2.Tim.3,4. Han vil give stene tunger og de vil tale; men Gud påbyder jer i Battle Creek at gå ud.

Hvordan man vinder succes.

Beslut jer ikke i jeres egen styrke, men i den styrke og nåde Gud har givet jer, så I helliger jer til ham nu, - lige nu, alle kræfter, alle evner. Da vil I følge Jesus fordi han påbyder jer det og I vil ikke spørge hvor, eller hvilken løn der vil gives. Det vil være godt for jer idet I (56) adlyder ordet: »Følg mig.« Jeres del er at lede andre til lyset ved skønssomme og trofaste anstrengelser. Under den guddommelige Leders ledelse, vil I udføre det, bestemme jer for at handle, uden et øjeblik tøven.

Når I dør i selvet, når I overgiver jer til Gud, for at gøre hans arbejde, for at lade det lys, som han har givet jer, skinne frem i gode gerninger, vil I ikke arbejde alene. Guds nåde træder frem for at samarbejde i oplysningen af den uvidende og dem som ikke ved at alle tings ende er nær. Men Gud vil ikke gøre vort arbejde. Lys kan skinne frem i overflod; men nåden, der gives, vil kun forvandle din sjæl når den vækker dig op til samarbejde med guddommelige agenter. I er kaldet til at påtage jer den kristne rustning og gå ind i Herrens tjeneste som aktive soldater. Guddommelige magter skal samarbejde med mennesker for at bryde den fortryllelse verden er i og som fjenden har kastet over sjæle.

Jeg spørger igen efter den hjælp som vi burde have haft, de midler som vi må have, hvis noget skal udrettes i dette land. Lad jeres hjerter drages i kærlighed for fortabende

sjæle. Adlyd de impulser I får fra den Høje himmel. Vold ikke Helligånden sorg ved at forhale. Modarbejd ikke Guds metode at genvinde sjæle fra syndens trældom. Ethvert menneske har fået sin gerning, efter dets særlige evne. Gør jeres bedste og Gud vil acceptere jeres anstrengelser.

Missionsarbejdet derhjemme og derude.

Granville, N. S. W., den 24.juli, 1895.

Guds arbejdsmark er verden. Jesus sagde til sine disciple: »Men når Helligånden kommer over jer, skal I få kraft; og I skal være mine vidner både i Jerusalem (57) og i hele Judæa og Samaria, ja, indtil jordens ende.« »Og at der i hans navn skal prædikens omvendelse til syndernes forladelse for alle folkeslagene og begyndes fra Jerusalem.« Apg.1,8. Luk.24,47. Peter sagde til de troende: »Thi jer gælder forjættelsen, jer og jeres børn og alle dem, som er langt borte, så mange som Herren vor Gud vil kalde.« Apg.2,39.

Gud erklærer: »Jeg sår hende ud i landet, mod Nådeløs er jeg nådig og siger til Ikke-mit-Folk: »Mit folk er du!« Og han skal sige: »Min Gud!« Hos.2,23. »Han siger: »For lidt for dig som min tjener at rejse Jakobs stammer og hjemføre Israels frelste! Jeg gør dig til hedningers lys, at min Frelse må nå til jordens ende.« Es.49,6

Gud har i rigt mål udgydt sin Helligånd over de troende i Battle Creek. Hvilken brug har I gjort af disse velsignelser? Har I gjort ligesom mændene, hvem Helligånden kom over på pinsefestens dag? Da »de, som var blevet spredt, drog imidlertid omkring og forkyndte evangeliets ord. Apg.8,4. Er denne frugt blevet set i Battle Creek? Er menigheden belært af Gud til at kende deres pligt og genspejle det lys den har fået?

En illustration på det arbejde vi skal udføre

»Da apostlene i Jerusalem hørte, at Samaria havde taget imod Guds ord, sendte de Peter og Johannes derhen.« vers 14. Guds Ånd ventede med at oplyse sjæle og omvende dem til sandheden.

Læg mærke til hvor mange anstrengelser der blev lagt i, kun for en mand, en etiopier. »Men en Herrens engel talte til Filip og sagde: »Stå op og gå mod syd til den vej, som (58) fører ned fra Jerusalem til Gaza; den er øde.« Så stod han op og gik. Og se, der var en etiopier, en hofmand, som var en mægtig mand hos Kandake, etiopiernes dronning og var sat over alle hendes skatte. Han var rejst til Jerusalem for at tilbede og var nu på hjemvejen og sad i sin vogn og læste profeten Esajas.

»Da sagde Ånden til Filip: »Gå hen og hold dig nær til den vogn.« Og Filip løb derhen og hørte ham læse profeten Esajas. Så spurgte han: »Forstår du også det, du læser?« Men han svarede: »Hvordan skulle jeg kunne det, når ingen vejleder mig?« Og han bad Filip stige op og sætte sig hos ham.....

»Da tog Filip til orde og idet han gik ud fra dette skriftsted, forkyndte han evangeliet om Jesus for ham. Og som de nu kørte frem ad vejen, kom de til et sted, hvor der var vand; hofmanden siger da: »Se, her er vand, hvad er der til hinder for, at jeg kan blive døbt?« Filip sagde: »Tror du af hele dit hjerte, så kan det ske.« Han svarede og sagde: »Jeg tror, at Jesus Kristus er Guds Søn.»

»Og han lod vognen holde og de steg begge ned i vandet, både Filip og hofmanden; og han døbte ham.

»Men da de steg op af vandet, bortrykkede Herrens Ånd Filip og hofmanden så ham ikke mere; thi han drog sin vej med glæde. Men Filip blev siden set i Asdod og han drog omkring og forkyndte evangeliet i alle byerne, indtil han kom til Kæsarea. Ap.g.8,26-40.

[Den oplevelse, som Filip og etiopieren havde, er et eksempel på, hvordan Herren ønsker, hans folk skal arbejde. Etiopieren repræsenterer en stor klasse mennesker, der har behov for missionærer som Filip; missionærer, der vil lytte til Guds stemme og gå, hvor han sender dem hen. I verden findes mennesker, som læser i Bibelen, men ikke forstår betydningen. Der er brug for mænd og kvinder, som kender Gud, til at forklare ordet for disse sjæle. *I Mesterens Tjeneste* side 172]

Et forsømt arbejde

(59) I lignelsen om den gode samaritaner, så præsten og levitten på den forulykkede mand som var blevet berøvet og såret, men det synes dem ikke ønskværdigt at hjælpe denne mand, fordi han var hjælpeløs og forladt og behøvede hjælpen mest. Præsten og levitten repræsenterer mange, mange i Battle Creek.

Mange sjæle kan reddes hvis de sydlige områder blot kunne få en lille del af de midler, der bruges så rundhåndet i Battle Creek, for at gøre tingene mere behagelige.

Herrens arv har er blevet uhørt forsømt og Gud vil dømme sit folk for denne ting. Stoltheden over flere fortrin tilfredsstilles, skønt nye marker lades uberørte. Guds irettesættelse er over lederne for deres forkærlighed og selviske tilegnelser af hans ejendele.

Noget er blevet gjort i udenlandske missioner og noget er blevet gjort i hjemmissioner; men alt i alt lades der for mange områder være ubearbejdede. Arbejdet er blevet centraliseret for meget. Interesserne for Battle Creek er vokset for stærkt og dette betyder at andre dele af marken er berøvet midler, som de burde have haft. Større og endnu større udrustninger, i opførelsen og udbygningen af bygninger, som har samlet så mange og holdt på så mange mennesker i Battle Creek, er ikke i overensstemmelse med Guds plan, men i direkte strid med hans plan.

Det er blevet tydeliggjort at der var store fordele ved at have så mange institutioner i nær sammenhæng, at de ville være en styrke for hinanden og kunne hjælpe dem der søgte efter uddannelse og beskæftigelse. Dette er i overensstemmelse med menneskelig fornuft; det erkendes, ud fra et menneskeligt synspunkt, at mange fordele vil vindes ved

at samle så mange ansvar i Battle Creek; men visionen behøver at blive udbygget.

(60) Disse interesser burde brydes op i mange dele, for at arbejdet kan begynde ude i byer. Byer, som det vil være nødvendigt at gøre til centre disse interesser. Bygninger bør oprejses og ansvar bør lægges ud i mange lokaliteter, som nu er frarøvet vitale, åndelige interesser, på grund af at overskuddet opsluges i Battle Creek. Herren er ikke forherliget ved den måde de ansvarlige medarbejdere leder tingene på. »Thi jorden skal fyldes af kundskab om Herrens herlighed, som vandene dækker havets bund.« »Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud og ham, som du har sendt, Jesus Kristus.« Hebr.2,14. Joh.17,3.

Hedningers frelse er længe blevet anset for en sag der burde involvere kristnes interesser. Det er ikke mere end hvad retfærdigt er, at bringe lys til deres mørke randområder. Men hjemmissionensarbejdet er ligeså trængt. Hedningen er bragt til vore døre. Afguder i uvidenhed er enden for vore hjemmskygge. Noget er gjort for vort farvede folk, men næsten intet i sammenligning med, hvad andre får og som allerede har et kundskab til sandheden, som har haft utallige anledninger, har ikke engang påskønnet det halve af deres fortrin. Lad Jesu kærlighed vises for dem som ikke kender sandheden og den vil arbejde som surdej med at forvandle karakteren.

Hvad gør vi for de sydlige områder? Jeg har været meget ivrig efter, at nogen kunne sætte en plan i gang for at genvinde den sydlige forsømmelse af det område, men jeg ser ikke en plan eller en beslutsomhed for at gøre noget. Måske er noget planlagt, som jeg ikke ved af. Det vil jeg håbe og jeg priser Herren hvis det sker. Men selvom vor opgave i årevis er blevet klarlagt på en tydelig måde, har de sydlige områder ligget urørt, blot ved vore fingerspidser. Jeg frembringer for jer i dyb alvor denne (61) forsømte del af Herrens vingård. Denne sag kommer frem for mig igen og igen. Jeg er blevet vækket om natten og befalingen er kommet: Skriv de ting jeg har åbnet op for dig, uanset om mennesker vil høre eller om de vil lade være.

Helligånden på vore skoler

Cooranbong, N. S. W., den 10.maj, 1896.
Jeg beder jer, som lever ved arbejdets hjerte, at se tilbage på årenes erfaring og se om det »vel du gode tjener« kan siges oprigtigt om jer. Jeg beder lærerne i vore skoler, at overveje dette omhyggeligt og bønligt: Har jeg, for mit eget vedkommende, holdt øje med min egen sjæl, som en sjæl, der samarbejder med Gud for sin renselse fra al synd og for sin fuldstændige helligelse? Kan I ved forskrift og eksempel lære de unge helligelse, gennem sandheden, hen til hellighed?

Har I ikke været bange for Helligånden? Til tider er denne Ånd kommet med gennemstrømmene indflydelse til skolen i Battle Creek og til skoler andre steder. Genkender I hans tilstedeværelse? Giver I ham den ære, en himmelsk budbringer skal have? Medens Ånden synes at strides med de

unge, sagde I: "Lad os lægge alle studier til side, for det er tydeligt at vi har en himmelsk gæst blandt os? Lad os give Gud pris og ære." bøjede I jer da med sønderbrudt hjerte, i bøn med jeres studerende og bad om I så om at I måtte få den velsignelse som Herren overbragte jer?

Den store Lærer selv var iblandt jer. Ærede I ham? Var han en fremmed over for nogle af lærerne? Var der brug for at sende bud efter nogen med tilsyneladende myndighed, for at byde denne Budbringer velkommen fra himlen, eller afvise ham? Skønt han var usynlig, var han tilstede iblandt jer. Men blev den tanke ikke (62) ytret at skoletiden burde bruges på studier og at der kun var tid til dette, som om tiden til almindelige studier var for dyrebar til at ofres på den himmelske budbringer?

Hvis I på nogen måde har begrænset eller afvist Helligånden, beder jeg jer indstændigt at angre så hurtigt så muligt. Hvis nogen af vore lærere ikke har åbnet hjertedøren for Guds Ånd, men har lukket og låst den, beder jeg dem indstændigt at lukke døren op og med alvor bede: "Bliv hos mig" Når Helligånden åbenbarer sin tilstedeværelse i jeres klasseværelse, så sig til dine studerende: "Herren tilkendegiver at han har en lektie til os i dag af himmelsk betydning, af større værdi end vore almindelige lektier. Lad os lytte; lad os bøje os ned for Gud og søge ham af hele hjertet."

Lad mig fortælle jer hvad jeg ved om denne himmelske gæst. Helligånden ruger over de unge i deres skoletimer; men nogle hjerter var så kolde og mørke at de ikke havde noget ønske om Åndens nærværelse og Guds lys blev trukket tilbage. Den himmelske gæst ville have åbnet op for al forståelse, ville have givet visdom og kundskab i alle kundskabsgrene så de kunne bruges til Guds ære. Herrens budbringer kom for at overbevise om synd og for at blødgøre hårde hjerter, forhærdet af nedkøling over for Gud. Han kom for at åbenbare den store kærlighed hvorved Gud har elsket disse unge. De er Guds arv og lærerne behøver den "højere uddannelse" for de er kvalificeret til at lære og vejlede unge.

Læreren må forstå mange ting med hensyn til det fysiske univers; han må vide alt omkring levende tings struktur, de mekaniske opfindelser, opdragelserne i naturlig videnskab; men han kan ikke kaldes uddannet før han har et kendskab til den eneste sande Gud og Jesus Kristus, hvem han har sendt. Et princip af guddommelig oprindelse må (63) gennemtrænge vor opførelse og binde os til Gud. Dette vil ikke på nogen måde være en hindring for studiet om sand videnskab. Herrens frygt er visdoms begyndelse og det menneske, som lader sig forme og danne efter den guddommelige lighed, er det pæneste eksemplar i Guds værk. Alle som lever i samkvem med vor Skaber vil, i deres frembringelse, have en forståelse efter hans plan og de vil erkende at Gud holder dem ansvarlige for at bruge deres evner efter bedste måde. De vil hverken forsøge at forherlige eller forkleje sig selv.

Guds vilje angår os

Kundskab til Gud opnås fra hans ord. Den erfaringsmæssige kundskab af sand gudsfrygt, findes i daglig helligelse og tjeneste og den sikrer den højeste legems- sinds- og sjæle-

kultur. Denne helligelse af alle kræfter til Gud, forebygger selvophøjelse. Bibringelsen af guddommelig kraft ærer vor oprigtige stræben efter visdom som vil sætte os i stand til at bruge vore højeste evner på en måde som vil ære Gud og velsigne vore medmennesker. Idet disse evner stammer fra Gud og ikke er selvskabte, burde de påskønnes som talenter fra Gud til at bruges i hans tjeneste.

De himmelsk-betrode sindsevner skal behandles som højere kræfter, til at herske over legemets rige. Den naturlige appetit og lidenskaber skal bringes under samvittighedens og åndelige kræfters kontrol.

[Kristi religion nedværdiger aldrig modtageren: den gør ham aldrig grov eller simpel, uhøflig eller vigtig, lidenskabelig eller hårdhjertet. Tværtimod: den lutrer smagen, helliger dømmekraften, renser og forædler tankerne og tager dem til fange i lydighed mod Kristus. Guds ideal for sine børn er højere, end den højeste menneske tanke kan nå. I sin hellige lov har han givet en afskrift af sin karakter. *Vejl f menigh* bd. 1 side 496]

(64) Kristus er den største Lærer som verden nogensinde har kendt. Og hvad er den standard som fremholder for alle som tror på ham? »Så vær da I fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen.« Matt.5,48. Ligesom Gud er fuldkommen i hans sfære, således kan mennesket være fuldkomment i sin sfære.

[En kristelig karakters ideal er lighed med Kristus. Der åbnes os en vej til stadig fremgang. Vi har et mål at vinde, et ideal at opnå, som indbefatter alt, hvad der er godt og rent, ædelt og ophøjet. Der bør være en uophørlig stræben efter og stadig fremgang i karakterens fuldkommengørelse. *Vejl f menigh* bd. 1 side 496]

Paulus siger: »Jeg mener ikke om mig selv, at jeg allerede har grebet det. Men ét gør jeg: idet jeg glemmer, hvad der er bagved og rækker efter det, der er foran, jager jeg frem mod målet, den sejrpris, som Gud fra det høje kaldte os til Kristus Jesus.« Fil.3,13.14.

Dette angår Guds vilje for mennesker, endda deres helligelse. Ved at spore vor vej opad, mod himmelen, må alle evner holdes i den sundeste tilstand, beredte til trofast tjeneste. Den styrke, som Gud har udrustet mennesket med, skal bruges for fuld kraft. »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele din styrke og af hele dit sind og din næste som dig selv.« Luk. 10,27. Mennesket har ikke mulighed for at gøre dette af sig selv, men må have guddommelig hjælp. I hvilken del skal mennesket så gøre noget? »Derfor, mine elskede! ligesom I altid tidligere har været lydige, skal I også nu, ikke alene som da jeg var hos jer, men langt mere nu, da jeg er borte, arbejde på jeres frelse med frygt og bæven; thi Gud er den, som virker i jer både at ville og at virke, for at hans gode vilje kan ske.« Fil.2,12.13.

Uden den guddommelige arbejdskraft, kan mennesket ikke gøre noget godt. Gud kalder alle mennesker til anger. Mennesket kan dog ikke engang angre hvis Helligånden ikke arbejder i dets hjerte. Men Herren ønsker ikke at noget menneske skal vente, til han tror at han har angret, før han

går hen imod Jesus. Frelseren (65) drager hele tiden mennesker til anger; de behøver blot at lade sig drage og deres hjerte vil smeltes i bodfærdighed.

Mennesket er tildelt en del i denne store kamp for evigt liv; det må reagere på Helligåndens virke. Det vil kræve en kamp at bryde gennem mørkets magter og Ånden arbejder i mennesket for at kunne udrette dette. Men mennesket er intet passivt væsen, der skal frelses i al magelighed. Det skal kaldes til at spænde alle muskler og bruge alle evner til at kæmpe for udødelighed; dog er det Gud som giver kraften. Intet menneske kan frelses i magelighed. Herren påbyder os: »Kæmp I for at komme igennem den snævre port; thi mange, siger jeg jer, skal søge at komme ind og ikke formå det.« »Gå ind ad den snævre port; thi vid er den port og bred den vej, som fører til fortabelsen og mange er de, der går ind ad den; og snæver er den port og trang den vej, som fører til livet og få er de, der finder den.« Matt.7,13.14. Luk.13,24.

Arbejder imod Helligånden

Jeg bønfaller de studerende i vore skoler at være besindige. Unges toseri behager ikke Gud. Deres sporter og spil åbner døren for en strøm fristelser. Med jeres intellektuelle evner er I, i besiddelse Guds himmelske begavelse og I burde ikke lade jeres tanker være billige og lave. En karakter formet i overensstemmelse med Guds ords forskrifter vil åbenbare faste principper, ren og ædel tragten. Når Helligånden samarbejder med menneskesindets kræfter, er resultatet styrke og hellige impulser...

Gud ser det som den blinde lærer ikke kan se, nemlig at umoralskhed af enhver slags og i enhver grad vil have herredømme og arbejde imod Helligåndens krafts tilkendegivelser. Den tarveligste samtale og billige, forvanskede ideer, indvæves i karakterens struktur.

(66) Selskaber med intetsigende, verdslige fornøjelser, spise-, drikke- og synge-selskaber, er inspireret med en ånd nedefra. De er et offer for Satan. Det er en forhånelse for Gud at stille sig til skue i cykel-moden. Vreden optændes mod dem som går noget sådant. Ved disse fornøjelser bliver sindet omtåget, ligesom ved at drikke brændevin. Døren åbnes for vulgære selskaber. Tankerne får lov til at løbe i en lav kanal og forvrænger hurtigt menneskevæsenets kræfter. [I lighed med de gamle israelitter er fornøjelsessyge mennesker optaget med at æde og drikke og stå op for at lege. Det er munterhed og svir, lystighed og løssluppenhed. I alt dette er de unge påvirket af forfatterne til de bøger de må læse til pensum. Det værste af det hele er den permanente virkning dette har på karakteren. *Det kristne hjem* side 407]

Dem som går i spidsen med disse ting, påfører sagen en plet, der ikke udviskes så let. De sårer deres egne sjæle og de vil bære ar resten af deres livstid. Den der gør det onde må se sin synd og angre; Gud kan tilgive overtræderen; men tillid og tillægskraften, som altid burde holdes skarp og føl-som til at skelne mellem det hellige og almindelige, er nedbrudt i stort mål. Menneskelige påfund og forestillinger antages for ofte som guddommelige. Nogle sjæle, som vil handle i blindhed og ufølsomhed, være hurtig til at gribe

billige, tarvelige og endda hedenske anskuelser, imedens de sætter sig imod Helligåndens beviser.

Væk fra det rigtige

Cooranbong, N. S. W., den 12. Januar, 1898.

Jeg er glad for at Herren, i sin nåde, igen besøger menigheden. Mit hjerte skælver, når jeg tænker på de mange gange, han er kommet og hans Helligånd har arbejdet i menigheden; men når den første begejstring var over, blev Guds nådige (67) handlinger glemt. Stolthed og åndelig ligegyldighed, var det, der blev skrevet ned i himlen. Den som blev besøgt ved Guds rige barmhjertighed og nåde vanærede deres Forløser ved deres vantro....

Frelseren har ofte besøgt jer i Battle Creek. Lige så sandt som han vandrede om på Jerusalems gader, længedes efter at indånde åndelig livsånde i de modløse og døendes hjerter, er han kommet til jer. Byerne, som var velsignet så stort ved hans nærværelse, hans tilgivelse og hans helbredende gaver, afviste ham; og lige så stort, ja endog større, bevis på uengældt kærlighed blev givet i Battle Creek. Har Kristus ikke nedlagt hjælp og velsignelser i sin menighed? Har han ikke sendt sine tjenere med tilgivelsens og retfærdighedens budskaber, for at gives frit til alle, som vil have dem?

Jerusalem er en fremstilling på hvad menigheden vil blive, hvis den ikke vil vandre i det lys Gud har givet. Jerusalem blev favoriseret af Gud som forvalteren af hellig tillid. Men dens folk forvanskede sandheden og foragtede alle bønner og advarsler. De ville ikke respektere hans råd. Tempelsalene blev besmittet med handel og røveri. Selviskhed og pengekærlighed, fjendskab og strid blev sat højt. Enhver, i sit hjørne, søgte efter vinding. Kristus vendte sig fra dem og sagde: »Jerusalem, Jerusalem!« hvordan kan jeg opgive jer? »Hvor ofte har jeg ikke villet samle dine børn, som hønen samler kyllingerne under sine vinger! og I ville ikke.« Matt.23,37.

Således sørgede og grad Kristus over menighederne, over vore undervisningsinstitutioner, som ikke har imødekommet Guds bud. Han kommer for at ransage Battle Creek, som har gået i det samme spor som Jerusalem. Forlagshuset er blevet vendt til vanhelligede andre, til et sted for (68) uhellig handel og samfærdsel. Det er blevet til et sted hvor uretfærdighed og bedrageri er, hvor selviskhed, ondsind og fjendskab og forbitrelse har haft herredømmet. Alligevel synes de mennesker, som er blevet forledt til denne uretskaffenhed, ubevidst om deres forkerte handle-måde. Når de får advarsler og bønner, siger de: "Taler hun ikke i lignelser?" Advarende og irettesættende ord er blevet behandlet som intetsigende tale.

Da Kristus så ned fra Oliebjerget, så han denne tilstand af tingene være i alle menigheder. Advarslerne kommer til alle som følger i Jerusalems folks fodspor; dem, som havde et så stort et lys. Dette folk har vi som advarsel. Ved at afvise Guds advarsler på denne vor dag, gentager menneskene Jerusalems synder. Herren ser hvad menneskelige agenter ikke ser og vil ikke se - resultatet af al menneskelig

opfindsomhed i Battle Creek. Herren har gjort alt hvad en Gud kan gøre. Han har lyst lys for øjnene af folket, så deres synder ikke når grænsen hvor anger ikke mærkes. Men når man i lang tid har forladt de rigtige og retmæssige principper, har mennesket sat sig selv hvor lys og sandhed, retfærdighed nåde ikke kan ses. Denne metode er blevet en del af deres egen natur.

Jeg kalder alle, som har forenet sig med en forkert begrundet handlemåde, at gøre en afgjort reformation og derefter vandre ydmygt med Gud for evigt....

Dette er ikke intetsigende tale, men sandhed. Jeg spørger igen: På hvilken side står du? »Er Herren Gud, så hold eder til ham og er Ba'al Gud, så hold eder til ham!« 1.Kong.18,21.

Få hjælp hos Herren

Cooranbong, N. S. W., den 8.juni, 1898.

(69) Der er stunder hvor sandheden må siges, uanset om mennesker vil høre eller ej. Herren er stærkt vanæret, når dem, som bekender at tro sandheden, ikke bringer sig samklang med sig selv og henvender sig til advokater. Vil I studere Guds ord og give agt på belæringen om dette punkt? Guds sags interesser skal ikke betros mennesker som ikke har forbindelse med himlen.

Sager er blevet fremstillet for mig, som har fyldt min sjæl med stærk smerte. Jeg så mænd arm i arm med advokater, men Gud var ikke i deres selskab. Med mange tanker om arbejdet, går de til advokater for at få hjælp til at gennemføre deres planer. Jeg er hvervet til at sige til disse, at de ikke handler under Guds Ånds inspiration.

»Mon det er, fordi der ingen Gud er i Israel, at I drager hen for at rådspørge Ekrons Gud Ba'al-Zebub?« 2.Kong.1,3. Mænd i ansvarsbetyngede stillinger forener sig med dem inden og uden for menigheden og deres råd er vildledende. Er det nødvendigt for Herren at komme til dig, med en stav, for at vise dig, at du behøver større erfaring, før du kan komme i forbindelse med familien deroppe? Vil du gå arm i arm med mennesker, som er indstillet på at anklage, for at tænke og tale ondt om ting som Gud bifalder? I Herrens navn, jeg siger jer at I behøver en klarere dømmekraft og klarere åndeligt øjesyn.

Hvis det lys Gud gang på gang har givet jer, at missionscentre burde etableres i mange byer og det arbejde og de midler der er samlet i Battle Creek og burde fordeles til mange steder, var blevet fulgt, vil denne nuværende forvirringstilstand og mangel på midler aldrig have været der.

(70) Mennesker, som bor i Battle Creek har ladet hånt om Herrens råd, fordi det var behageligere for dem, at have arbejdet centeret på det sted. Gud har overladt disse til den menneskelige visdoms forvaltning og dets frugter ses i den nuværende rådvildhed.

»Frygter nogen af jer Herren, han lytte til hans tjener, enhver, som vandrer i mørke og uden lys; han stole på Herrens navn, søge støtte hos sin Gud! Alle I, som optænder ild og sætter pile i brand, gå ind i eders brændende ild, i

pilene, i tændte! Fra min hånd skal det ramme eder, i kval skal I ligge.« Es.50,10.11.

»Og sig nu til Judas mænd og Jerusalems borgere: Så siger Herren: Se, jeg skaber eder en ulykke og udtænker et råd imod eder; vend derfor om, hver fra sin onde vej og berejder eders veje og eders gerninger. Men de svarer: »nej! Vi vil følge vore egne tanker og gøre hver efter sit onde hjerter stivsind.« Derfor, så siger Herren: Spørg dog rundt blandt folkene: Hvo hørte mon sligt? grufulde ting har hun øvet, Israels jomfru. Forlader Libanons sne den Almægtiges klippe, eller udtørres bjergenes kølige, rislende vande, siden mit folk har glemt mig og ofrer til løgn? De snubler på deres veje, de ældgamle spor og vandrer ad stier, en vej, der ikke er højnet.« Jer.18,11-15.

Sundhedsmissionsarbejdet

Herren har igen og igen udpeget det arbejde, som menigheden i Battle Creek og dem over hele Amerika skal udrette. De skal række ud efter en meget højere standart i åndelig vækst end de har gjort før. De skal vågne (71) op af søvnen og gå ud af lejren, arbejde for sjæle der er ved at gå fortabt.

Sundhedsmissionsarbejdere gør det længe forsømte arbejde som Gud gav Battle Creek-menigheden - de giver det sidste kald til det bryllupsmåltid han har beredt.

Mine brødre, hvorfor holder I så mange ting bundet i Battle Creek? Hvorfor tager I ikke traktat? og missionsarbejdet med til andre byer, hvor der er så meget missionsarbejde at gøre?

De mange virksomheds-interesser, der centrerer sig i Battle Creek, som burde deles og underdeles og placeres i andre byer. I som tror I er kloge folk vil sige: "Det vil koste for meget. Vi kan gøre arbejdet her i Battle Creek uden at det koster mere." Er Herren ikke klar over dette? Er han ikke en Gud, som forstår alle de dårlige begrundelser, der fastholder så meget i Battle Creek? Han har åbenbart for jer at centre burde laves i alle byer. Dette vil kalde mange ud af Battle Creek til at arbejde på andre steder.

Sundhedsmissionsarbejdet behøver talenter for at kunne føres rigtigt frem. Det kræver stærke, villige hænder og klog og indsigtfuld ledelse. Men kan dette finde sted, når dem på ansvarsbetyngede steder - konferenceformænd og prædikanter spærrer for vejen?

Herren siger til konferenceformænd og til andre indflydelsesrige brødre: "Fjern de anstødstene som har været i vejen for folk."

Vort folk i Battle Creek har ikke anvendt deres talenter til planlægning og opfindsomhed, for hvordan sandheden skal plantes i regioner hvor budskabet endnu ikke er blevet proklameret og hvor store anstrengelser burde gøres; og Herren har tilskyndet Dr. Kellogg og hans medarbejdere til at gøre det arbejde som tilfalder menigheden og som blev givet til dem, som de ikke valgte at tage imod. Nogle i Battle Creek (72) har, i stedet for at tage det arbejde de har fået af Gud og følger deres egne selviske vej, forblindet deres åndelige øjesyn og andres øjesyn; og Gud har lagt sit

dyrebare arbejde i hænderne på den som vil tage det op og føre det frem.

Gud er på sit hellige sted og han dvæler også med ham, som er af en ydmyg og sønderbrudt ånd, for at genoplive den ydmyge ånd og for at genoplive de sønderknustes hjerter. Dem som udfører sundhedsmissionsarbejdet burde have menighedens fulde godkendelse og samarbejdsvillighed. Hvis de ikke får dette, vil de blive forhindret. Ikke desto mindre vil de rykke frem. Det er ikke Guds plan at der skal være to menigheder i Battle Creek fordi de ikke ønsker at samarbejde. Hvor meget bedre det ikke, at tilstræbe samstemmige handlinger. Hvis sundhedsmissionsarbejdere vil fremføre denne linje i menighederne overalt, hvis de vil arbejde i gudsfrygt, vil de finde mange døre åbnet for sig og engle vil arbejde sammen med dem.

Læs venligst indbydelsen til bryllupsmåltidet og det sidste kald der vil komme. Studér hvad der gøres for at imødekomme Jesu befaling. Jeg kan ikke forstå hvordan en så stor ligealdrig kan vise sig, hvorfor I står så langt borte og kritiserer og trækker jer bort. Evangelie-nettet skal kastes ud i havet og det fanger både godt og dårligt. Men fordi det er sådan, skal mænd og kvinder da ikke tænke over det, som gøres, for at frelse dem, som vil tro og som vil være med i den klasse, som Kristus talte om i sin irettesættelse til farisæerne? Han sagde at »toldere og skøger skal gå ind i Guds rige førend I.« Ser I da ikke at selv i menigheden er der dem som ikke har forbindelse med Gud. »Lad kun begge dele gro side om side indtil høsten; og i høstens tid vil jeg da sige til høstfolkene: »Saml først rajgræsset fra og bind det i knipper for at brænde det, men bring hveden hjem i min lade!«

Når Herren rører på menighederne, påbyder dem (73) at gøre et bestemt arbejde og de nægter at gøre dette arbejde; og når nogle bestræber sig på med deres menneskelige anstrengelser forenet med det guddommelige, at nå til menneskets dybeste ve og smerte; vil Guds velsignelse hvile rigt på dem. Selvom det kun er få, der har taget imod vor herre Jesu Kristi nåde, vil deres arbejde ikke være forgæves; for en sjæl er dyrebare, meget dyrebare, i Guds øjne. Kristus ville dø for denne ene sjæl, så at denne ene kunne leve gennem den evige tid.

Lad os studere det attende kapitel i Matthæus. Dette kapitel burde oplyse vore øjne. »Se til,« siger Jesus, »at I ikke ringeagter en af disse små; thi jeg siger jer: deres engle i himmelen ser altid min himmelske Faders ansigt. Menneskesønnen er kommen for at frelse det fortabte. Hvad mener I? Hvis et menneske har hundrede får og et af dem farer vild, vil han så ikke forlade de nioghalvfems oppe på bjergene og gå ud og lede efter det, der fór vild? Og lykkes det ham at finde det, sandelig siger jeg eder: han glæder sig mere over det end over de nioghalvfems, som ikke er faret vild. Således er det ikke jeres himmelske Faders vilje, at en eneste af disse små skal fortabes.« Matt.18,10-14.

Mange sjæle er reddet, vredet ud af Satans hånd, af trofaste medarbejdere. Nogen må have en sjælsbyrde for at finde dem som er faldet bort fra Kristus. En sjæls befrielse, som Satan ellers havde triumferet over, skaber glæde blandt himmelske engle. Der er dem, som har ødelagt Guds

moralbillede hos sig selv. Evangelienettet må samle disse stakkels udstødte mennesker. Guds engle vil samarbejde med dem som er involveret i dette arbejde, som gør alle anstrengelser for at redde fortabte sjæle og give dem anledninger som mange aldrig har haft. Der er ingen anden vej end Kristi vej at nå dem på. Han har altid arbejdet for at lindre lidelse og lære retfærdighed. Kun derved kan syndere oprejses fra nedværdigelsens dybder.

(74) Medarbejderene må arbejde i kærlighed, give føde, vaske og klæde dem som behøver deres hjælp. På den måde bliver disse udstødte sjæle klar over at nogen bekymrer sig for dem. Herren har vist mig at mange af disse stakkels samfundsudskudte vil, gennem menneskelige agents hjælp, samarbejde med guddommelig kraft og forsøge at genoprette Guds moralbillede i andre hvem Kristus har betalt sit eget blods pris for. De vil kaldes Guds udvalgte, dyrebare og vil stå ved siden af Guds trone.

Et advarende ord

»Og da skal Menneskesønnens tegn vise sig på himmelen; og da skal alle folkestammer på jorden jamre sig og de skal se »Menneskesønnen komme på himmelens skyer med kraft og megen herlighed«. Og han skal sende sine engle ud med mægtig basunklang og de skal samle hans udvalgte sammen fra de fire verdenshjørner og fra himmelens yderste grænser.»

»Våg derfor, thi I ved ikke, hvad dag jeres Herre kommer. Men det skal I vide, at hvis husbonden vidste, i hvilken nattevagt tyven kom, så ville han våge og ikke finde sig i, at der skete indbrud i hans hus. Derfor vær også I rede; thi Menneskesønnen kommer i den time, I ikke tænker jer. Hvem er så den tro og kloge tjener, som hans herre har sat over sit tyende til at give dem deres mad i rette tid? Salig er den tjener, som hans herre, når han kommer, finder i færd med at gøre sådan. Sandelig siger jeg eder: han vil sætte ham over alt, hvad han ejer. Men hvis det er en dårlig tjener, der tænker ved sig selv: »Min herre lader vente på sig« og så giver sig til at slå sine medtjenere og spiser og drikker med svirebrødre, da skal den tjeners herre komme på en dag, han ikke venter og i en time, han ikke kender og sønderhugge ham og give (75) ham plads blandt hyklerne; der skal der være gråd og tænderskæren.« Matt.24,30,31,42-51.

Brødre, vær forsigtige, meget forsigtige! Der skal udrettes et arbejde af lægmissionærerne som svarer til beskrivelsen i versene 48-51. Herren arbejder på at nå den mest fordærvede. Mange vil vide at det betyder at drages til Kristus, men vil ikke have moralsk mod til at bekæmpe appetit og lidenskaber. Men arbejderene må ikke miste modet på grund af dette; for der står skrevet: »Men Ånden siger med klare ord, at i de sidste tider skal nogle falde fra troen, idet de lytter til forførende ånder og dæmoners lærdomme.« 1.Tim.4,1. Er det kun dem der er befriet fra de dybeste dybder som svigter? Der er dem i tjenesten som har haft lys og et kundskab til sandheden, som ikke vil overvinde. De tøjler ikke deres appetit og lidenskaber eller fornægter sig for Kristi skyld. Mange udskudte, selv toldere og syndere, vil gribe det håb de har fået i evangeliet og vil gå ind i himlens rige før dem som har haft store anledninger og stort lys, men som har vandret i mørke. På den sidste store

dag vil mange sige: "Herre, Herre åben op for os." Men døren vil lukkes og deres banken på vil være forgæves.

Vi bør føle meget for disse ting, for de er sande. Vi bør skatte sandheden og sjæles værdi højt. Tiden er kort og der er et stort arbejde at gøre. Hvis I ikke føler nogen interesse for det arbejde som rykker frem, hvis I ikke vil opmuntre sundhedsmissionsarbejdet i menighederne, vil det blive gjort uden jeres samtykke; for det er Guds værk og det må gøres. Mine brødre og søstre, tag stilling på Herrens side og vær alvorlig og vær nidkære, aktive, tapre medarbejdere med Kristus og arbejd sammen med ham for at opsøge og frelse det fortabte.

En appel til brødrene i Battle Creek

(76) Cooranbong, N. S. W., 1898.

Hvordan kan det være, brødre, at I fortsætter med at holde så mange ting bundene i Battle Creek? Hvorfor lytter I ikke til de råd og advarsler som I har fået om dette? Hvorfor bestemmer I jer ikke for at etablere indflydelsesrige centre i de mange byer. Hvorfor opmuntrer I ikke Michigans Traktatselskab og det Internationale Traktatselskab til at sætte deres kontorer i byer hvor der er så meget missionsarbejde at gøre og hvor deres sekretærer og andre medarbejdere kan engagere sig personligt i missionsarbejdet og handle som ledere i betydningsfulde virksomheder? Flyt ud, brødre, flyt ud og oplær jeres medarbejdere til at arbejde for dem uden for lejren. Hvorfor I skjuler jeres lys ved at forblive i Battle Creek? Drag ud, brødre, drag ud til regionerne derude.

Der er et stort arbejde at gøre og vore erfarne medarbejdere burde bestræbe sig for at sætte sig der hvor de vil komme i direkte kontakt med dem, der trænger til hjælp. De kan forholdsvis lidt i Battle Creek. Er det rigtigt af jer brødre, at holde jeres lys skjult under en skæppe eller under en seng? Er det ikke bedre, om I gør det, som Herren så tydeligt har vist jer at gøre? Beslut jer nu, så I opgiver det I foretrækker, jeres egen vej og beslut jer for at adlyde Herrens røst. Søg Herren alvorligst, med ydmyg og inderlig bøn for visdom og for succes i denne stræben. Tag da lyset væk fra skæppen, væk fra det sted der synes bedst for jeres penge og væk fra stedet under sengen, væk fra det sted der er jer mest bekvemt og sæt det under en lysestage, som det kan give lys til alle i huset.

En krise i missionsarbejdet er over os. Der er et stort arbejde at gøre og hvis dette arbejde gøres nidkært i Battle (77) Creek, hvis det gøres redeligt i alle menighederne i Michigan, hvis det følges kraftigt op af alle vore ældre menigheder og indflydelsesrige fæstninger, kan vi håbe at dets indflydelse vil gennemsyre menighederne udover alle konferenser, hvor mange nu står som lammede.

De institutioner som Gud har etableret som indflydelsesrige centre for lysets udbredelse, blander ikke deres interesser og arbejde på den måde Gud vil have dem til. Lederne på disse institutioner bør vide at deres allerførste arbejde er at komme i samklang med deres medarbejdere. Vore prædikanter må vågne op for at forstå situationen. Evangeliet

er den helligende indflydelse i vor verden. Dens indflydelse på hjerterne vil bringe harmoni. Sandhedens standard skal opløftes og Kristi forsoning fremstilles som det store centrale emne til overvejelse.

[Sundhedsmissionsarbejdet skal for menigheden være som den højre arm for legemet. Den tredje engel går ud og forkynder Guds bud og Jesus tro. Sundhedsvirksomheden er evangeliet i handling. Alle grene i virksomheden skal blandes harmonisk sammen og give indbydelsen: "Kom! for nu er det rede." *Vejl f menigh* bd. 2 side 436]

I Battle Creek har de fået det budskab at mange bør flytte til steder, hvor de kan engagere sig i netop dette arbejde i forbindelse med deres timelige forretninger. Var de flyttet ud i tro, villig til at udholde arbejde og afsavn for værkets skyld, ville de have opnået en rig erfaring i Guds sager. Men de tænkte at de ville finde tingene lidt mere behagelige i Battle Creek, da arbejdet der ville være mindre byrdefuldt end andre steder og derfor blev de på dette sted. Mange som klumper sig sammen i Battle Creek får ikke noget godt der, hvori de ikke gør brug af den kundskab de modtager. De gør ikke noget godt i Battle Creek, men opsluges i den mængde som behøver omvendelse. De har ikke opofrelsens ånd. De har (78) meget af selvet og lidt af Kristus, en lille tro og nogle få gode gerninger. De tror at de har religionen, men den har stort set ikke noget at sige.

Gud taler til jer i sit ord og siger: »Eftersom dette folk kun holder sig nær med sin mund og ærer mig med sine læber, mens hjertet er fjernt fra mig og fordi deres frygt for mig blev tillærte menneskebud, se, derfor handler jeg fremdeles sært og sælsomt med dette folk; dets vismænds visdom forgår, de kloges klogskab glipper.»

»På hin dag hører de døve skriftord og friet fra mulm og mørke kan blindes øjne se. De ydmyge glædes end mere i Herren, de fattige jubler i Israels hellige.«
Es.29,13.14.18.19.

Mine brødre, Herren har kaldt på jer til at gøre et bestemt arbejde, men I har ikke gjort det; og der hvor I er, er der disharmoni, stridigheder og kampe. Men sådan behøver det ikke at være. Gud har ikke planlagt at hans arbejdsfolk skal stå uden for, som adskilte atomer. Alle har et stort og højtideligt arbejde at gøre og det skal gøres under Guds kontrol.

Gud vil gøre store ting for sit folk hvis de vil samarbejde med ham. Han vil arbejde med menneskers sind, så at der, endda i denne verden i deres liv, vil kunne ses en fuldbyrkelse af den lovede fremtidige tilstand:

Ørken og hede skal fryde sig,
ødemark juble og blomstre;
blomstre frodigt som rosen og juble, ja juble med fryd.

Libanons herlighed gives den,
Karmels og Sarons pragt.
Herrens herlighed skuer de,
vor Guds højhed.
Styrk de slappe hænder,
(79) lad de vaklende knæ blive faste,
sig til de ængstede hjerter: Vær stærke, vær uden frygt!

Se eders Gud! Han kommer med hævn,
 gengæld kommer fra Gud;
 han kommer og frelser eder.
 Da åbnes de blindes øjne,
 de døves ører lukkes op;
 da springer den halte som hjort,
 den stummes tunge jubler;
 thi vand vælder frem i ørkenen,
 bække i ødemark;
 det glødende sand bliver vanddrag,
 til kildevæld tørstigt land.
 I Sjakalers bo holder hjerne rast,
 på strudsenes
 nemærker gror rør og siv.
 Der bliver en banet vej,
 den hellige vej skal den kaldes;
 ingen uren færdes på den,
 den er valfartsvej for hans folk, selv enfoldige farer ej vild.

På den er
 er ingen løver,
 rovdyr træder den ej,
 der skal de ikke findes.
 De genløste vandrer ad den,
 Herrens forløste vender hjem,
 de drager til Zion med jubel,
 med evig glæde om issen;
 fryd og glæde får de,
 sorg og suk skal fly.
 Esajas kap. 35

I sig selv har ørknen hverken herlighed eller fortrin og til Herren skal al ære tillægges, han, som har udrettet forvandlingen. Det store arbejde er Guds. Giv derfor ikke de mennesker ære som er under hans magts særlige arbejdende kraft. Giv Gud ære og han vil fortsætte med at arbejde.

Herren har et særligt arbejde, som hans folk skal gøre for denne tid. Han siger: »Styrk de slappe hænder, lad de vaklende knæ blive faste.« Dette er arbejdet som apostlen Paulus formaner menigheden til. »Ret de slappe hænder og de kraftløse knæ,« siger han, »og tråd lige spor med jeres fødder, så det, der er lammet, ikke vrides (80) af led, men snarere helbredes. Stræb efter fred med alle og efter hellighed; uden den skal ingen se Herren. Og se til, at ingen går glip af Guds nåde, at ingen bitter rod skyder op og gør fortræd, så mange smittes af den.« Hebr 12,12-15.

Jeg beder nu som aldrig før, at både prædikanter og menighedsmedlemmer må komme frem og få hjælp af Herren, hjælp af Herren mod mørkets mægtige kræfter. Studér Johannes syttende kapitel under bøn. Dette kapitel skal ikke blot læses igen og igen; dets sandheder skal spises og fordøjes. »Og jeg helliger mig selv for dem, for at også de må være helligede ved sandheden. Ikke alene for disse beder jeg, men også for dem, som ved deres ord kommer til tro på mig, at de alle må være ét, ligesom du, Fader! i mig og jeg i dig, at også de må være ét i os, så verden må tro, at du har sendt mig. Og den herlighed, du har givet mig, den har jeg givet dem, for at de skal være ét, ligesom vi er ét, jeg i dem og du i mig, for at de må være fuldkommen ét, så verden kan forstå, at du har sendt mig og har elsket dem, ligesom du har elsket mig.« Joh.17,19-23.

Er vi altid så ligegyldige med disse ord, der er så fantastisk betydningsfulde for os? Gud kalder på dem, som bekender at være hans børn, til at studere disse ord, til at spise dem, til at efterleve dem. Han kalder dem til enhed og kærlighed, ellers vil lysestagen blive fjernet af sit sted.

En tilsidesat advarsel

(81) St. Helena, Californien, november, 1901.

[»Se, jeg forelægger eder i dag velsignelse og forbandelse, velsignelsen, hvis I lyder Herren eders Guds bud, som jeg i dag pålægger eder og forbandelsen, hvis I ikke lyder Herren eders Guds bud.« 5 Mos. 11, 26-28.

»Hvis I nu lyder mine bud, som jeg i dag pålægger eder, så I elsker Herren eders Gud og tjener ham af hele eders hjerte og hele eders sjæl, så vil jeg give eders land dets regn i rette tid, både tidligregn og sildigregn, så du kan høste dit korn, din most og din olie; og jeg vil give græs på din mark til dit kvæg og du skal spise dig mæt. Men vogt eder, at ikke eders hjerte dåres, så I falder fra og dyrker andre guder og tilbeder dem; thi da vil Herrens vrede blusse op imod eder og han vil lukke i himmelen, så der ikke falder regn og jorden ikke giver grøde og I skal hurtigt udrykkes af det herlige land, Herren vil give eder.« vers 13-17.

»I skal lægge eder disse mine ord på hjerte og sinde, binde dem som et tegn om eders hånd og lade dem være et erindringsmærke på eders pande og I skal lære eders børn dem, idet I taler om dem, både når du sidder i dit hus og på dine porte, for at I og eders børn må leve i det land, Herren tilsvor eders fædre at ville give dem, så længe himmelen er over jorden.« vers 18-21.

(82) Hvis alle syvende-dags adventister havde vandret på Herrens vej og nægtet at lade selviske interesser beherske dem, ville Herren have velsignet dem meget. De, der er forblevet i Battle Creek i modstrid med Herrens vilje, er gået glip af den værdifulde erfaring og den åndelige kundskab, de kunne have fået ved at adlyde. Mange af dem har mistet Guds velbehag. Værkets centrum er blevet overbefolket. I lang tid har advarselen lydt, men man har ikke brudt sig om den. Grunden til denne ulydighed er, at mange sind og hjerter i Battle Creek ikke er under Helligåndens indflydelse. De forstår ikke, hvor meget arbejde der er at gøre. De sover.

Når syvende-dags adventister flytter til byer, hvor der allerede er en stor menighed, er de ikke, hvor de bør være og deres åndelighed bliver svagere og svagere. Deres børn bliver udsat for mange fristelser. Min broder, min søster! Medmindre din tilstedeværelse er absolut påkrævet for værkets fremme på et sådant sted, ville det være klogt, om du tog et eller andet sted hen, hvor sandheden endnu ikke er blevet forkyndt og der stræbte efter at bevise din evne til at arbejde for Mesteren. Gør dig alvorlige anstrengelser for at vække en interesse for den nærværende sandhed. Arbejdet fra hus til hus er virksomhedsfuldt, når det udføres i lighed med Kristi fremgangsmåde. Afhold møder og sørg for, at

de bliver interessante. Husk, at dette kræver noget mere end blot at prædike.

Mange, der har opholdt sig længe på samme sted, bruger deres tid på at kritisere dem, der følger Kristi fremgangsmåde i arbejdet for at overbevise og omvende syndere. De kritiserer andres motiver og hensigter, som om det ikke var muligt for andre at gøre det uselviske arbejde, de selv nægter at udføre. De er anstødsstene. Hvis de ville rejse til steder, hvor der ikke er nogen troende og arbejde for at vinde sjæle for Kristus, ville de snart få så travlt med at fremholde sandheden og hjælpe (83) de lidende, at de ikke ville have tid til at dissekere andres karakter eller tænke onde tanker og derpå videregive resultaterne af deres formodede evner til at se under overfladen.

De, der har boet længe på steder, hvor der er store menigheder, bør drage i marken for at så og høste for Mesteren. Da vil de glemme sig selv i ønsker om at frelse sjæle. De vil opdage, at der er så meget arbejde at gøre, så mange medmennesker at hjælpe, at de ikke vil have tid til at søge efter andres fejl. De vil ikke have tid til at arbejde på den negative side.

Det, at så mange troende samles på et sted, har tendens til at fremme mistanke og bagtalelse. Mange bliver optaget af at søge og lytte efter ondt. De glemmer, hvor stor en synd de begår. De glemmer, at de ord, der udtaler, aldrig kan tages tilbage og at de ved deres mistænksomhed sår en sæd, der vil vokse og bære en ond høst. Hvor stor denne høst bliver, vil ingen vide før på den sidste store dag, hvor hver eneste tanke, ord og handling vil blive fremstillet til dom.

De tankeløse, uvenlige ord, der udtales, vokser for hver gentagelse. Den ene efter den anden tilføjer et ord, indtil det falske rygte antager store proportioner. Der begås stor uretfærdighed. Ved deres grundløse mistanke og uretfærdige domme vil rygtesmedene skade deres egen erfaring og så en splidens sæd i menigheden. Hvis de kunne se tingene, sådan som Gud ser dem, ville de skifte sind. De ville forstå, hvordan de har forsømt at gøre den gerning, han har givet dem at gøre, medens de har fundet fejl ved deres brødre og søstre.

Den tid, der er blevet anvendt til at kritisere Guds tjeneres motiver og handlinger, skulle hellere have været tilbragt i bøn. Ofte ville de, der hæfter sig ved fejl, have en helt anden mening om dem, de finder fejl hos, hvis de kendte sandheden om dem de har noget (84) at udsætte på. Hvor meget bedre ville det ikke være, hvis alle i stedet for at kritisere og fordømme andre ville sige: "Jeg må arbejde på min egen frelse. Hvis jeg samarbejder med ham, der ønsker at frelse min sjæl, må jeg vogte mig selv omhyggeligt. Jeg må bortskære alt ondt fra mit liv. Jeg må blive en ny skabning i Kristus. Jeg må overvinde enhver fejl. Så kan jeg i stedet for at svække dem, der kæmper mod det onde, styrke dem med opmuntrende ord."

De, der har brugt deres talegaver til at gøre Guds tjenere, der kæmper for at fremme Guds sag og lægger planer og arbejder for at overvinde hindringer, modløse og forsagte, bør bede Gud om tilgivelse for den skade, de har tilføjet

hans værk ved deres onde fordomme og uvenlige ord. De bør overveje den skade, de har forvoldt andre ved at sprede falske rygter og dømme dem, som de ikke havde ret til at dømme.

I Guds ord er der blevet givet tydelige anvisninger angående den fremgangsmåde, vi skal følge, når vi mener, at en broder har gjort noget forkert. Kristus siger: »Hvis din broder forsynder sig så gå hen og sæt ham i rette under fire øjne. Hører han dig, så har du vundet din broder. Men hører han dig ikke, så tag endnu een eller to med dig, for at enhver sag kan blive afgjort efter to eller tre vidners udsagn.« Men er han dem overhørig, da sig det til menigheden, men er han også menigheden overhørig, så lad ham være for dig som en hedning og en tolder.« Frelseren siger videre: »Derfor, når du bringer din gave til alteret og der kommer i hu, at din broder har noget imod dig, så lad din gave blive der ved alteret og gå først hen og forlig dig med din broder og kom så og bring din gave.« Matt. 18,15-17; 5,23-24.

»Herre, hvo kan gæste dit telt, hvo kan bo på dit hellige bjerg? Den, som vandrer fuldkomment og (85) øver ret, taler sandhed af sit hjerte, ikke bagtaler med sin tunge, ikke volder sin næste ondt og ej bringer skam over ven, som agter den forkastede ringe, men ærer dem, der frygter Herren, ej bryder ed, han svor til egen skade, ej låner penge ud mod åger og ej tager gave mod skyldfri. Hvo således gør, skal aldrig rokkes.« Sal. 15.

»Døm ikke, for at I ikke skal dømmes; thi den dom, I dømmes med, med den skal I selv dømmes og det mål, I måler med, med det skal I selv få tilmålt. Hvorfor ser du splinten i din broders øje men bjælken i dit eget øje lægger du ikke mærke til? Eller hvor kan du sige til din broder: Lad mig tage splinten ud af dit øje; og se, der sidder en bjælke i dit eget øje. Hykler! tag først bjælken ud af dit eget øje, så kan du se klart til at tage splinten ud af din broders øje.« Matt. 7,1-5.

Spørgsmålet om at afsige dom indbefatter meget. Husk, at dit livsregnskab snart vil passere revy foran Gud. Husk også, at han har sagt: »Derfor er du uden undskyldning, menneske! hvem du end er, som opkaster dig til dommer; thi idet du dømmes de andre, fordømmer du dig selv; du dømmes nok, men handler selv på samme vis. Vi ved jo, at Guds dom med rette er over dem, som handler således. Men du, menneske! som dømmes dem, der handler således og selv gør det samme, regner du med, at du vi kunne undfly Guds dom?« Rom. 2,1-3. *Vejl f menigh* bd. 3 side 201-203]

Dem som kom til Battle Creek skønt de havde et arbejde at gøre i den menighed de forlod, mistede deres missionsiver (86) og åndelige dømmekraft siden de kom til Battle Creek. De kom i kontakt med en farisæisme og en selvretfærdighed der altid er en snare. Det er en formel gudsfrygt der ikke har kraft i sig.

Når sandhedens magt mærkes i hjertet, når sandhedens principper bringes ind i det daglige liv, vil der blive en stor

reformbevægelse i Battle Creek-menigheden. Snart vil ordene fuldbyrdes: "Jeg vil vende om og vælte" Nu vi ved ikke præcis hvornår dette vil ske, men tiden vil komme hvor der vil ske en spredning fra Battle Creek. Dem som flyttede til Battle Creek uden noget kald fra Herren vil flytte bort.

[Alvorlige arbejdere har ikke tid til at dvæle ved andres mangler. De betragter Frelseren og ved beskuelsen forvandles de efter hans billede. Han er den, hvis eksempel vi skal følge for at danne vor karakter. I sit liv her på jorden åbenbarede han tydeligt den guddommelige natur. Vi bør stræbe efter at blive fuldkomne på vort område, ligesom han var fuldkommen på sit område. Menighedens medlemmer bør ikke længere forblive ligegyldige med hensyn til at danne den rette karakter. Idet de stiller sig under Helligåndens omskabende indflydelse, bør de danne en karakter, der er et spejlbillede af den guddommelige karakter. *Vejl f menigh* bd. 3 side 204]

Resultatet af reformation

St. Helena, Californien, 26. september, 1901.

(87) Kære Bror Daniells: I går morges læste jeg dit brev, hvori du udtrykker dit brændende ønske om at få sendt et stærkt korps medarbejdere til Indien og Kina og andre orientalske lande. Sidste nat fik jeg instruktioner om at vore store anstrengelser ikke skal lægges i Kina eller andre marker som Kina. Vi har et arbejde at gøre hjemme. Alle vore institutioner - vore sanatorier, forlagsvirksomheder og skoler - skal nå en højere standard. Da vil medarbejderes som sendes til fremmede marker kunne række op til en højere standard. De vil være mere alvorlige, mere åndelige og deres arbejde vil være mere effektivt.

[For nogle år siden gav Herren mig speciel underretning om, at der skulle opføres bygninger forskellige steder i Amerika, Europa og andre lande til brug for udgivelse af litteratur, som indeholder lyset om den nærværende sandhed. Han gav befaling om, at der skulle gøres alt for at sende budskaber med indbydelse og advarsel ud fra vore forlag til verden. Mennesker, som ikke vil kunne kontaktes på anden måde, vil vi få forbindelse med ved hjælp af litteraturen. Fra vore bøger og blade skal klare lysstråler skinne ud og oplyse verden om den nærværende sandhed. *I Mesterens Tjeneste* side 180]

Medarbejdere som ikke gavnes af de privilegier de får i Guds sag, bør ikke bringes ind på vore forlagskontorer. Disse institutioner bør heller ikke præsenteres vanærende sager, for derved sættes Guds hellige sandhed på niveau med almindelige sager. Og når et udefrakommende arbejde bringes ind, vil et dertil hørerne antal medarbejdere blive brugt på det. Dette medfører bekymringer og forvirring.

(88) Jeg er blevet vist der er gjort fejltagelser på vore forlag. Der bliver mere og mere dyrt maskinelt arbejde af den almindelige art. En stor mængde arbejde er kommet ind, som ikke har noget at gøre med det arbejde, der i tro og kærlighed skal udrettes for menneskers frelse. Tid og talenter er blevet brugt på at gøre noget arbejde, som ikke har bragt Gud ære. Mange anstrengelser er lagt i noget som ikke spreder kundskaben om sandheden.

Det er på høje tid, at der vises hensyn til dette. Disse fejltagelser må rettes. Det er ikke klogt at bruge penge på virksomheder som forbruger uden at producere. Det er blevet sagt at vore forlagshuse behøver mere plads. Men der er rigelig plads i dem og når det rigtige gøres, vil det kunne ses at der er tilstrækkelig plads.

Vore forlagsvirksomheder burde tage imod langt mindre kommercielt arbejde end de gør og ikke tage imod den slags sager indholdende Satans anskuelse. Indførelsen af den slags sager ødelægger al hellighed i institutionen. Hele institutionen billiggøres. Der er altid en fare, når det almindelige blandes med det hellige, så det almindelige får lov til at erstattes med det hellige.

Hvordan ser Herren på at trykkemaskinerne i hans institutioner trykker fjendens vildfarelse. Når anstødene ting blandes med hellige ting i trykken, kan hans velsignelse ikke hvile over det udførte arbejde. Den guddommelige lærer siger: "Hvad har I vundet ved at bringe det udefrakommende arbejde ind? Det har påført jer megen ærgrelse og medarbejderne har måttet jage af sted for at tingene finansieret til bestemte tid. Dette har foranlediget forvirring og strid. Hårde ord er blevet talt og en ubehagelig ånd er kommet ind på (89) kontoret. Den finansielle gevinst kan på ingen måde måle sig med det tab som er kommet, på grund af overilte, jag, skænderi og ærgrelse."

Måtte Herren hjælpe sit folk til at se, at dette ikke er visdom og at langt mere tabes end vindes. Hvis mindre maskiner og ikke så mange medarbejder sættes sammen på et sted, imedens andre dele af vingården var blottet for hjælpemidler, hvis flere penge var blevet brugt på at starte virksomheder forskellige steder, ville Gud være bedre tilfreds. Det er ikke ved et helligt mål at der er blevet investeret af så meget på ét sted. Det er en fejltagelse hos vore brødre at der er købt så mange trykkemaskiner for blot at trykke verdslige ting. Enden er nær forstående for os. Trykningen og omdelingen af bøger og blade med denne tids sandhed skal være vort arbejde.

De formaninger og advarsler givet fra tid til anden, er blevet tilsat groft. Når Herren bliver opsøgt og synderne bekendes, når den tiltrængte reformation finder sted, vil ser udvises en samstemmig nidkærhed og alvor og det som er blevet holdt tilbage genindsættes. Herren vil vise sin tilgivende kærlighed og midler vil slette vore institutioners gæld.

En alvorlig advarsel

(90) *Læst op for Review and Herald bestyrelsen i november, 1901.*

Til lederne på Review and Herald

Kære brødre: Guds plan, med etablering af forlagshus i Battle Creek, var at lys skulle skinne ud fra det, som en lampe der brænder. Dette har været fremholdt for lederne. De er igen og igen blevet fortalt om Guds forlagshus' hellighed og om betydningen at fastholde dets renhed. Men de har mistet den sande forståelse og har forenet sig med fjendens kræfter ved at lade bøger og blade, med de farligste vildfarelser nogensinde, trykke. De har set bort fra de onde påvirkninger af så fejlagtige tanker som sættere, korrekturlæsere og alle som er involveret i trykningen af noget sådant, vil få. De har sovet åndeligt.

Når noget af det udefrakommende arbejde bringes ind på denne institution er Satans videnskab blevet overbragt til medarbejdernes tanker. Trykningen af sådanne ting er en vanære for Gud. Det har gjort sit ved at medarbejderens sind forringes. Lederne har indvilget i at trykke det til lav pris. Gevinsten ville være tabt, hvis der var forlangt den højeste pris for arbejdet.

Jeg har fået et brev fra ældre Daniells med hensyn til at lægge flere bygninger til Review and Herald kontoret. Svaret jeg må give dette er: Nej, nej, nej. I stedet for at lægge flere til de allerede byggede bygninger, så rens virksomheden i stedet for det bras af satanisk oprindelse og I vil få plads alle steder.

Gud er ikke tilfreds med den overfyldte tilstand af tingene, der er i Battle Creek. Hvis medarbejderne var blevet spredt og virksomheder blev lavet (91) på andre steder, ville Gud være bedre tilfreds og sandhedens standard ville plantes i regioner som aldrig har hørt budskabet. Giv den sydlige mark en god genstandsættelse, før I lægger andre bygninger til kontoret i Battle Creek. Dette er endnu ikke sket sådan som det burde være. Ethvert skridt har været anstrengt.

De fem tusinde dollars som skulle bruges at lægge til Review and Herald-bygningerne burde nu investeres i arbejdet på andre steder hvor sandhedsevangeliet endnu ikke er blevet forkyndt.

Jeg føler forfærdelse når jeg ser hvad vort forlagshus har været igennem. Trykkeriet i Herrens institution har trykt sjæls-ødelæggende teorier om katolicisme og andre syndige mysterier. Kontoret må renses for disse forkastelige ting. Jeg har et vidnesbyrd fra Herren til dem som har lagt sådanne ting i medarbejdernes hænder. Gud drager jer til ansvar for at overbringe kundskabens træs forbudne frugt til unge mænd og unge kvinder. Er det muligt at for jer at gå over den samme grund, når I kender til disse advarsler og blot gøre ondt værre? Det er ofte blevet gentaget for jer, at Guds engle går gennem lokalerne på kontoret. Hvilket indtryk har dette gjort på jer?

I har givet ting, med Satans anskuelse, i hænderne på medarbejderne, bragt hans bedrageriske, vanhelligende principper frem for jeres sind. Herren ser på denne hand-

ling I har begået, som at I hjælper Satan til at lave sin snare for at fange sjæle. Gud vil ikke lade dem som har gjort disse ting være skyldfrie. Han har en strid med forlagets ledere. Jeg har næsten været bange for at starte *Review* af frygt for at indrømme at Gud har rensset forlagshuset med ild.

(92) Herren har belært mig at dem som ikke kan se ondskaben i at samarbejde med Satan, i udgivelsen af hans usandheder, hellere skulle finde noget arbejde hvor de ikke ødelægger vore unge, i sjæl og legeme. Der er fare for at sandhedens standard og retfærdighed vil fornædres så meget, at Gud vil bringe sine domme over forbryderne.

Det er på høje tid, at vi forstår hvilken ånd, der har styret tingene på Review and Herald-kontoret. Jeg er forfærdet ved den tanke at den allerfineste spiritualisme skulle være sat frem for medarbejderne og at den på en måde er indrettet til at forvirre sindet. Vi kan være sikker på at Satan vil følge de muligheder op som han får. Review and Herald-kontoret har været smudset til, ligesom templet blev smudset til, resultatet har blot været ti gange mere katastrofalt. Ved at vælte vekselerernes borde, drev Kristus får og kvæg væk fra templets område og sagde: »Der står skrevet: »Mit hus skal kaldes et bedehus;« men I gør det til en røverkule.« Matt.21,13. Tilsmudsningen af forlagshuset har været endnu værre end templet, ved at trykke ting som aldrig skulle have været lagt i medarbejdernes hænder i Guds institution.

Guds lov er blevet overtrådt, hans sag forrådt og hans institution er gjort til en røverhule. Trykningen og omdelingen af gribende appeller for sandheden, som burde være sat først, hvortil medarbejdernes tid og talenter burde være helliget, har kun fået lidt eller slet ingen opmærksomhed. Det kommercielle arbejde, noget af det af den anstødeligste art, har gradvis taget over. Dette arbejde har opslugt kræfter, som (93) burde være helliget udgivelsen af litteratur af rene kvalitet og den højeste karakter. Tid er blevet spildt, talenter misbrugt og penge fejlplaceret. Det arbejde som burde være gjort er ladet ugjort. Satans anskuelse er blevet ophøjet. Hans teorier er blevet trykt af trykkemaskiner som burde være brugt til at berede Guds sandhed for omdeling. Mennesker har tragtet efter forfremmelse skønt deres principper var under Guds mishags bandlysning. Tab er uendeligt bedre end uærlig vinding.

Oh hvad vil Gud gøre med øjentjenerne? Tror I at Jesus står i trykkerivirksomheden og arbejder gennem mennesker med sine tjenende engle, for at give sandheden fra trykkeriet en kraft til at advare verden, at alle tings ende er nær, medens Satan får lov til at forvrænge disse medarbejders sind? Det lys jeg har er: Afvis at trykke mere af dette skadelige materiale. Dem som har indført det i forlagshuset behøver at angre sig i sjælsanger for Gud, for hans vrede er optændt imod dem. Lad dette arbejde holdes ude fra vore forlagsvirksomheder, for altid. Brug mere tid på udgivelse og omdeling af bøger med den nærværende sandhed. Hold øje med at I arbejder på den linje der når til fuldkommenhed. Gør alt hvad der er i jeres magt, for at sprede himlens lys ud over verden. Lærlinge og andre medarbejdere må ikke være så forhastede og forjagede at de ikke har tid til at bede. De unge i vore forlagshuse bør oplæres som de unge

i profetskolerne blev. De bør være rede til at gribe fat i arbejdet på nye steder.

Hvis de mennesker som hørte budskabet ved konference-samlingen - det højtideligste budskab der kunne (94) gives - ikke var så upåvirkelige, hvis de i oprigtighed havde bedt, "Herre, hvad vil du have jeg skal gøre?" ville de sidste års erfaringer have været meget anderledes fra dét, de nu er. Men de har ikke gjort sporet rent bag dem. De har ikke bekendt deres fejltagelser og nu går de over den samme grund i mange ting og handler på den samme forkerte måde, fordi de har ødelagt deres åndelige øjesyn.

Den tredje engels budskab skal berede et folk til at blive stående i disse farefulde dage. Det skal proklameres med høj røst og skal udrette et arbejde som kun få ser.

Johannes skriver: »Og derefter så jeg en engel flyve midt oppe under himmelen; han havde et evigt evangelium at forkynde for dem, der bor på jorden, for alle folkeslag og stammer og tungemål og folk. Og han råbte med høj røst: »Frygt Gud og giv ham ære; thi nu er hans doms time kommet. Ja, tilbed ham, som har skabt himmelen og jorden og havet og kildevældene.« Og endnu en engel, den anden, fulgte efter; han sagde: »Faldet, faldet er det store Babylon, som har givet alle folkeslagene at drikke af sin utugts harmes vin.« Åb.14,6-8. Hvordan sker dette? Ved at tvinge mennesker til at acceptere en uægte sabbat. I det en-og-tredivte kapitel af anden Mosebog får vi tydeligt fortalt hvilken dag der er Herrens sabbat. Sabbatshelligholdelsen er erklæret til at være et tegn på Guds folks loyalitet.

Gud mener det han siger. Mennesker har sat sig imellem Gud og mennesker og Herren har fremsendt den tredje engels budskab: »Hvis nogen tilbeder dyret og dets billede og tager dets mærke på sin pande eller på sin hånd, så skal han drikke af Guds harmes vin, som er skænket ublandet i hans vredes bæger; og han skal pines med ild og (95) svovl for de hellige engles og for Lammets øjne.« vers 9,10.

Guds folk skal holde hans bud og opgive al verdslig klogskab. Når de har antaget de rette handleprincipper, skal de have ærbødighed for disse principper; for de er himmelfødte. Lydighed mod Gud er af større værdi for jer end guld og sølv. At løfte åget sammen med Kristus, lære hans sagtmødighed og ydmyghed, afskærer mange for en konflikt; for når fjenden kommer ind som en strøm, opløfter Herrens Ånd en norm imod ham.

Jeg henvender mig til dem, som, ved at påtage sig betroede stillinger i forlagshuset, har påtaget sig selv ansvar for, at medarbejderne får den rette uddannelse. Stræb efter at erkende jeres arbejdes betydning. Dem som ved deres handlinger viser at de ikke gør nogen anstrengelser for at skelne mellem det hellige og tarvelige må vide at, hvis de ikke angrer, vil Guds domme falde over dem. Disse domme kan blive forsinket, men de vil komme. Hvis I giver andre den forkerte påvirkning, fordi I ikke er afklarede og ophøjede, vil Gud kræve jer til regnskab. Han vil spørge: "Hvorfor gjorde du djævelens arbejde skønt du var regnet for at gøre et godt arbejde for Mesteren?"

På det endelige regnskabs store dag, vil den upålidelige tjener møde resultatet af hans upålidelighed.

Jeg sender dette til jer, fordi jeg er bekymret for jer. Jeres stadig voksende flok af medarbejdere skulle hellere sendes ud til værkets andre steder. Om natten har jeg talt alvorligt til jer ved jeres møder og overbragt sandheden som den er i Jesus. Men hos nogle blev den forkastet. De er gået udover domfældelsen. De har syndet imod det store lys og den store kundskab og de har undertrykt samvittigheden indtil den ikke længere kunne trænge ind i deres hårde hjerter.

(96) Nogle har ofret princippet så længe, at de ikke kan se forskellen mellem det hellige og almindelige. Dem som nægter at give agt på Herrens belæring vil gå støt nedad på fordærvsens sti. Prøve? og trængselsdagen er lige foran os. Lad ethvert menneske få sin sande kulør. Vælger I loyalitet eller oprør? Vis jeres kulør for mennesker og engle. Vi er kun sikre når vi er forpligtet til det rigtige. Da ved verden hvor vi skal kunne findes på prøvelsens og trængslens dag.

Hvis det arbejde der var påbegyndt ved Generalkonferensen var fuldendt, ville jeg ikke være kaldet til at nedskrive disse ord. Der var anledning til at bekende eller fornægte fejlen og i mange tilfælde kom fornægtelsen til at ugylde gøre bekendelsens betydning.

Hvis der ikke finder en reformation sted, vil ulykke overtage forlagshuset og verden vil kende grunden. Jeg er blevet vist, at man ikke har vendt sig til Gud af hele hjertet. Herren er vanæret med disse institutioner, der er blevet bygget til hans ære. Den tydelige ignoreren af Guds påbud over disse forlagshuse, har sat sit aftryk på medarbejderne. Gud spørger: "Skal jeg ikke fælde dom over dette?" Jeg så himmelske engle vende bort med bedrøvede ansigter. Gud er blevet hånet på grund af jeres hjertehårdhed, som stadig bliver større. De som kender sandheden og alligevel lader hånt om Guds bud, vil straffes efter deres ansvarsbyrde.

Review and Herald branden

(97) St. Helena, Californien, den 5. Januar, 1903.
Til brødene i Battle Creek?

-I dag har jeg fået et brev fra Ældre Daniells om at Review kontoret er nedbrændt. Jeg føler mig meget bedrøvet når jeg betragter dette store tab for vor sag. Jeg ved at dette må være en meget prøvende tid for brødrene, der leder dette arbejde og for funktionærerne på kontoret. Jeg er bedrøvet sammen med alle som er bedrøvet. Men jeg var ikke overrasket over de dårlige nyheder, for i nattens syner har jeg set en engel stå med et sværd som af ild, rakt ud over Battle Creek. En gang, om dagen, da jeg havde pennen i hånden, mistede jeg bevidstheden og det synes som om at et flammesværd først var i den ene retning og så i den anden. Katastrofe synes at følge katastrofe fordi Gud blev vanæret af menneskers opfindsomhed for at ophøje og forherlige sig selv.

Denne morgen blev jeg draget i alvorlig bøn, for at Herren ville lede alle, som er tilknyttet Review and Herald kontoret, til at ransage sig flittigt, så de kan se hvordan de vanrøgter de mange budskaber Gud har givet.

For nogen tid siden spurgte brødrene på Review kontoret mig om råd, om at rejse endnu en bygning. Jeg sagde dengang, at hvis dem, som gik ind for at lægge endnu en bygning til Review and Herald-kontoret, havde fremtiden kortlagt for sig. Hvis de kunne se hvad der ville blive i Battle Creek, ville de ikke være i tvivl om at rejse en anden bygning. Gud sagde: "Mit ord er blevet foragtet; og jeg vil rejse mig og vælte det."

Ved generalkonferensen, i Battle Creek i 1901, (98) gav Herren sit folk tegn på at han opfordrede til reformation. Mennesker blev overbeviste, hjerter blev berørte; men det gennemgribende arbejde blev ikke gjort. Hvis hårdnakkede hjerter var blevet brudt den gang i anger for Gud, ville der have været set en af Guds krafts største tilkendegivelser nogensinde. Men Gud blev ikke æret. Der blev ikke givet agt på hans Ånds vidnesbyrd. Mennesker adskilte sig ikke fra fremgangsmåder i absolut modsætning til sandhedens og retfærdighedens principper, hvad de altid burde i Herrens værk.

Budskaberne til efesermenigheden og til menigheden i Sardes er ofte blevet gentaget for mig af Een, som giver mig belæring til sit folk. »Skriv til menighedens engel i Efesus: »Dette siger han, som holder de syv stjerner i sin højre hånd og som vandrer midt imellem de syv guldlysestager: Jeg kender dine gerninger og din møje og din udholdenhed og jeg ved, at du ikke kan fordrage de onde; og du har prøvet dem, som kalder sig selv apostle, skønt de ikke er det og du har fundet, at de er løgnere; og du har udholdenhed og har døjet ondt for mit navns skyld uden at blive træt Men jeg har det imod dig, at du har svigtet din første kærlighed. Kom derfor i hu, hvorfra du er faldet og omvend dig og gør de samme gerninger som i den første tid; ellers kommer jeg over dig og flytter din lysestage fra dens plads, hvis du ikke omvender dig.« Åb.2,1-5.

»Og skriv til menighedens engel i Sardes: »Dette siger han, som har Guds syv ånder og de syv stjerner: Jeg kender dine gerninger, at du har ord for at leve og er dog død. Bliv vågen og styrk det, der er tilbage, men som var ved at dø; thi jeg har ikke fundet dine gerninger fyldestgørende i min Guds øjne. Kom derfor i hu, hvordan du (99) tog imod ordet og hørte det; hold fast ved det og omvend dig. Hvis du ikke vågner op, vil jeg komme som en tyv og du skal ingenlunde vide, i hvilken time jeg kommer over dig.« Åb.3,1-3.

Vi ser fuldbyrdelsen af disse advarsler. Skrifterne har aldrig været opfyldt mere udtrykkeligt end disse er blevet.

Mennesker kan rejse de bedst konstruerede, brandsikrede bygninger; men en berøring af Guds hånd, en gnist fra himlen, vil feje alle tilflugtssteder bort.

Der er blevet spurgt om jeg har nogen råd at give. Jeg har allerede givet det råd som Gud har givet mig, håbe at ildsværet som hænger over Battle Creek forhindres. Nu fryg-

ter jeg at det kommer - nyheden om Review and Herald bygningens nedbrænding. Når disse nyheder kommer, føler jeg ingen overraskelse og jeg har ingen ord at sige. Hvad jeg har haft at sige fra tid til anden i advarsler har ikke haft nogen anden virkning end at forhærde dem som hørte og nu kan jeg kun sige: Jeg er så ked af det, så meget ked af det, at det var nødvendigt at dette slag kom. Tilstrækkeligt lys er blevet givet. Hvis det havde indvirkning, var mere lys ikke nødvendigt.

Til vore folk, prædikanter og lægmedlemmer, jeg har fået besked på at sige: »Søg Herren, medens han findes, kald på ham, den stund han er nær! Den gudløse forlade sin vej, urettens mand sine tanker og vende sig til Herren,« - eller mange prædikanter og folk vandrer på fremmede stier, - »at han må forbarme sig, til vor Gud, thi han er rund til at forlade.« Es.55,6.7.

[Hvert eneste menneske må være på vagt. Modstanderen er på spor efter jer. Våg, våg uafbrudt, så I ikke, uden at ane det, skal blive fanget i hemmelig skjulte fælder. De sorgløse og ubekymrede bør se til, at ikke Herrens dag skal komme (100) over dem som en tyv om natten. Mange vil forlade ydmyghedens sti, kaste Kristi åg af sig og gå andre veje. Blændede og forvirrede vil de forlade den smalle vej, som fører til Guds stad.]

Et menneske kan ikke blive en lykkelig kristen hvis han ikke er en årvågen kristen. [Den, der skal sejre, må våge, for Satan søger at vinde Kristi efterfølgere ved hjælp af jordiske forviklinger, vildfarelser og overtro. Det er ikke nok at undgå åbenlyse farer og farlige, selvmodsigende bevægelser. Vi må holde os tæt ved Kristi side og vandre på selvfornegetelsens og selvopofrelsens sti. Vi befinder os i fjendens land. Han, som blev kastet ud af himmelen, er kommet ned til os og har stor magt. Med ethvert tænkeligt påfund og kunstgreb søger han at fange sjæle. Medmindre vi bestandig er på vagt, vil vi falde som et let bytte for hans utallige forførelser. *Herren kommer* 23.mar.]

Disciplenes erfaring i Getsemane have indeholder en lektie for Herrens folk i dag. Kristus tog Peter, Jakob og Johannes med sig i Getsemane for at bede. Han sagde til dem: »Min sjæl er dybt bedrøvet til døden; bliv her og våg!« Og han gik et lille stykke videre, faldt ned på jorden og bad om, at den time måtte gå ham forbi, hvis det var muligt. Og han sagde: »Abba« Fader! alt er muligt for dig; tag denne kalk fra mig; dog ikke, hvad jeg vil, men hvad du vil.« Og han kommer og finder dem sovende og han siger til Peter: »Simon, sover du? Kunne du ikke våge én time? Våg og bed, for, at I ikke skal falde i fristelse!« Mark.14,34-38.

Læs disse ord omhyggeligt. Mange i dag sover som om de var disciplene. De våger ikke og beder ikke, for ikke at falde i fristelse. Lad os læse og studere de dele af Guds ord som har særlig forbindelse til disse sidste dage og udpege de farer som vil true Guds folk.

(101) Vi behøver en stærk, helliggjort opfattelse. Denne opfattelse skal ikke bruges til at kritisere og fordømme hinanden, til at se tidernes tegn. Vi skal holde vore hjerter med al flid, så vi ikke gør troens skibbrud. Mange som tidligere var faste troende i sandheden er blevet ubekymre-

de for deres åndelige velfærd og giver op, uden den mindste modstand, for Satans vil tilrettelagte anslag. [Tiden er kommet, da vort folk skal flytte med familien bort fra byerne til mere afsides steder, ellers vil mange af de unge og også mange ældre, blive fanget og taget af fjenden. *Herren kommer* 23.mar.]

Den 7.Januar, 1903.

Vi er alle meget kede af nyheden om det frygtelige tab der er kommet med Review and Herald-kontorets brand. På et år er to af vore største institutioner blevet ødelagt ved brand. Nyheden om denne nye katastrofe har fået os til at sørge meget, men Herren lod det komme over os og vi burde ikke beklage os, men lære den lektie af det, som Herren vil lære os.

Ødelæggelsen af Review and Herald-bygningen burde ikke komme over os, som noget meningsløst. Alle som er tilknyttet kontoret burde spørge sig selv: "Hvori har jeg gjort mig fortjent til denne lektie? Hvor har jeg vandret i strid med et »Så siger Herren,« så han skulle give mig denne lektie? Har jeg givet agt på de advarsler og irettesættelser han har sendt, eller har jeg gået min egen vej?"

Lad den hjerteransagende Gud irettesætte den fejlende og lad enhver bøje sig for ham i ydmyg og anger og bortkaste al selvretfærdighed og selvoptagethed, bekende og opgive alle synder og bede Gud, i Forløserens navn, om tilgivelse. Gud erklærer: »den, som kommer til mig, (102) vil jeg aldrig støde bort.« Joh.6,37 Og dem som i oprigtighed overgiver sig selv til ham vil blive tilgivet og retfærdiggjort og vil få kraft til at blive Guds sønner.

Jeg beder at dem som har modsat sig lyset og vidnesbyrdet, nægtet at lytte til Guds advarsler, om at de med ødelæggelsen af Review and Herald-kontoret vil kunne se en appel i at vende sig til Gud med hele hjertet. Vil de ikke indrømme at Gud mener det alvorligt? Han forsøger ikke at ødelægge liv, men redde liv. Med den sidste ødelæggelse blev medarbejdernes liv nådigt skånet, så alle kan se at Gud retledte dem, ikke med et budskab fra menneskelige kilder, men ovenfra. Guds folk veg fra ham; de har ikke fulgt hans belæring og han er kommet dem nær i retledningen; men han har ikke bragt livets udslættelse. Døden har ikke taget nogen sjæle. Alle er ladet i live så de kan erkende den kraft som intet menneske kan bestride.

Lad os prise Herren fordi hans børns liv har været så dyrebare i hans øjne. Han kunne have afskåret medarbejderne i deres uagtsomhed og selvtilstrækkelighed. Men, nej! Han siger: "De skal have en anden chance. Jeg vil lade branden tale til dem og vil se om de vil modarbejde mit forsyns handling. Jeg vil prøve dem med ild for at se om de vil lære den lektie jeg ønsker at lære dem."

Da Battle Creek Sanatoriet blev ødelagt, gav Kristus sig selv for at forsvare mænd og kvinders liv. Ved denne ødelæggelse appellerede Gud til sit folk, om at vende tilbage til ham. Og ved ødelæggelsen af Review and Herald-kontoret og liv blev sparet, giver han dem endnu en appel. Han vil at de skal se, at den Ubegrænsedes mirakeludførende

kraft er blevet anvendt for at spare liv, så enhver medarbejder kan have anledning til at angre og blive omvendt. Gud siger: "Hvis (103) de vender sig til mig, vil jeg tilstå dem min frelses glæde. Men hvis de fortsætter med at vandre på deres egen vej, vil jeg gå endnu tættere på og pinsler skal komme over familier som hævder at tro sandheden, men som ikke udøver sandheden, som ikke gør Herren Israels Gud til deres frygt og rædsel."

Lad alle ransage sig selv for at se om han er i troen. Lad Guds folk angre og blive omvendte, så deres synder kan udslættes når fornyelsestiderne kommer fra Herrens nærhed. Lad dem forvise sig om, hvordan de ikke har vandret på den vej Gud har vist, hvor de ikke har rensset deres sjæle ved at give agt hans råd.

Hvad kunne være sket

(104) St. Helena, Californien, den 5.Januar, 1903.

Til Battle Creek menigheden --

[En middag sad jeg og skrev om, hvilket værk der ville være blevet udført ved sidste generalkonference, hvis de ledende brødre havde fulgt Guds vilje. De, som har fået meget lys, har ikke vandret i lyset. Mødet blev holdt, uden at bruddet skete. Ingen ydmygede sig for Gud som de burde have gjort og modtog derfor ikke Helligånden.

Dertil var jeg kommet, da jeg mistede bevidstheden. Jeg syntes, at jeg overværede en scene i Battle Creek.

Vi var samlet i kirken. Der blev holdt bøn og sunget og der blev atter holdt bøn. Alvorlige bønner opsteg til Gud. Og Guds Ånd var til stede. Den virkede på hjerterne og nogle græd højt.

En rejste sig og bekendte at han ikke havde følt sig knyttet til eller næret kærlighed til bestemte mennesker, men nu så han sig selv som han var. Med en stor højtidelighed gentog han budskabet til menigheden i Laodikæa: »Fordi du siger: jeg er rig, jeg har vundet rigdom og tænger ikke til noget. Og ikke ved, at netop du var elendig og ynkværdig og fattig og blind og nøgen.« I min selvtilstrækkelighed følte jeg netop sådan, sagde ham. Jeg forstår nu, at dette er min tilstand mine øjne er blevet åbnet. Jeg har næret en hård og uretfærdig ånd. Jeg troede, at jeg var retfærdig, men mit hjerte er blevet knust og jeg ser mine store behov for de dyrebare råd, som kommer fra ham, der kender mig ud og ind. Hvor nådefulde er ikke disse ord: »Derfor råder jeg dig til hos mig at købe guld, lutret i ild, så (105) du kan blive rig og hvide klæder at iføre dig, så din nøgenheds skam ikke skal blive åbenbar og øjensalve til at salve dine øjne med, så du kan se.« Åb.2,17.18

Den talende vendte sig til dem, som havde holdt bøn og sagde: "Der er noget, vi bør gøre. Vi må bekende vore synder og ydmyge vore hjerter for Herren." Han bekendte angergivent og gik så hen til flere af brødrene, rakte sin

hånd ud imod hver enkelt og bad om tilgivelse. De, han henvendte sig til, sprang op, bekendte deres fejl og bad om tilgivelse. Derefter faldt de grædende hinanden om halsen. En bekendelsesånd spredte sig til hele forsamlingen. Det var virkelig pinsefestens ånd. Lovsange opsteg til himmelen og hele natten vedblev det vidunderlige værk.

De følgende ord blev ofte gentaget meget klart: »Alle dem, jeg har kær, dem revser og tugter jeg; vær derfor nidkær og omvend dig! Se, jeg står for døren og banker; om nogen hører min røst og åbner døren, da vil jeg gå ind til ham og holde nadver med ham og han med mig.« vers 19, 20

Ingen syntes at være for stolt til at bekende af hjertet og de, som gik forrest hermed, var mennesker, som havde indflydelse, men som ikke tidligere havde haft mod til at bekende deres synder. En stor glæde fyldte alles hjerter.

Derefter kom jeg atter til bevidsthed og først var jeg ikke klar over, hvor jeg befandt mig. Jeg holdt stadig pennen i min hånd. Og en stemme sagde til mig: "*Dette kunne være sket*. Alt dette ventede Herren på at gøre for sit folk. Hele Himlen ønskede det så inderligt. Og jeg tænkte på, hvordan alt nu kunne være sket, hvis et grundigt arbejde var blevet udført ved den sidste generalkonferense. (106) En frygtelig skuffelse fyldte mit hjerte, da det gik op for mig, at det, jeg havde været vidne til, ikke var virkelighed. *Tank o åb* side 23-25]

Guds vej er altid den rigtige og den klogeste vej. Han bibringer altid sit navn ære. Menneskets eneste sikkerhed mod uoverlagte, ærgerlige handlinger er at holde hjertet i harmoni med Kristus Jesus. Menneskers visdom er upålidelig. Mennesket er vægelsindet, fyldt med selvagtelse, stolthed og selviskhed. Lad medarbejderne i Guds tjeneste stole helt på Herren. Da vil lederne afsløre at de er villige til at lade sig lede, ikke ved menneskelig visdom, som er ubrugelig at støtte sig til, ligesom knækkende tækkerør, men ved Herrens visdom, som har sagt: »Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser og så vil den blive ham givet. Men han skal bede i tro, uden at tvivle; den der tvivler, ligner nemlig en havets bølge, som jages og kastes hid og did af vinden.« Jak.1,5.6.

Glemsomhed

(107) Alle, som bekender sig til at være Guds børn, vil jeg indbyde til at tænke over Israelitternes historie, som den står nedtegnet i den et-hundrede og femte, et-hundrede og sjette og den et-hundrede og syvende salme. Ved at studere disse skriftsteder omhyggeligt, kan vi være i stand til at fatte vor Guds godhed, barmhjertighed og kærlighed mere fyldigt.

En salme om det forjættede land

»Pris Herren, påkald hans navn,
gør hans gerninger kendte blandt folkeslag!
Syng og spil til hans pris,
tal om alle hans undere;

ros jer af hans hellige navn,
eders hjerte glæde sig, i, som søger Herren;
spørg efter Herren og hans magt,
søg bestandig hans åsyn.

»Kom i hu de undere, han gjorde,
hans tegn og hans munds domme,
I, hans tjener Abrahams sæd,
hans udvalgte, Jakobs sønner!
Han, Herren, er vor Gud,
hans domme når ud over jorden;
han ihukommer for evigt sin pagt,
i tusind slægter sit tilsagn,
pagten, han slutted med Abraham,
eden, han tilsvor Isak;
han holdt den i hævd som ret for Jakob,
en evig pagt for Israel,
idet han sagde: »Dig giver jeg Kana'ans land
som eders arvelod.«
Da de kun var en liden hob,
kun få og fremmede der,
og vandrede fra folk til folk,
fra et rige til et andet,
tillod han ingen at volde dem men,
men tugted for deres skyld konger
»Rør ikke mine salvede,
gør ikke mine profeter ondt!«

(108) »Hungersnød kaldte han frem over landet,
hver brødetts støttstav brød han;
han sendte forud for dem en mand,
Josef solgtes som træ;
de tvang hans fødder med lænker,
han kom i lænker af jern,
indtil hans ord blev opfyldt;
ved Herrens ord stod han prøven igennem.
På kongens bud blev han fri,
folkenes hersker lod ham løs:
Han tog ham til herre for sit hus,
til hersker over alt sit gods;
han styred hans øverster efter sin vilje
og viste hans ældste til rette.
Og Israel kom til Ægypten,
Jakob boede som gæst i kamiternes land.
Han lod sit folk blive såre frugtbar
og stærkere end dets fjender.

»Han vendte deres sind til had mod sit folk
og til træskhed imod sine tjenere.
Da sendte han Moses, sin tjener,
og Aron, sin udvalgte mand;
han gjorde sine tegn i Ægypten
og undere i kamiternes land;
han sendte mørke, så blev det mørkt,
men de ænsede ikke hans ord;
han gjorde deres vande til blod
og slog deres fisk ihjel;
af frøer vrimlede landet,
selv i kongens sale var de;
han taled, så kom der brems
og myg i alt deres land;
han sendte dem hagl for regn
og luende ild i landet;
han slog både vinstok og figen

og splintrede træerne i deres land;
han taledede, så kom der græshopper,
springere uden tal,
de åd alt græs i landet,
de åd deres jords afgrøde;
alt førstefødt i landet slog han,
førstegrøden af al deres kraft.

»Han førte dem ud med sølv og guld,
ikke een i hans stammer snubled
ægypterne glæded sig, da de drog bort,
thi de var grebet af rædsel for dem.

(109) »Han bredte en sky som skjul
og ild til at lyse i natten;
de krævede, han bragte vagtler,
med himmelbrød mættede han dem;
han åbnede klippen og vand strømmede ud,
det løb som en flod i ørkenen.

»Thi han kom sit hellige ord i hu
til Abraham, sin tjener;
han lod sit folk drage ud med fryd,
sine udvalgte under jubel;
han gav dem folkenes lande,
de fik folkeslags gods i eje.
Derfor skulle de holde hans bud
og efterkomme hans love.
Halleluja! Salme 105

En salme om fangeskabet

»Halleluja!
Lov Herren, thi han er god,
thi hans miskundhed varer evindeligt!
Hvo kan opregne Herrens vældige gerninger,
finde ord til at kundgøre al hans pris?
Salige de, der holder på ret,
som altid øver retfærdighed!
Husk os, herre, når dit folk finder nåde,
lad os få godt af din Frelse,
at vi må se dine udvalgtes lykke,
glæde os ved dit folks glæde
og med din arvelod prise vor lykke!

I

»Vi syndede som vore fædre,
handlede ilde og gudløst.
Vore fædre i Ægypten ænsede ej dine underere,
kom ikke din store miskundhed i hu,
stod den højeste imod ved det Røde Hav.

(110) »Dog frelste han dem for sit navns skyld,
for at gøre sin vælde kendt;
han trued det Røde Hav og det tørrede ud,
han førte dem gennem dybet som gennem en ørk;

han fried dem af deres avindsmænds hånd
og udløste dem fra fjendens hånd;
vandet skjulte dem, som trængte dem,
ikke een blev tilbage af dem;
da troede de på hans ord
og kvad en sang til hans pris.

II

»Men de glemte snart hans gerninger,
biede ej på hans råd;
de grebes af attrå i ørkenen,
i ødemarken fristed de Gud;
så gav han dem det,
de kræved og sendte dem lede i sjælen.
De bar avind mod Moses i lejren,
mod Aron, Herrens hellige;
jorden åbnede sig, slugte Datan,
lukkede sig over Abirams flok;
ilden rasede i deres flok,
luen brændte de gudløse op.
De lavede en kalv ved Horeb
og tilbød det støbte billed;
de byttede deres herlighed bort
for et billed af en okse, hvis føde er græs.

»De glemte Gud, deres Frelser,
som øvede store ting i Ægypten,
undere i kamiternes land,
frygtelige ting ved det Røde Hav.
Da tænkte han på at udrydde dem,
men Moses, hans udvalgte mand, stilled sig i gabet

for hans åsyn for at hindre, at hans vrede lagde øde.

III

»De vraged det yndige land
og troede ikke hans ord,
men knurrede i deres telte
og hørte ikke på Herren;
da løftede han hånden og svor
at lade dem falde i ørkenen,
splitte deres sæd blandt folkene,
sprede dem rundt i landene.
De holdt til med Ba'al-Peor
og åd af de dødes ofre;
de krænked ham med deres gerninger,
og plage brød løs iblandt dem.

»Da stod Pinehas frem og holdt dom,
og plagen blev bragt til at standse,
og det regnedes ham til retfærdighed
fra slægt til slægt, evindeligt.

IV

»De vakte hans vrede ved Meribas vand,
og for deres skyld gik det Moses ilde;
thi de stod hans ånd imod,
og han talte uoverlagte ord.
De udryddede ikke de folk,
som Herren havde sagt, de skulle,
med hedninger blandede de sig
og gjorde deres gerninger efter;
deres gudebilleder dyrkede de,
og disse blev dem en snare;
til dæmonerne ofrede de,
og det både sønner og døtre;
de udgød uskyldigt blod,

deres sønners og døtres blod,
som de ofred til Kana'ans guder,
og landet blev smittet ved blod;
de blev urene ved deres gerninger,
bolede ved deres idrætter.

»Da blev Herren vred på sit folk
og væmmedes ved sin arv;
han gav dem i folkenes hånd,
deres avindsmænd blev deres herrer;
deres fjender voldte dem trængsel,
de kuedes under deres hånd.
Han frelste dem gang på gang,
men de stod egensindigt imod
og sygnede hen i brøden.
(112) Dog så han til dem i trængslen,
så snart han hørte dem klage.
»Han kom sin pagt i hu og
ynkedes efter sin store miskundhed;
han lod dem finde barmhjertighed hos alle,
der tog dem til fange.

Frels os, Herre vor Gud,
du samle os sammen fra folkene,
at vi må love dit hellige navn,
med stolthed synge din pris.
Lovet være Herren, Israels Gud,
fra evighed og til evighed!
Og alt folket svare amen!
Halleluja! Salme 106

En salme om den genløste

»Lov Herren, thi han er god,
thi hans miskundhed varer evindeligt!
Så skal Herrens genløste sige,
de, han løste af fjendens hånd
og samlede ind fra landene,
fra øst og vest,
fra nord og fra havet.

I
»I den øde ørk for de vild,
fandt ikke vej til beboet by,
de led både sult og tørst,
deres sjæl var ved at vansmægte;
men de råbte til Herren i nøden,
han frelste dem at deres trængsler
og førte dem ad rette vej,
så de kom til beboet by.
Lad dem takke Herren for hans miskundhed,
for hans underværker mod menneskens børn.
Thi han mættede den vansmægtende sjæl
og fyldte den sultne med godt.

»De sad i mulm og mørke,
bundne i pine og jern,
(113) fordi de havde stået Guds ord imod
og ringeagtet den højstes råd.
Deres hjerte var knuset af kummer,
de faldt, der var ingen, som hjælp;
men de råbte til Herren i nøden,
han frelste dem af deres trængsler,
førte dem ud af mørket og mulmet
og sønderrev deres bånd.

Lad dem takke Herren for hans miskundhed,
for hans underværker mod menneskens børn.
Thi han sprængte døre af kobber
og sønderslog slåer af jern.

II
»Floder gør han til ørken
og kilder til øde land,
til saltsteppe frugtbar land
for ondskabens skyld hos dem, som bor der.
Ørken gør han til vanddrag,
det tørre land til kilder;
der lader han sultne bo,
så de grunder en by at bo i,
tilsår marker og planter vin
og høster afgrødens frugt.
Han velsigner dem, de bliver mange,
han lader det ikke skorte på kvæg.
»De bliver få og segner
under modgangs og kummers tryk,
han udøser hån over fyrster og
lader dem rave i vejløst øde.
Men han løfter den fattige op af hans nød
og gør deres slægter som hjerne;
de oprigtige ser det og glædes,
men al ondskab lukker sin mund.

»Hvo som er viis, han mærke sig det
og lægge sig Herrens nåde på sinde!«
Salme 107

»Men kom den første tid i hu«

Hvorfor glemte det gamle Israel Guds handlemåde så let?
Hans store og mægtige gerning eller (114) advarende ord
forblev ikke i folkets hukommelse. Havde de husket hans
vidunderlige behandling med dem ville de ikke havde fået
denne irettesættelse:

»Jeg, jeg er eders trøster, hvem er da du, at du frygter dødelige,
jordiske mennesker, der bliver som græs,
at du glemmer Herren, din skaber,
der udspændte himlen
og grundfæstede jorden,
at du altid dagen lang
frygter for undertrykkerens vrede.
Så snart han vil til at lægge øde,
hvor er da undertrykkerens vrede?«
Es.51,12.13.

Men Israels børn glemte Gud, hvem de var en skabning af
og skulle genløses ved. Efter at have set alle hans vidunderlige
gerninger, fristede de ham.
Israelitterne fik betroet hellige orakler. Men Guds åbenbarede
ord blev mistydet og misbrugt. Folket foragtede Israels
Helliges ord.

»Thi Hærskares Herres vingård er Israels hus,
og Judas mænd er hans yndlingsplantning.
Han ventede på retfærd, se, der kom letfærd,
han ventede på lov, se, skrig over rov!

»Ve dem,
der ... ikke ser Herrens gerning,

har ej syn for hans hænder værk.
Derfor skal mit folk føres bort, før det ved det,
dets adel blive hungerens bytte, dets hob vansmægte af
tørst.«

»Ve dem,
der kalder ondt for godt
og godt for ondt,
gør mørke til lys
og lys til mørke,
gør beskt til sødt
og sødt til beskt!

»Ve dem,
der tykkes sig vise
og er kloge i egne tanker!»

(115) »Derfor, som ildens tunge æder strå
og hø synker sammen i luen,
så skal deres rod blive rødder,
deres blomst henvejres som støv;
thi om Hærskares Herrers lov lod de hånt
og ringeagtet Israels helliges ord.»
Es.5,7,11-13,20,21,24.

»Skrevet til påmindelse for os«
»Dette skrevet til påmindelse for os, til hvem de sidste
tider er kommet.« 1.Kor.10,11. Advarslen lyder hen ad
linjen til vor tid:

»Se til, brødre! at der aldrig i nogen af jer skal findes et
ondt, vantrø hjerte, så han falder fra den levende Gud. Men
forman hverandre hver dag, så længe det hedder »i dag«
for at ikke nogen af jer skal forhærdes ved syndens bedrag.
Thi vi har del i Kristus, såfremt vi holder den tillid, vi
havde i begyndelsen, urokkelig fast til det sidste. Da der
blev sagt:

»I dag, når I hører hans røst,
så forhærd ikke eders hjerter som i forbitrelsen,
hvem var det da, som hørte hans ord og dog gjorde ham
forbitret? Var det ikke alle dem, der var draget ud af Ægypten,
førte af Moses?« Hebr.3,12-16.

Kan vi som lever ved tidens ende ikke erkende betydningen
af apostlens ord: »Se til, brødre! at der aldrig i nogen
af jer skal findes et ondt, vantrø hjerte, så han falder fra den
levende Gud.« Vers 12

På os skinner de sidste tiders ophobede lys. Optegnelsen af
Israels glemsomhed er blevet bevaret for at vi kan blive
oplyste. I denne tidsalder har Gud draget sin hånd for at
samle sig et folk fra alle folk, stamme og tungemål. I
adventbevægelsen har han arbejdet for sin arv, sådan som han
arbejdede for israelitterne og førte dem ud af Ægypten.
Ved den store skuffelse i 1844 blev hans folks tro prøvet
som hebræernes tro blev prøvet ved det Røde Hav. Havde
(116) adventisterne i de tidligere dage stadig stølet på den
ledende hånd som har været med dem i deres tidligere
erfaring, ville de have set Guds frelse. Hvis alle som havde
arbejdet enstemmigt i 1844-arbejdet, havde modtaget den
tredje engels budskab og proklameret det i Helligåndens
kraft, ville Herren have udført mægtige ting ved dem. En
strøm af lys ville have spredt sig over verden. For år siden
kunne jordens beboere være blevet advaret, det afsluttende

arbejde ville være fuldført og Kristus ville have kommet
for at genløse sit folk.

Denne tids budskab

Jeg er blevet instrueret til at vise advarselsordene, til vore
brødre og søstre, som er i fare for at miste synet for denne
tids særlige arbejde. Herren har gjort os til forvaltere af
hellig sandhed, vi skal stå op og skinne. I alle lande skal vi
forkynde Kristi andet komme, i det sprog åbenbareren
proklamerer: »Se, i skyerne kommer han og alles øjne skal
se ham også deres, som har gennemstunget ham og alle
jordens stammer skal jamre ved hans komme. Ja, amen.«
Åb.1,7.

Hvad laver vi? Giver vi den tredje engels budskab? »Endnu
en engel, den tredje, fulgte dem [den første og anden
engel]; han råbte med høj røst: »Hvis nogen tilbeder dyret
og dets billede og tager dets mærke på sin pande eller på
sin hånd, så skal han drikke af Guds harmes vin, som er
skænket ublandet i hans vredes bæger; og han skal pines
med ild og svovl for de hellige engles og for Lammets
øjne. Og røgen fra deres pine stiger op i evigheds evig-
heder; og de har ikke hvile hverken dag eller nat, de, som
tilbeder dyret og dets billede og enhver der tager dets (117)
navn som mærke. Her gælder det om udholdenhed for de
hellige, der holder fast ved Guds bud og troen på Jesus.«
Åb.14,9-12.

Guds bud og Jesu vidnesbyrd er samstemmende. De skal
overbringes klart for verden.

Fjendens modstand

[I Guds ord bliver konsekvensen af at forkynde den tredje
engels budskab vist os: »Og dragen vrededes på kvinden
og gik bort for at føre krig mod de andre af hendes slægt,
dem, der holder Guds bud og bevarer Jesu vidnesbyrd.«
Åb. 12,17. Det er vægringen ved at adlyde Guds bud og
beslutningen om at nære had mod dem, som forkynder
disse bud, der fører til den mest afgørende krig for dragens
vedkommende, hvis hele energi er sat ind på at bekæmpe
Guds folk. »Og det får alle, både små og store, rige og
fattige, frie og trælle, til at give sig selv et mærke på deres
højre hånd eller på deres pande, for at ingen skal kunne
købe og sælge uden den, som har mærket: dyrets navn eller
dets navn tal.« Åb. 13,16-17.

Guds tegn eller Guds segl bliver åbenbart ved helligholdelsen
af den syvende-dags sabbat. Herrens mindemærke
over skabelsen. »Herren taledede fremdeles til Moses og
sagde: Du skal tale til israelitterne og sige: Fremfor alt skal
I holde mine sabbater; thi sabbaten er et tegn mellem mig
og eder fra slægt til slægt, for at I skal kende, at jeg Herren
er den, der helliger eder.« 2 Mos. 31, 12.13. Her er sabbaten
klart angivet som et tegn mellem Gud og hans folk.

Dyrets mærke er det modsatte af dette - helligholdelsen af
den første dag i ugen. Dette mærke adskiller dem, der anerkender
pavemagtens overherredømme, som anerkender
Guds autoritet. *Vejl f menigh* bd. 3 side 204-205]

Det høje råb

(118) Som nævnt tidligere i det attende kapitel i åbenbaringen,
skal den tredje engels budskab forkyndes med stor

kraft af dem som giver den sidste advarsel mod dyret og dets billede: »Derefter så jeg en anden engel komme ned fra himmelen; han havde stor magt og jorden blev oplyst af hans herlighed. Og han råbte med vældig røst og sagde: »Faldet, faldet er Babylon, den store og den er blevet bolig for dæmoner og tilhold for alskens urene ånder og tilhold for alskens urene og afskyede fugle! Thi af hendes utugts harmes vin har alle folkeslagene drukket og med hende har jordens konger bedrevet utugt og jordens købmænd er blevet rige på grund af hendes umådelige yppighed.« Og jeg hørte en anden røst sige fra himmelen: »Drag ud fra hende, mit folk! for at I ikke skal gøre jer delagtige i hendes synder og rammes af hendes plager. Thi hendes synder har hobet sig op, så de når til himmelen og Gud har kommet hendes uretfærdigheder i hu. Giv hende lige for lige, ja, betal hende dobbelt gengæld efter hendes gerninger; skænk dobbelt i til hende i det bæger, som hun selv skænkede i.« Åb.18,1-6.

Dette er budskabet fra Gud der skal lyde frem i det den tredje engels høje råb.

Dem hvis tro og iver stemmer overens med deres kundskab til sandheden vil åbenbare deres loyalitet til Gud ved at meddele sandheden, i al sin frelsende og helligende kraft, til dem som de omgås. Deres liv i hellighed og uselvvisk tjeneste vil være i overensstemmelse med det himmelske riges livsvigtige grundprincipper.

»Mig glemmer du«

Det er en alvorlig og frygtelig sandhed at mange, som har været nidkære for forkyndelsen af den tredje engels budskab, nu bliver ligeglade. Grænselinjen mellem verdslige og mange bekendende kristne er næsten (119) utydelig. Mange som tidligere har været alvorlige adventister tilpasser sig verden, til dens sæder, skikke og dens selvskhed. I stedet for at få verden til at afgive lydighed imod Guds lov, forener menigheden sig tættere til verden i overtrædelse. Dagligt bliver menigheden forvandlet til verden. Hvor mange bekendende kristne er ikke slaver af mammon! Deres appetittilfredsstillelse, deres overdrevne forbrug af penge efter selvvisk tilfredsstillelse, vanærer Gud stærkt.

Og når der ikke eksisterer nogen iver for at den tredje engels budskabs forkyndelse, forledes mange andre, skønt de tilsyneladende ikke lever i overtrædelse, ikke desto mindre til Satans side, ligesom dem der er åbenlyst imod Gud. Mange mennesker går fortabt; men hvor få føler sig bebyrdede for disse sjæle? I Guds folk er der en sløvhed og en lammelse, som forhindrer dem i at forstå timens opgave.

[Da israelitterne var draget ind i Kana'an, opfyldte de ikke Guds hensigt og tog hele landet i besiddelse. Efter at have erobret en del af landet slog de sig ned for at nyde resultatet af deres sejre. I deres vantro og lyst til magelighed samledes de i de distrikter, som nu var erobret, i stedet for at trænge fremad og ind' tage nyt land. Sådan begyndte de at skille sig fra Gud. Ved at begå den fejl ikke at opfylde Guds hensigt gjorde de det umuligt for ham at opfylde sit løfte om at velsigne dem.

Gør menigheden på vor tid ikke det samme? Med hele verden i behov af evangeliet foran dem samles bekendende

kristne for selv at nyde evangeliets privilegier. De føler ikke nødvendigheden af at indtage nye territorier og bringe frelsesbudskabet til hinsidesliggende egne. De afviser at opfylde Kristi befaling: »Gå ud i al verden og forkynd evangeliet for al skabningen!« Er de mindre skyldige, end den jødiske menighed var? *I Mesterens Tjeneste side 222]*

»Så vælg i dag, hvem I vil tjene«

(120) Der vil en skarp konflikt mellem dem som er loyale mod Gud og dem som kaster skam over hans lov. Ærefrygt for Guds lov er blevet omstyrtet. Religiøse ledere lærer menneskebudenes doktriner. Ligesom det var i det gamle Israels dage, således er det i denne verdens tidsalder. Men på grund af troløshedens og overtrædelsens udbredelse, vil så dem som har æret Guds lov nu have mindre respekt for den? Vil de forene sig med de jordiske kræfter for at ugyliggøre den? De trofaste vil ikke føres bort af det onde der er nu. De vil ikke kaste foragt over det som Gud har sat som helligt. De vil ikke følge Israels eksempel i glemsomhed; de vil erindre Guds handlemåde over for sit folk i alle tidsalder og vil vandre på hans buds vej.

Prøven kommer til alle. Der er kun to sider. På hvilken side er du?

Almagts skjold

Guds lovlydige folk står under det brede almagts skjold:

»Den der sidder i den Højstes skjul og dvæler i den Almægtiges skygge, siger til Herren: Min tilflugt, min klippeborg, min Gud, på hvem jeg stoler. Thi han frier dig fra fuglefængerens snare, fra ødelæggende pest; han dækker dig med sine fjedre, under hans vinger finder du ly, hans trofasthed er skjold og væрге. Du frygter ej nattens rædsler, ej pilen der flyver om dagen ej pesten, der sniger i mørke, ej middagens hærgende sot. Falder end tusinde ved din side, ti tusinde ved din højre hånd, til dig når det ikke hen; du ser det kun med dit øje, er kun tilskuer ved de gudløses straf.

(121) Thi du, Herre, er min tilflugt den højeste tog du til bolig. Der times dig intet ondt, dit telt kommer plage ej nær; thi han byder sine engle at vogte dig på alle dine veje; de skal bære dig på deres hænder, at du ikke skal støde din fod på nogen sten; du skal træde på slanger og øgler, trampe på løver og drager. Da han klynger sig til mig, frier jeg ham ud, jeg bjærger ham, thi han kender mit navn; kalder han på mig, svarer jeg ham, i trængsel er jeg hos ham, jeg frier ham og giver ham ære: Med et langt liv møtter jeg ham

og lader ham skue min Frelse!"
Salme. 91.

Jehova regerer

»Kom, lad os juble, for Herren,
råbe af fryd for vor Frelses klippe,
møde med tak for hans åsyn,
juble i sang til hans pris!

»Thi Herren er en vældig Gud,
en konge stor over alle guder;
i hans hånd er jordens dybder,
bjergenes tinder er hans;
havet er hans, han har skabt det,
det tørre land har hans hænder dannet.

»Kom, lad os bøje os, kaste os ned,
knæle for Herren, vor skaber!

»Thi han er vor Gud og vi er det folk,
han vogter, den hjord, han leder.

Ak, lytted i dog
dag til hans røst:

»Forhærder ej eders hjerte som ved Meriba,
som dengang ved Massa i ørkenen,
da eders fædre fristede mig, prøved mig,
skønt de havde set mit værk.

(122) »Jeg væmmedes fyrretyve år ved denne slægt,

og jeg sagde: Det er et folk med vildfarne hjerter,

de kender ej mine veje.

Så svor jeg da i min vrede:

De skal ikke gå ind til min hvile!

»Syng Herren en ny sang,
syng for Herren, al jorden,
syng for Herren og lov hans navn,
fortæl om hans frelse dag efter dag,
kundgør hans ære blandt folkene,
hans undere blandt alle folkeslag!

»Thi stor og højlovet er Herren,
forfærdelig over alle guder;
thi alle folkeslagenes guder er afguder,
Herren er himlens skaber.
For hans åsyn er højhed og hæder,
lov og pris i hans helligdom.

»Giv Herren, i folkeslags slægter,
giv Herren ære og pris,
giv Herren hans navns ære,
bring gaver og kom til hans forgårde,
tilbed Herren i helligt skrud,
bæv for hans åsyn, al jorden!

»Sig blandt folkeslag:

»Herren har vist, han er konge,
han grundfæstet
orden, den rokkes ikke,
med retfærd dømmer han folkene.»

»Himlen glæde sig, jorden juble,
havet med dets fylde bruse,

marken, juble og alt, hvad den bærer!

Da fryder sig alle skovens træer for Herrens åsyn,

»thi han kommer, han kommer at dømme jorden;

han dømmer jorden

med retfærd

og folkene i sin trofasthed.

Salme. 95 og 96

Sektion tre - Breve til læger

Prøvelsernes værdi

(123) På vej til København, den 16. juli 1886

Til overlægen på Battle Creek Sanatoriet -

Min kære bror: Jeg har den ømmeste kærlighed for dig og jeg ville at dem som forfølger dig med skam ville lade dig være. Men, min bror, du må huske at disse forvirringer og ærgrelser er med i "alle ting" som arbejder sammen til gode for dem der elsker Gud. Herrens øje er over dig og han ser dem, som vil give forkert billede af dig og rive dig i stykker. Men hvis du vil være ved godt mod, hvis du vil lade din sjæl blive ved Gud, hvis du vil stole på din himmelske Fader, som et barn stoler på sine forældre, hvis du vil handle retfærdig og elske barmhjertighed, kan og vil Gud arbejde med dig. Hans løfte er sikkert: »Dem, som ærer mig, vil jeg ære og de, som ringeagter mig, skal beskæmmes.« 1.Sam.2,30.

Husk på at din erfaring ikke er helt ny. Du kender Josef og Daniels beretning. Herren forhindrede ikke onde mennesker i at lægge planer; men han fik deres bedrag vendt til gode for de mennesker, som i prøvelser og kampe bevarede deres tro og loyalitet.

Ildovnsens ild skal ikke ødelægge, men rense, forædle og helliggøre. Uden prøvelser ville vi ikke føle vore behov (124) for Gud og hans hjælp; og vi ville blive stolte og selvtilstrækkelige. Jeg ser det vidnesbyrd i de prøvelser der kommer over dig, at Herrens øjne er over dig og at han har i sinde at drage dig til sig. Det er ikke de helbredte, men de sårede som behøver en læge; det er dem som er trykt næsten udover udholdenhedspunktet som behøver en hjælper. Vend dig til fæstningen. Lær den dyrebare lektie: »Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtomdig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle. Thi mit åg er gavnligt og min byrde er let.« Matt.11,28-30.

Jesus elsker dig og jeg er glad når jeg læser om den erfaring som du har været igennem, ikke fordi du lider, men fordi det beviser for mig at Herre Jesus forsøger og prøver, for at se om du vil komme til ham, for at se om du vil stole på ham og finde fred og hvile i hans kærlighed. Jeg beder for dig, at du må komme til ham, det levende vands kilde. Dette er den erfaring som enhver af os må have, hvis vi nogensinde skal være sammen med Kristus i de boliger,

han er gået bort, for at berede for os. Du har lektier af højeste værdi at lære i Kristi skole, lektier som vil få dig til at arbejde for din egen frelse med frygt og bæven.

Det er når du har fremgang, når alle mennesker taler godt om dig, at du er i fare. Vær på vagt, for du vil blive prøvet. Min største frygt for dig har været at du vil få for meget fremgang og at du ikke kun vil sætte din lid til Gud. Du er blevet sat i en meget tillidsfuld og ærefuld stilling og der har været fare for at du bliver forvirret og glemmer din afhængighed til Gud. Du har været sat hvor du kan udøve en langtrækkende indflydelse for godt hvis du holder dine øjne rettet til Guds ære. Jeres himmelske fader elsker dig og han vil drage dig til sig ved prøvelser der synes strenge for dig.

(125) Jeg har et meget alvorligt ønske om at du skal komme ind i Guds stad, ikke som en forbryder der blot skal have tilgivelse, men som sejrherre. Min bror, vil du tænke over dette? Hvis du er sand og ydmyg og trofast i dette liv, vil du få rigelig adgang. Så vil livets træ blive dit, for du vil sejre over synd. Byen, hvis bygningsmand og skaber er Gud, vil blive din. Lad din tanker få fat i usynlige ting. Lad dine tanker drages til den Gudsbeviser store kærlighed til dig. Ved at beskue det mål du stræber efter, vil du miste den smertefølelse du får af små sorger, der kun varer et øjeblik.

Paulus' erfaring København, den 17.juli, 1886.

Paulus var et menneske som vidste hvad det vil sige at tage del i Kristi lidelser. Du har ikke brug for at jeg gentager beretningen om hans prøvelser. Hans liv var hele tiden med arbejde, uanset om han have mange sygdomme. Han blev hele tiden forfulgt af jødernes had og ondskabsfuldhed. De var usædvanlig bitre imod ham og gjorde alt i deres magt for at forhindre ham i hans arbejde. Alligevel hører vi hans røst lyde op ad vor tidslinje: »Thi vor trængsel, der er stakket og let, virker uden mål og måde en evig vægt af herlighed for os, som ikke har blikket rettet mod de synlige ting, men mod de usynlige; thi de synlige varer kun til en tid, de usynlige varer evigt.« »Thi jeg holder for, at det, vi lider her i tiden, ikke er værd at regne i sammenligning med den herlighed, som skal åbenbares på os.« Rom.8,18. 2.Kor.4,17.18. Paulus værdsætter ikke kristenlivets privilegier og fordele for højt. Om denne sag taler jeg uden tøven, for jeg véd, af mig selv at det han siger, er sandt.

Hvile i Guds kærlighed

(126) Paulus siger videre: »Thi alle, som drives af Guds Ånd, er Guds børn. I modtog jo ikke en Ånd, der giver trællekår, så I atter skulle leve i frygt, men I modtog en Ånd, der giver barnekår og i den råber vi: »Abba«, Fader!« vers 14,15. En af de lektier som vi lærer i Kristi skole er at Herrens kærlighed for os er langt større end vore jordiske forældres. Vi skal have ubetvivlende tro og fuldstændig tillid til ham. »Ånden selv vidner sammen med vor ånd, at vi er Guds børn. Men når vi er børn, er vi også arvinger, Guds arvinger og Kristi medarvinger, så sandt vi lider med ham, så vi også kan herliggøres med ham.« vers 16,17.

Måtte Herren hjælpe dig, som en flittig studerende i Kristi skole, at lære at lægge dine byrder på Jesus. Og hvis du er

frigtet i hans kærlighed, vil du se oven over og væk fra disse irriterende prøvelser. Tænk på hvad Jesus har udholdt for dig og aldrig glem at det er en del af den arv vi har fået som kristne, at tage del sammen med ham i hans lidelser, så vi kan få del sammen med ham i hans herlighed.

Selvtilstrækkelighedens fare

Studér Nebukadnezars drøm som den står optegnet i Daniels fjerde kapitel. Kongen så et meget højt træ plantet på jorden. Hjorte og flokke fra bjergene og dalene nød dets beskyttelse og himlens fugle byggede deres reder på dets grene. Således blev Nebukadnezars storhed og velstand fremstillet. Nationer var samlet under dets storhed. Hans rige var fast etableret i hans loyale undersåtters hjerter.

Kongen så sin velstand og på grund af den blev han opløftet. Uanset de advarsler Gud havde givet ham, gjorde han ikke de ting som Herren havde fortalt ham at gøre. (127) Han så på sit rige med stolthed og udbrød: »er dette ikke det store Babel, som jeg byggede til kongesæde ved min vældige magt, min herlighed til ære?« Dan.4,30. I det øjeblik ordene blev sagt, blev dommen fældet. Kongens fornuft blev taget bort. Den dømmekraft som han havde anset for at være så fuldkommen, den klogskab som havde rost sig selv af at have, blev fjernet. De sindsjuveler, som ophøjer mennesket over dyr, havde han ikke længere.

Scepteret blev ikke længere holdt i en stolt og magtfuld monarks hænder. Den mægtige hersker er sindsygt. Han blev nu sat sammen med kvæget for at spise som de spiste. Han er på ligefod med markens dyr. Den pande som tidligere bar en adelskrone er vansiret af manglende fornuft og forstand. Denne befaling var gået ud: »Fæld træet, hug grenene af, afriv løvet og spred frugterne; dyrene skal fly fra deres bo derunder og fuglene fra dets grene!« vers 14

Således lovpriser Herren sig selv som den sande levende Gud. David kunne godt udbryde: »Jeg har set en gudløs trodse, bryste sig som en Libanons ceder men se, da jeg gik der forbi, var han borte; da jeg søgte ham, fandtes han ikke.« Sl.37,35.36. Lad menneske opløftes i stolthed og Herren vil ikke støtte dem og ikke holde dem væk fra fald. Lad en menighed blive stolt og pralende og ikke gøre sig afhængig af Gud, ikke juble over hans magt og den menigheden vil med sikkerhed forlades af Herren, for at bringes under grunden. Lad et folk være stolt af rigdomme, forstand, kundskab, eller i hvadsomhelst uden Kristus og de vil hurtigt blive forvirrede.

Han bærer vore byrde

[Min broder, husk at denne jord ikke er himmelen. Kristus har sagt: »I verden har I trængsel; men vær frimodige, jeg har overvundet verden.« »Salige er de, som er forfulgte for retfærdighedens skyld, thi himmeriget (128) er deres. Salige er I, når man håner og forfølger jer og lyver jer alt ondt på for min skyld. Glæd jer og fryd jer: Jeres løn skal være stor i Himlene; thi således har man forfulgt profeterne, som var før jer.« Joh. 16,33; Matt. 5,10-12.

Jesus har ikke overladt dig til at blive forbløffet over de prøver og vanskeligheder, du møder. Han har fortalt dig alt om dem og han har også fortalt dig, at du ikke, når prøverne kommer, skal lade dig overvinde og overvælde. Se hen

til Jesus, din Genløser og vær frimodig og glad. De prøver, der er vanskeligst at bære, er de, der kommer fra vor brødre og vore fortlørlige venner. Men selv disse prøvelser kan bæres med tålmodighed. Jesus ligger ikke i Josefs nye grav. Han er opstået og opfaren til himmelen for at gå i forbøn for os der. Vi har Frelser, der elskede os så meget, at han døde for os, for at vi gennem ham kunne få håb, styrke og mod og en plads med ham på hans trone. Han kan og vil hjælpe dig, når som helst du kalder på ham.

Hvis du prøver at bære dine byrder alene, vil du blive knust under dem. Du har tunge ansvar. Jesus ved alt om dem og han vil ikke lade dig være alene, hvis du ikke overlader ham. Han bliver æret, når du overlader det til ham at bevare din sjæl som en trofast skaber. Han byder dig håbe på sin nåde og tro, at han ikke ønsker, at du skal bære disse tunge ansvar i din egen styrke. Tro kun og du skal se Guds frølse.

Føler du din utilstrækkelighed i den ansvarsfulde stilling, du indtager? Tak Gud for dette. Jo mere du føler din svagheit, jo mere vil du være tilbøjelig til at søge efter en hjælper. »Hold jer nær til Gud, så skal han holde sig nær til jer.« Jak. 4, 8. Jesus ønsker, at du skal være lykkelig og glad. Han ønsker, at du skal gøre dit bedste med de evner, Gud har givet dig og så stole på, at Herren vil hjælpe dig og oprejse sådanne, som vil hjælpe dig med at bære byrderne.

(129) Lad dig ikke såre af menneskers uvenlige replikker. Sagde mennesker ikke uvenlige ting om Jesus? Du begår fejl og kan til tider give anledning til uvenlige bemærkninger, men det gjorde Jesus aldrig. Han var ren, pletfri og ubesmittet. Vent ikke at få en bedre lod i dette liv end herlighedens Fyrste fik. Når dine fjender ser, at de kan få dig til at føle dig såret, vil både de og Satan fryde sig. Se hen til Jesus og arbejd i oprigtighed på at ære ham. Bevar dit hjerte i Guds kærlighed. *Vejlf menigh* bd. 3 side 206-207]

Se ikke på mennesker

Det kan ske at selv medlemmerne i den menighed du tilhører vil sige og gøre noget som vil bedrøve dig. Men gør det rigtige, stille og roligt, altid stole på Jesus og huske på at du ikke er din egen, at du er Kristi ejendom, købt for Guds elskede søns blod og så er du involveret i hans arbejde, må du forsøge at velsigne menneskeheden. Dette er et stort arbejde. Lad dig ikke forføre af menneskers forhærdelse, fra den faste tillid og blivende tro på Guds løfter.

Det sårer dig når en du har gjort meget for bliver din fjende og været under indflydelse af nogen imod dig. Men gør du næsten altid det samme mod Jesus når du vender dig fra ham? Han har været din bedste ven. Han har gjort alt. Han kunne vinde din kærlighed. Han har indbudt dig til fællesskab. Han har bedt dig om at komme til ham med alle dine byrder og alle dine sorger og har givet sit ord på at give dig hvile og fred hvis du vil påtage hans åg og bære hans byrder. Han erklærer at hans åg og byrde er let. Vis at du tror dette. Tag Gud på hans ord. Du kunne aldrig have stået hvor du står nu og bære de ansvar som du har båret, hvis Jesus ikke havde givet dig særlig hjælp. Indrøm dette. Pris Gud for den hjælp han har været for dig og stol stadig på ham.

Bring Kristus ind i dit liv. Føl ikke at du er ansvarlig over for andres opførsel, selvom de er (130) i menigheden. Der er upålidelige mennesker i menigheden som behandler Jesus langt værre end de behandler dig. Var han på jorden ville de håne og spotte ham, bagtale ham. »Ve verden for forargelserne! Thi vel er det nødvendigt, at forargelser kommer, dog, ve det menneske, ved hvem forargelsen kommer!« »Men den, der forarger en af disse små, som tror på mig, ham var det bedre, at der var hængt en møllesten om hans hals og han var sænket i havets dyb.« Matt.18,7.6.

Du bærer på en tung byrde. Jeg ville ønske at andre kunne føle det som jeg føler. Jeg ønsker at alle dine brødre ville være sande og pålidelig som du, ikke forhindre dig, ikke skamrose eller forherlige dig, men se på dig som en Gud bruger som sit redskab for et arbejde og huske på at de ikke må blokere hjulene, men må lægge deres skulder til vognen og hjælpe i stedet for an forhindre.

En evig herlighedsvægt

Jeg siger dig igen: Glæd dig i Herren. Hvil i ham. Du behøver hans kraft og den kraft må du have. Gå fast, tappert og modigt frem. Du kan fejle i bedømmelsen, men mist ikke dit greb på Jesus. Han er visdom, han er lys, han er kraft. Han er en stor Klippe for dig i et øde land. Hvil under hans skygge. Du behøver visdom og Jesus vil give dig den. Vær ikke vantro. Jo mere du skubbes, misforstås, fejlfortolkes, fremstilles forkert, jo mere bevis har du for at du gør et arbejde for Mesteren og jo mere må du klynge dig til din Frelser. Vær rolig og utilsløret i alle dine vanskeligheder; vær tålmodig og overbærende, regn ikke ondt for ondt, men godt for ondt. Se efter toppen af stigen. Gud er ovenover den. Hans herlighed skinner på alle sjæle der stiger mod himlen. Jesus er denne stige. Kravl op af den, klyng dig til ham og til sidst vil du forlade stigen ind i hans evige rige.

Jeg ønsker at du skal få himlen. Jeg kender ikke af nogen anden som vil (131) værdsætte himlen mere end du. Du, som har arbejdet så utrætteligt, for at genoplive lidende mennesker, berøvet dig selv søvn, ikke spist mand og kun givet dit liv en lille smugle nydelser. Til tider synes der ikke at være meget solskin på din sti, kun en lang, uafbrudt skygge. De lidelser du ser, de afhængige mennesker der venter og længes efter hjælp, din kontakt med fordærvede, menneskevæsner - disse oplevelser er af en art der undergraver din tro på menneskeheden.

I stedet for må du se hen på Jesus, holde dine øjne fæstnet på herligheden ved toppen af stigen. Ved Kristus alene kan du være forvisset om himlen, hvor al dens renhed, hellighed, fred og velsignelse, hvor der er ære som menneskeløber ikke kan beskrive. Nærmest kan vi komme det ved beskrivelse af den løn der venter sejrherren, som siger at det er en langt mere overmådelig og evig vægt af herlighed. Det vil være en evighed af lyksalighed, en velsignet evighed. Nye herligheder foldes ud gennem uophørlige tidsaldre.

Du må være der. Uanset om du går tabt her, så vær besluttet på at sikre dig det evige liv. Mist aldrig modet. Mange gange har jeg set at de evige arme var omkring dig, selvom

du ikke så eller erkendte himlens store nedlæthed. Lev for Jesus. Du kan arbejde bedre som læge i sanatoriet hvis du gør Kristus til din overlæge. Søg alvorligt efter livets krone. Gør det til en vane at tjene Gud. Det vil ikke betale sig i dette liv, men det vil betale sig i det kommende liv. Jeg har ligeså dyb interesse for dig og din hustru, hvem jeg elsker i Herren, som jeg har for mine egne sønner og deres hustruer. Jeg ønsker at du og din hustru skal være blandt de indløste, få del i Kristi krone. Jeg ønsker stærkt at du skal komme mere end sejrrikt ud ved ham som gav sit liv for dig. Af denne årsag, min bror, har jeg talt tydeligt til dig. Jeg ønsker så meget at du (132) vil få en evig lykke. Din stilling har den mest prøvede. Jeg har frygtet at du vil miste tro og mod. Du må vokse i nåden og i kundskaben til sandheden. Du må holde dig nær til dine brødre. Hvad der end kommer, så mist ikke troen på dem eller på Kristus og hold fast på sandheden.

Uddrag fra et brev skrevet i 1892 fra Adelaide, Sydaustralien.

Min bror, du vil møde mange prøvelser, men fasthold din renhed. Vis aldrig andet end en ædel ånd. Det himmelske univers holder øje med din kamp. Satan våger ivrigt for at vælte dig af din post, ivrig efter at du handler uoverlagt, så han kan få fordele over dig. Kæmp mandigt Herrens kamp. Gør ligesom Kristus ville gøre hvis han var i dit sted. Lad der ikke være nogen uoverensstemmelser i din tro og handling. Lad dig ikke opirre over irriterende problemer som hele tiden kommer. Tænk roligt på Jesus og gør hvad du kan for at behage ham. Kristi nåde og Helligånden er Guds gaver til dig, så du kan styrkes med al kraft i det inderste menneske.

Samler sig for meget I Battle Creek

(133) Syd Lancaster, Massachusetts, den 16. oktober, 1890.

Til lederne på Battle Creek sanatoriet

Kære brødre: Da jeg var i Petoskey havde jeg nogle samtale med jeres overlæge om at starte et hjem for forældrelose børn i Battle Creek. Jeg sagde at dette var lige hvad der var brug for hos os som et folk og at vi i den slags virksomheder var langt bagud andre samfund.

I min samtale sagde jeg i min ængstelse at vi samler for mange ansvar i Battle Creek og jeg er stadig af samme mening. Det er farligt at samle for meget på et sted. En stor mængde midler bliver brugt på dette ene sted, medens byer forsømmes som bliver mere og mere vanskelige at arbejde i.

Jeg har set på nogle af mine skrifter og jeg finder at advarsler på det punkt blev givet for år tilbage. Det er tydeligt anført at bygningerne i Battle Creek ikke burde gøres større, at bygning ikke bør lægges til bygning for at give større faciliteter på det sted. Vi blev belært om ikke at ophobe interesserne på et sted, men om at forstørre vor arbejdsområde. Der var fare for at Battle Creek ville blive ligesom det gamle Jerusalem - en magtfuldt center. Hvis vi ikke giver

agt på disse advarsler, vil de onder der fordærvede Jerusalem komme over os. Stolthed, selvophøjelse, forsømmelse af fattige og partiskhed for velhavende - det var Jerusalems synder. I dag hvor store interesser er opbygget på et sted, fristes medarbejderne til at blive mere opløftet i selvskhed og stolthed. Selvom de opgiver denne fristelse, er de ikke medarbejdere sammen med Gud. I stedet for at få flere ansvar i Battle Creek, burde vi bravt og villigt fordele de ansvar der allerede er der og dele dem ud til de mange steder.

(134) Vi er »et skuespil for verden og for engle og for mennesker.« 1.Kor 4,9. Vor mission er den samme som den der blev kundgjort af Kristus, ved begyndelsen af hans gerning, at være hans mission. »Herrens Ånd er over mig, fordi han salvede mig, at jeg skal gå med glædesbud til fattige. Han sendte mig for at udråbe for fanger, at de skal få frihed og for blinde, at de skal få deres syn, for at sætte fortrykte i frihed« og udråbe et nådeår fra Herren.« Luk.4,18.19.

»Thi der vil aldrig mangle fattige i landet; derfor byder jeg dig du skal villigt lukke din hånd op for din nødlidende og fattige broder i dit land.« »Vi skal fremføre det arbejde som vor Mester har lagt i vore hænder. Han siger: »Rækker du den sultne dit brød og mætter en vansmægtende sjæl, skal dit lys stråle frem i mørke, dit mulm skal blive som middag.« »Derfor, alt hvad I vil, at menneskene skal gøre mod jer, det samme skal I gøre mod dem; thi sådan er loven og profeterne.« Es.58,10. 5.Mos.15,11. Matt.7,12.

Vi vil fristes til at være begærlige, gerrige, opelske et umætteligt ønske for mere. Hvis vi giver efter for disse fristelser, vil de påføre os de samme farer som faldt over det gamle Jerusalem. Vi vil ikke kende Gud og kunne repræsentere ham i karakter. Vi behøver at vogte os selv nøje så vi ikke falder på grund af vantro, som jøderne gjorde. Vi må arbejde uselvsk. Vi skal føle en dyb interesse for andre institutioners start og vækst udover dem vi har opsynet med. Jeg ønsker i oprigtighed at sanatoriet var mile væk fra Battle Creek. Ud fra det lys Gud har givet mig, ved jeg at dette ville være bedre for dets åndelighed og nyttighed. College'et nær Lincoln i Nebraska, vil tage mange (135) fra Battle Creek og sådan skal det være. Lyset burde skinne ud fra andre steder, såvel som fra Battle Creek. Gud har udtænkt at lys skal skinne frem fra forskellige byer og forskellige lokaliteter.

At koncentrere sig så meget på et sted er en fejltagelse; det smager af selvskhed. Battle Creek får mere end dets andel. Var de vigtige interesser på det sted blevet delt og underdelt, ville andre menigheder være styrket. Vi skal arbejde uselvsk i Herrens store vingård, fordele tid, penge, uddannelse og samfundsinstitutioner på en sådan måde at så mange så mulig vil få gavn. Lysten til at koncentrere så mange faciliteter i Battle Creek burde begrænses, så andre steder kan velsigne med de fordele som nogle har planlagt for centeret der. Når så meget koncentrerer på et sted, får folk en forkert uddannelse.

Det er i det hele taget ikke klogt at satse på Battle Creek. Verden er vor arbejdsområde og penge, brugt på dette ene sted ville gå ud over det udadvendte arbejde andre steder.

Der er mange byer hvor folk behøver evangeliet. I stedet for at så mange af vore medarbejders talenter koncentrerer i Battle Creek, burde de mennesker med helligede evner anvise arbejdsområder på forskellige lokaliteter. Disse mennesker burde have en levende indflydelse på mange steder og må finde metoder og midler hvorved arbejdets fremkomst kan ske. De skal ikke handle ved deres egen bedømmelse, men blande sig med hinanden i det store arbejde. Idet arbejdet vinder styrke på det sted de arbejder, skal de år efter år uddanne og oplære medarbejdere og hjælpe dem til andre steder.

Uselvisk tjeneste

En grænse må sættes for vore Battle Creek-institutioners vækst. Marken er verden og Gud har en interesse for andre stier i hans store vingård. Der er menigheder og (136) institutioner der anstrenger sig for at få mere plads, så de blot kan være der. Lad vore voksende institutioner få de ting styrket, som står stille og er lige ved at gå ned. Hvor let kunne den store menighed i Battle Creek ikke bevilge nogle af sine midler for at hjælpe de fattigere menigheder, som næsten bryder sammen af gældsbyrde. Hvordan kan det være at disse søstermenigheder, år efter år, overlades til at kæmpe med fattigdom og gæld? Egenkærlighed bringer åndelig død. Hvilke gode ting kunne vore bedre stillede menigheder ikke udrette, hvis de ville hjælpe deres søstermenigheder og bringe dem til velstand!

At hjælpe dem som behøver hjælp

Som Guds repræsentanter skal vi have kødhjerterne, fulde af kærlighed. En kærlighed, som tilskynder os til hjælp-somhed mod dem der er mere trængende end vi selv. Hvis vi ser vore brødre og søstre kæmpe under fattigdom og gæld, hvis vi ser menigheder som mangler finansiel hjælp, bør vi vise en uselvisk interesse for dem og hjælpe dem efter hvad Gud har begunstiget os med. Hvis I, som har ledelsen over en institution, ser andre institutioner kæmpe bravt blot for plads til at udføre et arbejde, lig jeres institutioners arbejde, så vær ikke skinsyg.

Forsøg ikke at skubbe en arbejdskraft ud af sit grundlag og forsøg ikke at ophøj jer selv i bevidst overlegenhed. Skær hellere ned på nogle af jeres store planer og hjælp dem som kæmper. Hjælp dem med at gennemføre nogle af deres planer, med at forøge deres muligheder. Brug ikke alle dollars på at forøge jeres egne muligheder og forstørre jeres ansvar. Sæt en del af jeres midler til side til at starte helseinstitutioner og skoler andre steder. I vil behøve stor visdom til at vide lige hvor institutionerne skal placeres, så at folk vil få nytte deraf. Alle disse ting må overvejes i al åbenhed.

(137) Dem i ansvarlige stillinger vil have brug for visdom fra det høje, så de kan handle ret, elske barmhjertighed og vise barmhjertighed, ikke kun for nogle få, men for alle de kommer i kontakt med. Kristus identificerer sine interesser med sit folks interesser, uanset hvor fattige og trængende de kunne være. Missioner må åbnes for det farvede folk og alle bør søge efter at gøre noget og gøre det nu.

Der er brug for at institutioner etableres forskellige steder, så mænd og kvinder kan komme i arbejde og gøre deres bedste i frygt for Gud. Ingen bør miste sin mission og sit

arbejde af syne. Enhver burde hjælpe til at få et godt resultat ud af det arbejde de har fået i deres hænder. Alle vore institutioner bør have dette i sinde og stræbe efter fremgang; men lad dem samtidig huske at deres succes vil forøges idet de udøver en uhildet godgørenhed og de må dele deres overflod med institutioner som kæmper for fodfæste. Vore velhavende institutioner bør hjælpe de institutioner som Gud har sagt bør leve og gro, men som stadig kæmper for en eksistens. Iblant os er der en meget begrænset mængde af virkelig, uselvisk kærlighed. Herren siger: »Enhver, der elsker, er født af Gud og kender Gud. Den, der ikke elsker, kender ikke Gud, thi Gud er kærlighed.« »Hvis vi elsker hverandre, bliver Gud i os og hans kærlighed er blevet fuldkommet i os.« 1.Joh.4,7.8.12. Det er ikke behageligt for Gud at se mennesker, som kun ser på sine egne ting og lukke sine øjne for andres interesser.

Hvad en institution kan gøre for en anden

Ved Guds forsyn er Battle Creek Sanatoriet blevet beriget stærkt og i løbet af det kommende år bør dem som har ansvaret indskrænke deres ønsker. I stedet for at arbejde efter deres ønsker, at forstørre deres faciliteter, burde de gøre et uselvisk arbejde for Gud, række barmhjertighedens hånd ud til (138) interesser på andre steder. Hvilken ydelse kunne de ikke give Rural Helsecenter, i St. Helena, ved at give dem nogle få tusinde dollars! En sådan gave ville opmuntre de ledende personer og inspirere dem til at gå fremad og opad.

Battle Creek sanatoriet fik i sin tidligere historie gaver og burde dette sanatorium så ikke se omhyggeligt efter hvad det kan gøre for sin søsterinstitution på Stillehavskysten? Mine brødre i Battle Creek, synes det ikke at være i overensstemmelse med Guds orden at begrænse jeres ønsker og indskrænke jeres byggeaktiviteter og ikke udvide vore institutioner på dette center? Hvorfor mærker I ikke, at det er jeres privilegium og pligt, at hjælpe dem som trænger hjælp?

En reformation er tiltrængt

Jeg er blevet belært om at en reformation er tiltrængt på disse linjer, så en større godgørenhed vil herske blandt os. Der er konstant fare for at selv syvende-dags adventister vil overvindes med egenkærlig ærgerrighed og ønsker at samle alle midler og kræfter ved det sted, de selv er på. Der er risiko for at mennesker vil lade skinsyge oprøre deres hjerter og at de vil blive misundelige for de ting der er ligeså betydningsfulde for de mennesker, som de arbejder med. Dem som værner om ren kristen nåde kan ikke, med ligegyldighed, se på nogen dele af arbejdet i Herrens store vingård. Dem som er oprigtigt omvendte vil have en ligelig interesse for værket i alle dele af vingården og vil være rede til at hjælpe hvemsomhelst der behøver hjælp.

Det er selviskhed som hindrer mennesker fra at hjælpe til på steder hvor Guds værk ikke er lige så fremgangsrigt som den institution de selv har ledelsen over. Dem som bærer på ansvar burde omhyggeligt sørge for alle Guds samfundsgrenes gode. De burde (139) opmuntre og støtte interesserne på andre marker såvel som deres eget sted. Således vil broderskabets bånd mellem Guds familiemedlemmer på jorden blive styrket; og døren vil lukkes for ubetydelig jalousi og nag, som position og rigdomme opvækker, medmindre Guds nåde styrer hjertet.

»Det er jo således:« skriver Paulus : »Den, der sår sparsomt, skal også høste sparsomt og den, der sår rigeligt, skal også høste rigeligt. Enhver give, som hans hjerte har tilsagt ham, ikke tvært og tvungent; thi Gud elsker en glad giver. Og Gud har magt til i rigt mål at give jer al nåde, så I altid og under alle forhold har alt, hvad I trænger til og endda rigeligt til al god gerning.« »Således bliver I rige i alle måder og kan vise al slags gavmildhed, som gennem os fremkalder tak til Gud. Thi den hjælp, som ydes ved denne tjeneste, råder ikke alene bod på de helliges savn, men vil også bære rig frugt i de mange taksigelser til Gud. Den trofasthed, hvorom jeres hjælp vidner, bringer dem til at prise Gud, fordi I lydigt bekender jer til Kristi evangelium og oprigtigt har fællesskab med dem og med alle. De vil længes efter og bede for jer på grund af Guds overvældende nåde mod jer. Gud ske tak for hans uudsigelige gave!« 2.Kor.9,6-8. 11-15

Broderskabets levende princip

Guds lov er kun fuldbyrdet når mennesket elsker ham af hjerte, sind, sjæl og styrke og deres næste som sig selv. Det er manifestationen af denne kærlighed der bringer ære til Gud i det højeste og på jorden fred og god vilje til mennesker. Herren her forherliget når hans lovs store formål er opnået. Det er Helligåndens arbejde fra tidsalder til tidsalder at tildele kærlighed til menneskehjerner, for kærlighed er broderskabets levende princip. Ikke een afkrog eller eet hjørne i sjælen kan være skjulested (140) for selvet. [Gud ønsker at himmelens plan skal blive gennemført og at der skal herske guddommelig orden og harmoni i alle familier og menigheder og institutioner. Dersom kærligheden fik lov at gennemsyre samfundet, ville vi se hvordan sande og ædle principper ville give udslag i kristen dannelse og høflighed, medlidenhed og kærlighed mod dem Kristus har købt med sit dyrebare blod. Den Hellige Ånd ville omdanne vore familier, institutioner og menigheder. Når denne forandring finder sted, ville de blive redskaber som Gud kan bruge for at sprede himlens lys til verden. Således vil mænd og kvinder blive skikket for fællesskabet i himlen gennem guddommelig opdragelse og undervisning. *Det kristne hjem* side 415]

Jesus er gået bort for at berede boliger for dem, som, gennem hans kærlighed og nåde, bereder sig selv for lyksalighedens boliger. Hos Guds familie i himlen vil der ikke findes een som er selvisk. De himmelske boligernes fred og harmoni vil ikke ødelægges af nogens tilstedeværelse som er rå og uvenlig. Han som i denne verden ophøjer selvet i det arbejde han får vil aldrig se Guds rige medmindre han ændres i ånden, medmindre han bliver sagtnodig og ydmyg og afslører et lille barns enfoldighed.

Den eneste sikre vej

Dem som bærer på ansvar på vore institutioner bør dagligt søge efter Herrens vej. De må ikke føle at de kan vælge deres egen vej, for derved vil de vandre i deres eget optændte lys. Kun Gud kan være deres leder. Dem som søger efter en større sfære, dem som vil have større frihed end Gud anviser, dem som ikke gør Gud til deres rådgiver, til deres klogskab, deres helliggørelse og deres retfærdighed, vil aldrig vinde livets krone. Dag efter dag trænger sjælen til Kristi religion. Dem som drikker dybt af Helligånden vil ikke være fremadstræbende af sig selv. De (141) vil erken-

de at de ikke kan gå udover Guds domæne, for Gud regerer overalt.

Han som helt og fuldt er tilfreds med at få sit hverv ovenfra vil opmuntres af Guds løfter, idet han forsøger at udøve ret og domskraft. At have en fast tillid til Gud, at være hans ords gører, er at stræbe efter en sikker bane. Guds råd forenkler forretningsbesværligheder og hjemmepligter. Kristi efterfølgere som arbejder med øjet rettet på Guds herlighed vil få himmelsk visdom. Men det er et tydeligt faktum at der i vore menigheder og institutioner er en stor mangel på sand kristendomsforståelse. Måtte Herren hjælpe dem som bærer ansvar til at forene sig med hinanden i deres arbejde og blive medarbejdere sammen med Gud.

Kristus sagde til sine disciple: »I er verdens lys.« Matt 5,14. Hvor vigtigt er det da ikke at alle sjæle holder sit lys i orden og brændende, så han kan lyse for alle han kommer i kontakt med. Gud har gjort sit folk til den hellige sandheds forvaltere. Talenter er blevet betroet dem for at de skal udnyttes klogt, for Gud har udtænkt at talenterne mangedobles ved stadigt brug.

Fare for at blive større

Mine brødre, udvidelsen af jeres faciliteter, forøgelsen af jeres antal, er ikke efter Herrens orden. Store bygninger kræver stor støtte og stor støtte kræver uddannelse og talentfulde mænd med dyb religiøs erfaring, for at de kan lede institutionen ad Guds veje. For at kunne lede med denne takt og dygtighed, påkræves en generel forøgelse i åndelig erfaring, så gudsfrygten vil cirkulere rundt i sanatoriet. Folkestøtten må ikke forme ånden, for derved ophører det som Gud havde udtænkt at institutionen til at være - et tilflugtssted for fattige og ringe mennesker. Dem som er standhaftige over for sandheden bør (142) ikke tilsidesættes til fordel for verdslige. Priserne bør ikke sættes så højt for de nuværende omkostningers skyld, da fattige i stort omfang, vil udelukkes fra sanatoriets hjælp.

Med de nuværende talenter og faciliteter, er det umuligt for overlægen at gøre mere, end det han kunne ønske, i de forskellige grene og afdelinger. Det er ikke muligt for ham at lede personligt i alle dele af værket.

Denne sag er blevet åbnet op for mig igen og igen. Medens der er en stadig vækst på institutionen, medens bygninger udvides og ansvaret bliver større, er der ikke en tilsvarende vækst af talenter og nødvendige evner for at lede så stor en virksomhed. Vil vor overlæge og bestyrelsesmedlemmer tænke over dette? Min bror, du er ikke udødelig. Jeg takker Herren fordi du er så klog om din sundhed som du er. Men du kan ikke blive ved med at gøre som du gør nu. Dit helbred vil svigte. Dit liv er usikkert og det er blevet sat for mig at der burde lægges tre gange så meget arbejdsstyrke i sanatoriarbejdet end der er. Også hvis medarbejderne vil have en masse at lave og de gør deres arbejde godt.

Spørgsmålet om løn

Institutionen er nu i en gunstig situation og dets ledere bør ikke fastholde det lave lønniveau som var nødvendig i dens tidligere år. Værdige, dygtige medarbejdere burde få en fornuftig løn for deres arbejde og den bør anvendes efter

deres egen dømmekraft hvad angår den nytte de giver af deres løn. De bør ikke anstrenge sig på nogen måde. Overlægen selv bør have større løn.

Til overlægen ønsker jeg at sige: Selvom du ikke har lønspørgsmålet med i din personlige lederform, er det bedst for dig at se forsigtigt på denne ting; for du er (143) ansvarlig, som institutionens overhoved. Forlang ikke så megen opofrelse af medarbejderne. Begræns dine ambitioner at udvide institutionen og at samle ansvar sammen. Lad nogle af midlerne der kommer til sanatoriet gå videre til institutioner der behøver hjælp. Det vil helt sikkert være det rigtige. Det er i overensstemmelse med Guds vilje og vej og det vil bringe Guds velsignelse over sanatoriet.

Jeg vil gerne sige specielt til direktionen: "Husk at medarbejderne bør blive betalt efter deres trofasthed. Gud forlanger at vi skal behandle hinanden med den strengeste trofasthed. Nogle af jer er overbebyrdet med bekymringer og ansvar og jeg er blevet belært at der er fare for at I bliver egenkærlige og foruretter dem som I giver beskæftigelse."

Enhver forretningstransaktion, om det har at gøre med en medarbejder med en ansvarsbetyngt stilling eller med den laveste medarbejder på sanatoriet, bør være sådan som Gud kan anerkende. Gå i lyset så længe I har lyset, for ikke at mørket skal komme over jer. Det vil være langt bedre for jer at bruge mindre på bygninger og give jeres medarbejdere løn som er i overensstemmelse med deres arbejde og vise dem barmhjertighed og retfærdighed.

Ud fra det lys Herren har fundet behag i at give mig, ved jeg at han ikke er tilfreds med så mange ting der er sket omkring medarbejderne. Gud har ikke åbenbaret enhver enkelthed for mig, men advarsler er kommet at der i mange ting er brug for afgjort fornyelse. Jeg er blevet vist at der er brug for fædre og mødre i Israel der forenes med institutionen. Helligede mænd og kvinder burde ansættes, som, fordi de ikke er bebyrdet med bekymringer og ansvar, kan overvåge arbejdsgivernes åndelige interesser. Det er nødvendigt at sådanne mænd og kvinder hele tiden arbejder i missionsområdet på denne store institution. Ikke det halve er gjort som kunne gøres i dette henseende. Det (144) burde være disse mænd og kvinders del at arbejde for arbejdsgiverne i de åndelige linjer og lære dem hvordan de vinder sjæle, vise dem at dette skal gøres, ikke ved at sige så meget, men ved et pålideligt, kristuslignende liv. Medarbejderne er udsat for verdslig påvirkning; men i stedet for at lade sig forme af denne påvirkning, burde de være indviede missionærer, styret af en indflydelse der ophøjer og forfinner. Således vil de lære hvordan de skal møde ikke-troende og hvordan de skal udøve en indflydelse som vil vinde dem til Kristus.

Uddrag fra et brev skrevet i 1895 i Cooranbong, New South Wales. ? Gud har et arbejde for alle troende som arbejder på sanatoriet. Enhver sygeplejer skal være kanal for velsignelse, få lys ovenfra og lade det skinne frem til andre. Medarbejderne skal ikke tilpasse sig de behandlingssøgendes moderne udseende, men skal hellige sig selv til Gud. Atmosfæren der omgiver dem skal være en smag

af liv til liv. Fristelser vil angribe dem fra alle sider, men lad dem bede Gud for hans nærvær og vejledning. Herren sagde til Moses: »Sandelig vil jeg være med eder;« og til enhver trofast, indviet medarbejder har fået den samme forsikring.

Ryk frem til mange steder

(145) Cooranbong, N. S. W., den 15.juli, 1895.

Til en læge i Battle Creek ?

Min kære bror: Jeg modtog dine breve i går og læste dem med dyb interesse. Jeg er altid glad for at høre fra dig om din familie og den institution du har ansvar over, ansvar der ikke er helt lette. Din eneste sikkerhed er at adlyde Herrens ord, at vandre i hans ansigts lys. Fjenden søger hele tiden på at finde på metoder hvorved han kan liste sig ind på os og vi behøver at vise nøje agt på de advarsler vi får fra Gud.

Hvis dem som tidligere har været normbærere i Guds værk vandrede i de linjer han har markeret ud, ville de have æret ham bedre og ville have haft større nytte. Dem hvis stemmer nu er tavse i døden kunne have levet for at advare, bønfalde og råde. Hvis dem som i tidligere år var betroet store ansvar havde givet agt på Guds Ånds advarsler og bønner, ville de nu vandre for ham i styrke og kraft. Når mennesker oplærer andre til at stole på dem, skønt de, med pen eller stemme, befaler andre hvad de bør gøre, lærer de andre at gøre det kødelige til sit forsvar og snarere give mennesker ære, end Gud ære.

Vi er kun sikre når vi ophøjer Kristus, taler i pris til hans storslåethed. Esajas siger: »Thi et barn er født os, en søn er os givet, på hans skulder skal herredømmet hvile; og hans navn skal være: Underfuld Rådgiver, Vældig Gud, Evigheds Fader, Fredsfyrste. Stort bliver herredømmet, endeløs freden over Davids trone og over hans rige, at det må grundes og fæstnes ved ret og retfærd (146) fra nu og til evig tid. Hærskares Herres nidkærhed gør det. Es.9,6.7.

Der er fare for at mennesker, ved at få menneskers råd, vil opgive Guds råd. Oh, hvilke lektier må alle ikke lære før de kan forstå at Gud ikke ser som mennesker ser. Herren siger: »Thi mine tanker er ej eders og eders veje ej mine, som himlen er højere end jorden, er mine veje højere end eders og mine tanker højere end eders. Es.55,8.9. Hvis der ikke sker en bestemt fornyelse blandt Guds folk, vil han vende sit ansigt fra dem.

Min bror, konstant årvågenhed er nødvendig, så ikke bygning, i Battle Creek, skal bygges på bygning og fortrin ophobes på fortrin. De midler, der er brugt, vil vidne imod os. Du bør sætte kloge planer i gang og sprede den påvirkning der samler sig i Battle Creek, sprede det lys som Gud har givet dig. Velsignet er de som sår ved alle vande. Jo mere der investeres i Battle Creek, jo større vil kravet være for større investering; men dette er ikke efter Guds orden og inden lang tid, vil det fejlagtige, at samle tingene i Battle Creek, være tydeliggjort.

Når bygning til bygning lægges til i Battle Creek, fremmer vi forsømmelsen af andre marker. Fortrin i overflod der betyder armod andre steder. Andre steder i vingården fra-røves de midler de burde haft. Midler burde investeres andre steder for at vinde sjæle til sandheden og give dem behøje.

Gud har påpeget at det er en pligt for dem i Battle Creek, at hjælpe hans institutioner andre steder. Som klog forvalter bør du sprede dine kræfter, bruge din indflydelse på at få dem i mørke til at kende Gud, som han er.

Behov for bredere planer

(147) Hvor mange byer er der ikke, som er helt forsømte. Vore folk skader sig selv ved at samle sig på et sted. Når træerne i en planteskole vokser tæt sammen, kan de ikke vokse sundt og blive robuste. Omplant træer fra jeres tætbeplantede planteskole. Gud forherliges ikke ved at samle så mange goder på et sted. Giv plads; sæt jeres planter på mange steder, hvor en den ene ikke kan læne sig op ad andre. Giv dem plads til at vokse. Dette kræver Herren af jer.

De midler der bruges på at forstørre jeres fortrin i Battle Creek, som allerede er overgroet og har passeret fornuftige grænser, burde bruges til at starte missionsstationer andre steder. I bør gøre jeres planer bredere og udvide jeres operations-marker. I bør sende kloge folk ind i steder og byer som endnu ikke har hørt evangeliebudskabet. Tag de bedste mænd ud som du overhoved muligt kan undvære og giv dem en anledning som opsynsmænd og byrdebærere. Lad dem få anledning til at udvikle talenter som tidligere har ligget uvirksomme. Sæt dem hvor de kan bruge deres Gudsgivne evner til at kalde syndere til anger. Lad mænd som viser at de elsker Gud, få en chance til at gøre noget for ham.

Lad mænd lære at bede alvorligt og lad dem gøre deres bønner korte og direkte. Lad dem lære at tale om verdens Forløser og lære dem at opløfte Golgata-mennesket højere og endnu højere.

Al forkyndelse i verden vil ikke få mennesker til at føle et dybt behov for fortabte sjæle omkring dem. Intet vil vække så meget selvopofrende nidkærhed hos mænd og kvinder, end at sende dem ud på nye marker for at arbejde for dem i mørke. Bered medarbejdere til at gå ud på hovedveje og stier. Kald (148) ikke mænd og kvinder til det store center og opmuntre dem til at forlade menigheder som trænger deres hjælp. Mennesker må lære at bære ansvar. [Ikke en af hundrede iblandt os gør noget andet end at give sig af med almindelig, verdslig beskæftigelse. Vi er slet ikke klar over, hvad de sjæle er værd, som Kristus gav sit liv for. *I Mesterens Tjeneste* side 100]

Vi behøver en klog gartner, som vil omplante træer til forskellige lokaliteter og give dem de gode ting som vil få dem til at vokse. [Det er Guds folks forret og pligt at gå ud i alverden. Sæt arbejdere i gang med at rydde ny jord og oprette nye centre alle steder det er mulig at finde en åbning. Find arbejdere som har sand missionsiver. De bør rejse ud for at sprede lys og kundskab overalt både fjern og nær. De må tage helsereformens levende principper med

sig til steder hvor folk mere eller er mindre uvidende om disse principper. Opret studiegrupper. Giv undervisning og behandling af sygdomme.]

Det er en kendsgerning at himlens sandhed er, ved sanatoriets indflydelse, kommet til tusinders opmærksomhed. Dog er der et arbejde der skal gøres som er blevet forsømt. Penge er blevet brugt på at forstørre faciliteterne i Battle Creek, skønt Herren ønsker at surdejen skal ind i maden, så det hele kan gennemsyres. I stedet for at bygning lægges til bygning på sanatoriet, burde der på nuværende tidspunkt være mange institutioner fuldt udstyret og i gang andre steder.

Der er mænd som længe har været tilknyttet sanatoriet og som overlapper andre når de stadig var der; skønt de, efter deres egen vurdering, ville blive dybe selvsikre tænkere og i stand til at give råd. Lad disse mennesker få en chance til at tage ansvar i Guds styrke. Derved vil de få en erfaring som vil sætte dem i stand til at tildele andre sandheden.

(149) Men i stedet for at sende folk fra Battle Creek; folk, som Gud har anvist i tydelige vidnesbyrd, er tusindvis dollars blevet brugt til at udvide institutioner og forøge faciliteterne i Battle Creek. Og kaldet kommer fra Battle Creek efter flere bekvemmeligheder og flere medarbejdere. Men der må ske en forandring.

Vi er opmuntret når vi ser arbejdet der bliver gjort i Chicago og nogle andre få steder. Ansvar er ophobes i Battle Creek burde for år tilbage være spredt ud. Du kan med tilfredshed se på Battle Creek sanatoriets udbredte vækst, men Gud ser ikke på det med samme billigelse som dig. Hvis institutioner var bygget op andre steder, hvis mennesker havde fået ansvar at bære, ville der have været langt mere styrke, ville vort arbejde være langt mere effektivt og vi burde have handlet meget mere i overensstemmelse med Guds tanker og vilje end vi har. Sådant som det er, bærer nogle få tunge ansvar. Nogle få udøver en indflydelse som har styrende kraft over arbejdet fjern og nær, medens der er mange som ikke bærer byrder.

Mange af dem der bærer tunge byrder behøver at omvendes. Kristus siger til dem som han sagde til Nikodemus: »I må fødes på ny.« »Ingen kan se Guds rige, hvis han ikke bliver født på ny.« Joh. 3,7.3. Mange styres af en ukristen ånd. De har endnu ikke lært sagtomdighed og ydmyghed i Kristi skole og hvis de ikke ændrer sig, vil de give efter for Satans fristelser. År efter år bærer de på hellige ansvar, alligevel viser det sig at de er ude af stand til at skelne mellem det hellige og almindelige. Hvor længe skal sådanne mennesker fortsætte med udøve en styrende indflydelse? Hvor længe skal deres ord have lov til at ophøje eller fornede, fordømme eller opløfte. Hvor længe skal de have en sådan magt så ingen vover at ændre deres metoder?

Byg nye centre op

(150) Folk opmuntres til at bosætte sig i Battle Creek og være med til at opbygge et nyt moderne Jerusalem. Dette er ikke efter Guds orden. Derved berøves andre steder for muligheder som de burde have. Bred jer ud, spred jer; ja, men ikke kun på et sted. Gå ud og start indflydelsesrige centre på steder hvor der ikke var noget, ellers er der næ-

sten intet gjort noget. Bryd jeres fastlåste ophobninger op, spred frelsende lysstråler ud til jordens mørke hjørner. Et arbejde, ligesom ørnen der rører op i sit bo, behøver at blive gjort.

»Moab var tryk fra sin ungdom, lå roligt på sin bærmæ; det hældtes ikke fra fad til fad og vandrede ikke i landflygtighed; derfor holdt det sin smag og dets duft tabte sig ikke.« Jer.48,11. Det er sandt for mange troende som kommer til Battle Creek. Mange har en krampagtig iver for slaget, men deres lys er ligesom et meteor, der lyser ud over himmelhvelvingen og så går ud.

Lad Guds arbejdsfolk, som har interesse for hans sag på hjerte, gøre noget for det færvæde folk i sydmarkerne. Lad ikke Guds forvaltere blot være tilfreds med at røre marken med deres fingerspidser. Lad dem arbejde i alvor ved værketets kerne, for denne marks skyld. Mange har *talt* om den, men hvad gør de som Guds midlers forvaltere? Hvorfor føler de sig frie til at binde midlerne af Guds kapital i Battle Creek. Hvorfor gør de netop de ting som de er blevet advaret imod? Sagen bliver alvorlig, for de har forgæves fået advarsler og bønner. Kraftens arme i Battle Creek bliver større og mere vidtfavnende og forsøger at styre værket fjern og nær og knuse det som de ikke kan styre. Jeg opløfter min røst i protest. Den ånd der hersker nu er ikke Herrens Ånd.

(151) Herren har velsignet Battle Creek igen og igen ved at udgyde sin Ånd over menigheden og medarbejderne, men hvor få har ikke værnet om Åndens indflydelse. Hvor få har ikke brugt deres penge på den måde Gud har anvist. Midler er blevet brugt på at uddanne dem som kendte sandheden, medens marker som er helt uoplyste er blevet forsømt. Var prædikanter gået ud som Kristus havde hvervet dem til, havde de brugt de gaver, de var betroet, til at bringe lys til dem i mørke, ville de have fået langt mere kundskab til Gud og Kristus end de har opnået ved at få mere uddannelse på vore skoler.

Værdsætter ikke Gudsgivne ansvar

Har Gud ikke givet os et arbejde at udføre? Har han ikke budt os at gå ud i modstand og omvende mennesker fra vildfarelse til sandhed? Hvorfor har dem, som har samlet så store huse i Battle Creek, ikke praktiseret den sandhed de har hørt? Hvis de havde tildelt det lys som de havde fået, hvilken forvandling i karakteren ville da ikke være sket. For enhver nådegave der tildeles, ville Gud have givet nåde. De havde ikke skattet det arbejde som var blevet gjort for dem som de skulle, ellers ville de have gået frem på jordens mørke steder, for at sprede lyset omkring. De ville have givet verden budskabet om retfærdiggørelse ved tro og deres eget lys ville blive klarere og klarere; for Gud ville arbejde med dem. Mange er gået ned i graven i vildfarelse fordi dem som kender sandheden har undladt at videregive den dyrebare kundskab de har modtaget. Hvis det lys som har skinnet så frit i Battle Creek var blevet spredt ville mange have rejst sig op og blevet medarbejdere sammen med Gud.

Oh, om vore brødre og søstre kunne værdsætte sandheden rigtigt! Oh, om de kunne blive helliggjort ved den! Oh, om de kunne indse at de har et ansvar (152) for at viderebringe

sandheden til andre! Men de føler ikke betydningen af at leve sandheden, eller være Kristi ords gøriere. Mange er selvtilstrækkelige. De er ikke fyldt med den missionsånd som burde besjæle Kristi disciple. Hvis de vidste hvad det vil sige at have møje for andre, ville Guds engle arbejde gennem dem for at bibringe kundskab om sandheden. De ville kende sandheden og sandheden ville gøre dem frie. Penge vil ikke længere blive brugt på at lægge bygning til bygning på et sted, men ville blive brugt på at åbne nye marker, til at plante sandhedens standard i byer som endnu ikke er blevet bearbejdet. Himlens ophøjende, rensende, forædlende principper vil blive indført i samfundet og vil arbejde ligesom surdej.

Uddrag fra et brev skrevet i 1899, fra Cooranbong, N. S. W., Australien.??

Det er Guds plan at de områder som har rigelige hjælpemidler skal dele dem, med de mere trængende områder. Dette princip skal altid følges på alle vore institutioner. Gud forlanger at der projekteres mindre for bygninger på steder hvor arbejdet allerede er sat i gang og at midler skal sendes til områder hvor medarbejderne, af mangel på hjælpemidler arbejder under meget uheldige forhold.

Guds hensigt med sine institutioner

(153) Newtown, Tasmanien, 1.december, 1895.

Til overlægen på et stort sanatorium??

Min kære bror: Enhver institution, som bærer syvendedags adventistsamfundets navn, skal være over for verden ligesom Josef var i Egypten og Daniel og hans venner i Babylon. I Guds forsyn blev disse mænd sat i fangenskab, så de kunne frembære kundskab om den sande Gud til disse hedenske nationer. De var Guds repræsentanter i vor verden. De skulle ikke gøre noget kompromis med de afgudsdyrkende nationer de kom i kontakt med, men skulle stå trofast og som en særlig ære frembære navnet på de gudsdyrkendes Gud, som skabte himlene og jorden. Disse unge stod fast på princippet. De levede i nær forbindelse med Gud, ærede ham på alle deres måder og han ærede dem. Han var deres visdom. Han gav den kundskab og forståelse.

I dag skal Guds restfolk forherlige hans navn ved at proklamere det sidste advarselsbudskab, den sidste indbydelse til Lammets bryllupsmåltid. Den eneste måde de kan fuldbyrde Guds forventninger på er at være sandhedens repræsentanter for denne tid.

Herren har arbejdet gennem menneskeagenter for at fuldbyrde profetierne. Han har fået hellig, evig sandhed til at stå tydeligt frem midt iblandt kættere og bedrag som Kristus erklærede ville være i de sidste dage.

Min bror, du er placeret et sted hvor du kan være denne tids sandhedsrepræsentant. Hold dig nær til den Store

Lærer. Jeg så at du holdt det banner oppe hvorpå ordene står skrevet: »Her gælder det om udholdenhed for de hellige, der holder fast ved Guds bud og troen (154) på Jesus.« Åb.14,12. Adskillige mennesker, nogle af dem kommer du i kontakt med på sanatoriet, gav et banner til dig hvor noget andet står skrevet på. Du lod syvende-dags adventismens banner gå og rakte ud efter det banner du fik overbragt. En af stor værdighed nærmede sig hen mod dig og sagde i dyb alvor:

»Denne ære tilkommer altså jer, som tror; men for de vantro er den sten, som bygningsmændene vragede, blevet en hovedhjørnesten og en anstødssten og en klippe til fald; i deres ulydighed mod ordet tager de anstød og dertil var de også bestemt. Men I er en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk, for at I skal forkynde hans guddoms kraft, som kaldte jer fra mørket til sit underfulde lys. 1.Pet.2,7-9. Da greb din hånd fast om det sande banner og disse opmuntrende ord blev sagt: »Lad os glæde og fryde os og give ham æren; thi Lammets bryllupsdag er kommet og hans brud har gjort sig rede.« Og der blev givet hende en skinnende ren linnedklædning at iføre sig; thi linnedklædningen er de helliges retfærdige gerninger.« Åb.19,7,8.

Jeg fik at vide, at du og din medarbejdere var i stor fare for at skjule vor tros principper, for at få større beskyttelse. Enhver lille prik der gøres i den retning, i stedet for at forøge sandhedens indflydelse, vil forhindre dens fremrykning.

Du og dine omgangsfæller på sanatoriet behøver at have en lods med jer hele tiden, ellers vil I lide skibbrud. Du må helt sikkert forstå dine farer. Satan gør enhver anstrengelse for at vende dig bort til fremmede stier. Gud har styrket dig. Din sjæl må helliges gennem sandheden, så din standhaftige tilslutning til principper kan være tydelige for (155) alle. Jo mere din hjælpeløse sjæl læner sig op ad Gud, des mere fyldigere gør du ham til din tillid, des mere sulten vil du blive efter livets brød.

Gud skal kunne ses og æres af det folk der kalder sig syvende-dags adventister. Tidligere blev sandheden, til Guds ære, forkyndt med overbevisende kraft af læger og sygehjælpere på vore sanatorier. Gud vil ikke godtage mindre af jer, men vil forvente langt mere. Du og dine omgangsfæller skal arbejde i tro og fasthed på at forhindre tilbagegang og sikre fremgang. Jeres arbejde må ikke indsnævres, sandhedens principper på ikke hemmeligholdes; de fundamentale arbejdsopgaver må gøres bredere. Mange planter må sættes ud på de forskellige steder. Der er brug for mere iver, mere tro, mere indflydelse, fra mere aktive, energiske medarbejdere.

Husk at du arbejder med tiden og for evigheden. Himmelske engle er hvervet til at samarbejde med jer i jeres bestræbelser for at vinde sjæle. Der bør gøres alvorligere anstrengelser for at plante sandheden på forskellige steder. Og der må ikke dækkes over noget i vort budskab. Denne tids sandhed må bringes til sjæle der er ved at gå fortabt. Dem, som på nogen måde skjuler sandheden, vanærer Gud. På deres klæder vil sjæles blod være.

Guds hensigt med sanatoriet

Battle Creek Sanatoriet er en stor missions mark. Gud har bevæget sjæle til at søge lindring fra fysisk lidelse, i denne institution. Han forlanger at alt der er tilknyttet den skal være sådan at han kan godtage det.

Han er tilfreds med at en mindre kirke bliver bygget i forbindelse med sanatoriet, så dem som besøger institutionen kan få anledning til selv at høre sandheden som den er i Jesus. Det dyrebare evangelium skal overbringes (156) dem, ikke i en svag udvandene stil men i et stærkt og varmt tonefald. Som det er gjort klart at gudsfrygt er nødvendig for frelsen, det som skiller vor tro ud, adskiller os fra frelsen. Men ingen onde strømme må sendes imod andres lærdomme. Ved vor omgang med verdslige skal vi anbefale vor tro ved at vi, i al sand beskedenhed, efterlever kristendommens principper.

Studiet af Guds ord

[Hvis de medicinlæsende ville granske Guds ord omhyggeligt, ville de have en langt bedre baggrund for at forstå deres andre studiefag, for oplysning følger altid efter et alvorligt studium af Guds ord. Måtte vor missionsarbejdere på sundhedens område forstå, at jo bedre de lærer Gud og Kristus at kende og jo mere de bliver kendt med Bibelen historie, jo bedre vil de være forberedt til at udføre deres hverv.

Eleverne ved vore skoler bør stræbe efter større kundskab. Intet vil i den grad hjælpe dem til at få en god hukommelse som studiet af skrifterne. Intet vil i den grad hjælpe dem til at vinde kundskab i de andre fag.

Hvis ikke-troende ønsker at gå i de klasser, hvor lægemissionærerne bliver uddannet og I mener, at de ikke vil øve en indflydelse, der vil drage de andre elever bort fra sandheden, så giv dem en chance. Nogle af jeres bedste missionærer kan måske komme fra denne gruppe. De har aldrig hørt sandheden og når de bliver stillet, hvor en indflydelse, der åbenbarer Mesterens Ånd, omgiver dem, vil nogle blive vundet for sandheden. I undervisningen bør der ikke lægges skjul på et eneste af Bibelens sandhedsprincipper. Hvis I giver nogle, der ikke har vor tro, adgang til klasserne og det fører til tavshed om de store emner, der angår vort timelige og evige vel, emner, der ikke har vor tro, adgang til klasserne og det fører til tavshed om de store emner, der angår vort timelige og evige vel, emner, der altid bør fremholdes for tanken, så lad dem (157) ikke få adgang. Under ingen omstændigheder må principper blive opofret eller vor tros særlige ejendommeligheder blive skjult, for at få udenforstående elever ind i vor klasser.

Man bør sætte trofaste lærere til at undervise i Bibelen. Lærere, der vil gøre deres yderste, for at eleverne kan forstå, hvad de læser, ikke ved at forklare alt for dem, men ved at forlange, at de klart skal kunne forklare ethvert skriftsted, de læser. Disse lærere bør huske, at der kun opnås lidt ved at skumme Ordets overflade. Undersøgelse med eftertanke og alvorligt, anstrengende studium er nødvendigt for at forstå dette ord. Der er sandheder i Ordet, der som kostbare malmårer er skjult under overfladen. Den skjulte skat bliver opdaget, når der søges efter den, ligesom guldgraveren søger efter guld og sølv. Beviset på Guds

ords sandhed findes i Ordet selv. Skriften er den nøgle, der åbner skriften. Den dybe mening i sandheden i Guds ord bliver klarlagt for vort sind af Helligånden.

Bibelen er den store lærebog for eleverne ved vore skoler. Den lærer os hele Guds vilje angående Adams sønner og døtre. Den er regelen for livet, idet den lærer os om karakteren, vi må danne for det kommende liv. Vi har ikke brug for tåget sandhedslys til at gøre skrifterne forståelige. Vi kunne lige så godt hævde, at middagssolen har brug for jordens svage fakkelskær til at forøge sin glans. Præstens og prædikantens udtalelser er ikke nødvendige for at frelse mennesker fra vildfarelse. De, der spørger det guddommelige orakel til råds, vil få lys. I Bibelen bliver enhver pligt åbenbaret. Alt, hvad den lærer, er til at gøre alle vise til frelse. I Ordet er frelsens videnskab tydeligt åbenbaret. Ransag skrifterne, for de er Guds stemme, som taler til sjælen. *Vejlfmenigh* bd. 3 side 208-209]

Guds formål med sundhedsmissionsarbejdet

(158) Melbourne, N. S. W., den 3. februar, 1898. Min kære bror: Særligt lys er blevet givet mig, at du kan risikere at miste denne tids arbejde af syne. Du rejser dig barrierer der fjerner dig fra dit arbejde og dem du uddanner, fra menigheden. Sådan må det ikke være. Dem som får belæring i lægemissionen bør ledes til at se at deres uddannelse gavner dem til at gøre et bedre arbejde i forbindelse med Guds prædikanter. Du skal huske på, min bror, at Herren har et folk på jorden som han repræsenterer. Min dine ord og den måde de ofte taler på, skaber vantro til den position at vi som et folk har. Du er i fare for at slippe det faste greb troen tidligere gav de hellige, så du ikke lider din tros skibbrud. Disse ord blev sagt: "En meget lille utæthed vil få et skib til at synke. Et defekt led gør en kæde værdiløs."

Uddan lægemissionærere

Husk på, min bror, at sundhedsmissionsarbejdet ikke skal tage mænd fra tjenesten, men skal sætte mænd i marken, med bedre udrustning til at tjene på grund af deres kendskab til sundhedsmissionsarbejdet. Unge mænd burde få en uddannelse i sundhedsmissionsarbejdets grene og burde derefter gå ud og sætte sig i forbindelse med prædikanter. De bør ikke påvirkes til kun at give sig af med at redde faldne og fordærvede. Dette arbejde findes overalt og det skal kombineres med at berede et folk til at gøre bibelsandheden til deres forsvar imod verdsliges og den faldne kirkes sofisteri. Den tredje engel skal gå frem med mægtig kraft. Lad ingen være hånt om dette arbejde eller behandle det som var det af lille (159) betydning. Sandheden skal forkyndes til verden, så mænd og kvinder kan se lyset.

Vort arbejde i vore dage

Hvad siger Herren i Esajas det otte-og-halvtredsintyvende kapitel? Hele kapitlet er af allerhøjeste betydning. »Kalder du det for faste, en dag, der behager Herren?« spørger Gud. »Nej, faste efter mit sind er at løse gudløsheds lænker, at løsne ågets bånd, at slippe de kuede fri og sønderbryde hvert åg, at bryde dit brød til de sultne, bringe hjemløse stakler i hus, at du klæder den nøgne, du ser, ej

nægter at hjælpe dine landsmænd. Som morgenrøden bryder dit lys da frem, da læges hastigt dit sår, foran dig vander din retfærd, Herrens herlighed slutter toget. Da svarer Herren, når du kalder; på dit råb er hans svar: »Her er jeg!«

»Varer du din fod på sabbatten, så du ej driver handel på min helligdag, kalder du sabbatten en fryd, Herrens helligdag ærværdig, ærer den ved ikke at arbejde, holder dig fra handel og unyttig snak, da skal du frydes over Herren; jeg lader dig færdes over landets høje og nyde din fader Jakobs eje. Thi Herrens mund har talet.« vers 6-9.13.14.

Dette er vor gerning. Det lys vi har over den tredje engels budskab er det sande lys. Dyrets mærke er præcis hvad, det er proklameret til at være. Ikke alt i dette forstås endnu og vil ikke blive forstået før skriftrullen rulles op; men et alvorligt arbejde skal udrettes i vor verden. Herrens påbud til sine tjenere er: »Råb højt spar ikke din strube, løft din røst som basunen, (160) forkynd mit folk dets brøde og Jakobs hus deres synder!« vers 1. Et budskab der vil vække menighederne skal forkyndes. Alle anstrengelser må gøres for at give lys, ikke kun til vort folk, men til verden. Jeg er blevet belært at profetierne i Daniel og Åbenbaringen burde trykkes i små bøger, med nødvendige forklaringer og burde sendes til hele verden. Vor eget folk behøver lyset sat for sig i klare linjer.

Ingen forandring i Guds sag

Der skal ikke være nogen forandring i Guds sags almindelige træk. Den skal stå ligeså klar og tydelig som profetierne har gjort dem. Vi skal ikke gå i forbund med verden og tro, at vi derved kan udrette mere. Min bror, hvis du står i vejen og hindrer værkets fremkomst på de linjer Gud har udpeget, vil du mishage ham stærkt. Advarselsbudskabet skal gives og efter at du redeligt har udrettet din del af arbejde skal du ikke forhindre andre Herrens tjenere at gå frem og gøre deres arbejde. Arbejdet for degenerere og faldne skal ikke gøres til hoved? og den altoverskyggende linje. Dette arbejde skal kombineres med oplæring af menighederne. Vore folk skal lære hvordan de skal hjælpe trængende og udskudte.

Intet i vor tro, som har gjort os til det vi er, skal svækkes. Vi har sandhedens gamle landemærker, erfaring og pligt og vi skal stå faste i forsvar for vore principper, for verdens fulde åsyn. Med hjerterne fyldt med interesse og omsorg, skal vi give indbydelsen til dem ude på hovedvejene og sidevejene. Sundhedsmissionsarbejde skal udføres. Men dette er kun en del af det arbejde der skal gøres og det skal ikke gøres alt sammen og i alle. Det skal være Guds gerning, ligesom hånden er til kroppen. Der kan være (161) uværdige medarbejdere i tjenesten, men ingen kan dog ignorere tjenesten uden at ignorere Gud.

Advarende ord

Min bror, du fremstilles for mig som i fare for at stå væk fra vort folk. Du føler at du er et fuldstændigt hele. Men hvis du forbinder dig selv med dem, af denne tankegang, væk fra menigheden, som er Kristi legeme, vil du gøre edsforbund som brydes i småstykker; for ingen forening kan bestå uden den Gud danner ramme om. Dem som får en uddannelse i læge-grene hører fra tid til anden antydninger som forklejner menigheden og tjenesten. Disse

antydninger er frø der vil spire og bære frugt. De studerende skulle hellere uddannes til at erkende at Kristi menighed på jorden skal respekteres. De behøver et klart kendskab til begrundelserne for vor tro. Denne kundskab må de have, for at acceptabelt kunne tjene Gud. linje for linje, forskrift for forskrift får de sandhedens bibeludsagn som den er i Kristus.

Jeg beder dig, indgyd ikke de studerendes tanker i jeres sind, for disse studerende vil miste tillid til Guds udpegede tjenere. Men du gør det, selvom du ikke er klar over det. Herren har i sit forsyn sat dig i en stilling hvor du kan gøre et godt arbejde for ham i forbindelse med evangelievirk-somheden, - du kan bringe sandheden ud for mange som ellers ikke ville blive bekendt med den. Fristelser vil få dig til at tro at du må holde afstand fra kirkeorganisationen eller menighedsorden for at kunne fremføre sundhedsmissionsarbejdet. Står du sådan vil du få et usundt fodfæste. Dem som kommer til dig for at få belæring er ikke fuldentd hvis de ikke oplæres til at arbejde i tilknytning med menig-heden.

Sundhedsmissionsarbejdet skal ikke udføres overalt og i alt. (162) På dette punkt går du til yderligheder. Der er et stort arbejde at gøre. Tryksager der lærer sandheden skal opdeles over alt. Medicinstuderende bør ikke opmuntres til blot at uddele bøger om helsereformen. Vær forsigtig at du ikke pludselig arbejder med dine egne planer, til Guds planers vanrøgt.

Uddrag fra et brev skrevet i 1898 i Cooranbong, New South Wales. Min bror, Herren Israels Gud må være din rådgiver. Satan er kommet ned med stor magt og arbejder med al uretfærdighedens bedrageriskhed. Gør ikke nogen fejltagelser nu. Forsøg aldrig, aldrig at fjerne et af de landmærker som Herren har givet sit folk. Sandheden står fast etableret på den evige klippe - et fundament som storm og uvejrl aldrig kan fjerne.

Husk på at lige så snart som du lader din indflydelse lede bort fra lige og trange stier, som Herren har nedfældet for sit folk, vil din fremgang ophøre; for Gud ville være din vejleder. Nebukadnezars livsoptegnelse er igen og igen blevet givet mig for at give dig den, så du kan advares og ikke stole på din egen visdom eller gøre kød til dit forsvar. Sænk ikke sandhedens banner eller lad det ikke falde ud af dine hænder, ellers kan du ikke forene disse sidste dages højtidelige budskab med noget som vil kunne skjule vor tros særlige karaktertræk.

Et advarselsord

(163) Brisbane, Queensland, Australien
den 26. oktober, 1898.

Til medicinstuderendes rådgivere?

Min sjæl er bebyrdet. Der er unge mennesker der opmun-

tres til at starte et medicinstudium, som berede sig selv meget sikkert og var bestemte på at forkynde den tredjed engels budskab. Det er ikke nødvendigt for vor medicin-studerende at bruge al tid på medicinstudierne. Deres arbejde burde kombineres mere med studiet af Guds ord. Tanker tages med som ikke er helt nødvendige og de nød-vendige ting får ikke tilstrækkelig opmærksomhed.

Fare for at blive bortbevogtet

Når studerende bliver uddannet på denne måde, bliver de mindre i stand til at gøre et acceptabelt arbejde for Mestere-n. Den belastning de underkaster sig, for at få et større kendskab til medicinlinjerne, gør dem uegnet til at arbejde i pastorale linjer. Fysisk og mental træthed kommer på grund af overanstrengte studier, men også fordi de stude-rende opmuntres til at arbejde urimeligt for udstøtte og usle mennesker. Således diskvalificeres nogle for et arbejde som de kunne have gennemført. De skulle have påbe-gyndt lægearbejdet der, hvor der var brug for det og lade lægelinjen komme ind som en væsentlig del i evangelietje-nesten som helhed, ligesom hånden er forbundet til krop-pen. Livet skal ikke bringes i fare i bestræbelserne på at få en lægeuddannelse. I nogle tilfælde er der fare for, at stude-rende vil ødelægge deres sundhed og diskvalificere sig selv til den tjeneste de kunne have gjort; hvis de ikke var blevet så uforstandigt opmuntret til at tage lægefaget.

(164) Der overføres ofte fejlagtige anskuelser til sindet og disse leder til en uforstandig handlemåde. Studerende bør have tid til at vandre med Gud, tid til at leve i timelig, bevidst samfund med sandhedens og retfærdighedens og barmhjertighedens grundsætninger. For øjeblikket er lige-frem hjerteransagelse absolut nødvendig. Den studerende må sætte sig selv der hvor han kan hente lære fra den ånde-lige og intellektuelle Kilde. Han må forlange at alle, som beder om hans forståelse og samarbejdsvillighed, har den billigelse som Gud har givet ham og den samvittighed, som Helligånden styrer. Han skal ikke gøre noget som ikke stemmer overens med de dybe, hellige principper som sørger for lys til hans sjæl og styrke til hans vilje. Kun derved kan han gøre Gud den største tjeneste. Han skal ikke lære at sundhedsmissionsarbejdet vil binde ham til noget menneske, som dikterer hvad han skal gøre.

Lægmissionsarbejdet skal ikke drages bort og adskilles fra menighedsorganisationen. Medicinstuderende skal ikke få den tanke at de kan betragte sig selv som ansvarlige kun for ledelsen i lægearbejdet. De skal frit overlades til at få råd fra Gud. De skal ikke forpligte sig selv og deres frem-tid til noget, som vidlfarne mennesker kan afspore dem med. Ingen egenkærlig tråd skal drages ind i vævet; ingen plan skal udtænkes som blot har en enkel del uret i sig. Selviskhed skal ikke styre nogen linjer af arbejdet. Lad os huske på at vi enkeltvis arbejder for det himmelske univers' åsyn.

En høj standard

»Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele din styrke og med hele dit sind og din næste som dig selv.« Luk.10,27 Umiddelbart før (165) han forlod sine disciple for at vende tilbage til him-len, erklærede Kristus: »En ny befaling giver jeg jer, at I skal elske hverandre:« Her ser vi standarden løftes højere og højere. »Derpå skal alle kende, at I er mine disciple, om

I har indbyrdes kærlighed.« Joh.13,34.35. Disciplene kunne ikke dengang fatte Kristi ord; men efter hans korsfæstelse, opstandelse og himmelfart forstod de hans kærlighed som aldrig før. De havde set det udtrykt i hans lidelse i haven og i domssalen og hans død på Golgatas kors.

Undervisning og helbredelse

(165) Herrens folk skal være eet. Der må ikke være splid i hans værk. Kristus sendte tolv disciple ud og senere halvfjerds disciple, for at forkynde evangeliet og helbrede syge. »På deres vandring,« sagde han, »de skal prædike og sige: »Himmeriget er kommet nær. Helbred syge, opvæk døde, rens spedalsk, uddriv onde ånder! I har fået det for intet, giv det for intet.« Matt 10,7.8. Idet de gik ud og forkyndte Guds rige, fik de kraft til at helbrede syge og uddrive onde ånder. I Guds værk vil undervisning og helbredelse aldrig adskilles. Det lovlige folk skal være eet. Satan vil bruge enhver list for at adskille dem, som Gud søger at gøre til eet. Men Herren vil åbenbare sig selv som en dommens Gud. Vi arbejder under den himmelske hærs bevågenhed. Der er en guddommelig Vagtmænd blandt os, som har opsyn med alt der planlægges og gennemføres.

Fasthold lægearbejdet

(166) Cooranbong, N. S. W., den 1.februar, 1899.

Jeg henvender mig til dem i ansvarsbetyngede stillinger i generalkonferensen og dem som arbejder med sundhedsmissionsarbejdet. Jeg er hvervet til også at tale til Battle Creek-menigheden og til alle vore andre menigheder.

Jeg er blevet instrueret til at sige, med hensyn til sundhedsmissionsarbejdet, at der er fare for at lægge overvægt på een linje. Men hvad jeg siger på dette punkt må ikke forstås som nogen retfærdiggørelse af dem som har holdt sig uden for læge-missionarbejdet. Der er mange som ikke har haft forståelse for dette arbejde. De bør nu være meget forsigtige med hvordan de taler om det, for de har ikke forstand på emnet, fordi de ikke har vandret i lyset. Uanset hvilken position de har i Guds værk, bør de være meget forsigtige med at udtrykke følelser som vil tage modet fra og forhindre vore konferenser i at gribe fat i dette arbejde. Den holdning som nogen har indtaget med hensyn til sundhedsmissionsarbejdet kan umuligt give deres ord om dette emne, nogen vægt. De er ikke klarsynede; deres dømmekraft er forkvaklet.

Der er brug for alle grene i arbejdet, men alle værkets grene skal være under Guds ledelse. Sundhedsmissionsarbejdet skal over for Guds sag være ligesom legemets højre hånd. Det ville ikke være godt om hele legemets styrke gik ud i legemets højre hånd, det ville heller ikke være godt for Guds sag om hele styrken blev brugt på sundhedsmissionsarbejdet. Tjenesten i ord må støttes og der må være en enstemmig, fuldkommen enhed, i Guds arbejde. Dem som ikke har følt interesse for sundhedsmissionsarbejdet, behandler Guds sags højre hånd respektløst. Lad alle disse ændre deres indstilling til dette arbejde. Lad dem sige

(167) så få ord så muligt indtil de har den rette indstilling. Tavshed er veltalenhed når sindet ikke er helliget og derfor ikke kan se åndelige ting.

Der er brug for varsomhed

Der er for øjeblikket stærkt brug for varsomhed. »Enhver skal være snar til at høre, sen til at tale, sen til vrede.« Jak 1,19. Lad os give agt på advarslen: »Men jeg formaner jer, brødre! til at holde øje med dem, som volder splittelserne og fører mennesker til fald ved at afvige fra den lære, I modtog; hold jer borte fra dem! Thi sådanne tjener ikke vor Herre Kristus, og med deres søde tale og fagre ord forfører de troskyldiges hjerter. Jeres lydighed er jo kommet alle for øre; derfor glæder jeg mig over jer. Men jeg vil ønske, at I må være vise i det gode og ubesmittede af det onde.« Rom.16,17-19.

»Men jeg formaner jer, brødre, ved vor Herres Jesu Kristi navn, at I alle skal være enige indbyrdes og at der ikke må findes splittelser iblandt jer, men at I skal være fuldt ud forenede i samme sind og samme overbevisning.« 1.Kor.1,10. Dette er Guds vilje for os. Skal vi adlyde den? »Thi ordet om korset er vel for dem, som fortabes, en dårskab, men for os, som frelses, er det en Guds kraft. Thi der står skrevet: »Vismændenes visdom vil jeg lægge øde og de kloges klogskab vil jeg gøre til intet.« Hvor er nu vismændene? hvor er nu de skriftkloge? hvor er denne verdens ordkæmpere? Thi da verden med al sin visdom ikke kendte Gud i hans visdom, besluttede Gud, ved prædikenens dårskab at frelse dem, som tror. Thi jøder kræver tegn og grækere søger visdom, vi derimod prædiker Kristus som korsfæstet, for jøder en forargelse og for hedninger en dårskab, men for de kaldede selv, både jøder og grækere, Kristus som Gud kraft og Guds visdom.« vers 18-24.

(168) Hvilken forandring vil ikke kunne ses hvis alle i ansvarsbetyngede stillinger ville erkende at de arbejder under den altseende Guds øjne. Hvad der behøves nu er Helligåndens frie arbejde med hjerte og sind. Uden dette vil vore anstrengelser være frugtesløse. Når Ånden former og danner os, vil vore ord og handlinger råbe en hjertefølt taknemmelighed.

Betydningen af sundhedsmissionsarbejdet

Der er stærkt brug for større kundskab i alle helsereformens linjer. Dem som har haft privilegiet at høre sandheden skal give basunen en vis lyd når de forkynder den tredje engels budskab. Specielle arbejdslinjer, sådan som sundhedsmissionsarbejdet, skal tages op. Dette arbejde burde føres frem i forbindelse med evangeliebudskabet for denne tid. Ægte sundhedsmissionsarbejde er evangeliet i praksis. Dem som ikke kan se sammenhængen med dette arbejde bør ikke føle sig bemyndiget til at kontrollere nogen del af det, før de forstår dets sammenhæng.

Jeg vil godt sige med bestemthed at Herren har udrettet meget godt gennem sundhedsmissionsarbejdet og at han har brugt vore ledende læger som sin udpegede agent. Ikke alt i lægearbejdet har været uden brist. I dette arbejde har der været iblandet mange ting som har ødelagt dets hellighed. Men Herren vil have opsynet med sin sag og vil se om den ikke bliver uforholdsmæssig i denne ene gren. Arbejdet vil ikke blive ødelagt hvis menigheden vil rejse sig op

og skinne, gøre det klart at hendes lys er kommet og at Herrens herlighed har rejst sig over hende.

Sundhedsmissionsarbejderne skal renses, helliges, forædles. De skal hæve sig til det højeste punkt af fortræffelighed. De skal formes og dannes efter guddommelig lighed. Da vil de se at helsereformen og sundhedsmissionsarbejdet skal bindes sammen med evangelieforkyndelsen.

(169) Årsagen til at menighedsmedlemmer ikke forstår denne gren af værket er at de ikke følger lyset, vandrer skridt for skridt efter deres store leder. Sundhedsmissionsarbejdet er Guds og bærer hans signatur. Lad mennesker, af denne grund, holde deres sine hænder fra det og lad dem ikke at lede det efter egne ideer.

Vort budskab er et verdensomspændende budskab. Og så længe midlerne ikke opsluges i et område af værket, så at det sidste evangeliebudskab ikke kan fremføres til nye marker, kan sundhedsmissionsarbejdet ikke forklejnes; det skal ikke gengives som et dårligt stykke arbejde. Verden er et stort spedalskshus; det er fordærvet under beboerne som er der og elendigheden er universel. Herren har sat vore ledende læger til at hjælpe med beredelsen af et folk, så det kan stå på Guds store dag. Men de skal arbejde under Guds ledelse. Der er nogle ting i deres arbejde som formes nøjere efter førstearbejderens principper.

Årsagen til død i menigheden

Han som er udpeget til at gøre en del i arbejdet for denne tid bør føle et højtideligt ansvar hvilene på sig. Vi arbejder for evigheden. Hvis vi spiser af det brød som kommer fra himlen skal vi være ligesom Kristus i ånd og karakter. Vi lever i en tidsalder hvor der ikke skal være noget åndelig driveri. Alle sjæle må forandres med himmelsk strøm af liv. Spørgsmålet stilles ofte: "Hvad er årsag til den åndelige krafts død i menigheden?" Svaret er: "Medlemmerne lader deres tanker drages bort fra Guds ord." Vi er opbygget fysisk af det vi spiser og på samme måde er vore åndeligheds karakter bestemt af den mad vort sind får. Vi skal give sind og hjerte den rette næring ved at spise Guds søns kød og drikke hans blod.

Kristus erklærer: »Sandelig, sandelig siger jeg eder: den, som (170) tror, har evigt liv. Jeg er det levende brød, som er kommet ned fra himmelen; om nogen spiser af det brød, han skal leve til evig tid. Og det brød, jeg vil give, er mit kød, til liv for verden.« Den, som æder mit kød og drikker mit blod, har evigt liv og jeg skal oprejse ham på den yderste dag. Thi mit kød er sand mad og mit blod er sand drik. Den, som æder mit kød og drikker mit blod, han bliver i mig og jeg i ham. Ligesom den levende Fader udsendte mig og jeg lever i kraft af Faderen, således skal den, der æder mig, leve i kraft af mig.« Joh.6,47-57.

Vi må blive i Kristus og Kristus må blive i os; »thi Guds medarbejdere er vi.« Den kristnes arbejde er et personligt arbejde. Lad Guds medarbejdere stoppe med at finde fejl, for det er synd. Lad dem forbedre sig selv på samme måde som de mener deres medarbejdere skal forbedre sig. Det er deres privilegium at leve i Kristus ved at spise livets brød. Dem som gør dette vil have en sund, voksende erfaring og Guds retfærdighed vil gå foran dem idet de gør det arbejde

der er nærmere angivet i Esajas' det otte-og- halvtredsindstyvende kapitel.

Hvert menneske har sit arbejde

Hver gren i Guds værk skal have anerkendelse. »Og han gav os nogle som apostle, andre som profeter, andre som evangelister, andre som hyrder og lærere for at gøre de hellige fuldt beredte til deres tjenestegerning, at opbygge Kristi legeme.« Ef.4, 11.12. Dette skriftsted viser at der skal være forskellige arbejdere, forskellige evner. Enhver har et forskelligt arbejde fra andre. Ingen er pålagt at tage vare på den andens arbejde og selv om han er utrænnet, prøver han at udføre det. Gud har givet enhver efter sine evner. Et menneske mener at hans stilling giver ham myndighed til at diktere over andre arbejdere, men sådan er det ikke. Uvidende om deres arbejde, vil han forlænge hvor han skulle forkorte og forkorte hvor han skulle forstørre, (171) fordi han kun kan se den del af den vingård, han har medarbejdere i.

Lev for Gud. Gør Frelserens lære til en del af dit liv. Din stivej vil oplyses af klart, skinnende lys. Du vil have den himmelske salvelse og vil holdes væk fra at gøre alvorlige bommerter. Vær ikke så opsat på det arbejde du udfører i den ene del af Herrens vingård, at du ikke kan påskønne det arbejde andre gør i andre dele af vingården. De kan trofast opdyrke deres talenter så de kan give dem dobbelt tilbage til deres Gud. Lad enhver holde godt øje med sit arbejde, forvis at det er fuldstændigt, uden plet eller rynke der ødelægger dets fuldkommenhed. Overlad da til Gud at sige: »Vel, du gode og tro tjener, du har været tro over lidt, jeg vil sætte dig over meget; gå ind til din herres glæde.« Matt.25,23.

Enighed i bestræbelserne

(172) Cooranbong, N. S. W., 17.april, 1899.

Til en rådvild læge-Min kære bror: Jeg har en dyb interesse for dig og dit arbejde og jeg beder at Herren vil lede min pen når jeg skriver til dig. Herren har gjort dig til en af sine udvalgte og Guds engle er blevet dine hjælpere. Herren har sat dig i en stilling, som du kan bestride, ikke fordi du er ufejlbarlig, men fordi han ønsker at lede dit sind med sin Helligånd. Han ønsker at du skal give dem du kommer i kontakt med, et kendskab til den nærværende sandhed. Alvorlige ansvar har været dig betroet og du bør på ingen måde lade dig selv indvikle i arbejde som vil svække din indflydelse hos syvende-dags adventister. Herren har udvalgt dig til at udfylde et sted han har bestemt. Han har sat dig til at stå for lægeløftet, ikke til at blive formet af verdslige påvirkninger, men til at forme mennesker. Hver dag skal du være under Guds ledelse. Han er din mester, din Forløser. Han har et arbejde du skal udrette, ikke adskilt fra syvende-dags adventister, men sammen med dem. Du skal være en stor velsignelse for dine brødre, ved at give dem den kundskab han har givet dig.

Gennem dig har Gud arbejdet og ønsker stadig at arbejde. Han har æret dig ved at give dig vigtige ansvar. »Guds

medarbejdere er vi.« 1.Kor 3,9 Han vil bruge dig og mig og enhver som går ind til hans tjeneste, hvis vi vil overgive os til hans vejledning. Enhver må stå i sit vagttårn, lytte opmærksomt til det som Ånden har at sige til ham, huske på at alle hans ord og handlinger gør et indtryk, ikke kun på sin egen karakter, men også på deres som han er knyttet til.

Guds bygning.

(173) [»Guds ager, Guds bygning er I.« vers 9. Dette billede fremstiller den menneskelige karakter, der skal påvirkes punkt for punkt. Hver dag arbejder Gud med sit hus, med hammerslag efter hammerslag, for at fuldende bygningen, så den kan blive et helligt tempel for ham. Mennesket skal samarbejde med Gud. Enhver arbejder skal blive, netop hvad Gud har til hensigt, at han skal blive og bygge sit liv med rene, ædle gerninger, for at hans karakter kan blive en symmetrisk bygning, et dejligt tempel, æret af Gud og mennesker. Der må ikke være nogen fejl i bygningen, for den tilhører Herren. Hver sten må være fuldkomment anbragt, så den kan tåle det tryk, der lægges på den. En sten urigtigt anbragt vil indvirke på hele bygningen. Til dig og enhver anden arbejder giver Gud denne advarsel: "Giv agt på, hvorledes du bygger, så din bygning kan tåle stormens og uvejrets prøve, fordi den er grundfæstet på den evige klippe. Læg stenen på sikker grund, for at du kan være beredt til prøvelsens og forsøgelens dag, når alle vil vise sig, netop som de er."]

Et tempel af levende stene

Denne advarsel fremstiller Gud for mig som særlig nødvendig for din velfærd. Han elsker dig med en kærlighed, som ikke kan måles. Han elsker dine trosbrødre og han arbejder med dem i den samme hensigt som med dig. Hans menighed på jorden skal over for verden antage den guddommelige plan, som et tempel bygget af levende sten, der hver især genspejler lys. Den skal være verdens lys, være som en stad, der ligger på et bjerg og ikke kan skjules. Den er bygget af sten, som er lagt tæt sammen, den ene tilpasset dem anden, så de udgør en fast, solid bygning. Ikke alle sten har samme form eller skikkelse. Nogle er store, nogle er små, men hver har sin egen plads, som den skal fylde. Og værdien af hver sten bestemmes af det lys, den genspejler. Dette er (174) Guds plan. Han ønsker, at alle skal fylde deres anviste pladser i værket for denne tid.

Vi befinder os blandt de sidste dages farer. Vi skal med klogskab pleje hver åndelig og fysisk kraft; for alle er nødvendige for at gøre menigheden til en bygning, som vil være en fremstilling af den store guddommelige arkitekts visdom. De talenter, Gud har givet os, er hans gaver og de skal benyttes i deres rette indbyrdes forhold, således at de udgør et fuldkomment hele. Gud giver talenterne, åndens evner; menneskene danner karakteren. *Vejl f menigh* bd. 2 side 75-76]

Forskellig slags hjælp

Herren har arbejdet med dig, sat dig i stand til at gøre en del som sin arbejdsmand; men der er også andre arbejdsfolk som skal give del som hans redskaber. Disse hjælper til legemets sammensætning. Alle skal samles som dele af et stort legeme. Herrens menighed består af levende, arbejdende agenter, som får deres kræfter fra deres tros Ophav og Fuldender. De skal fremføre det store arbejde der påhvi-

ler dem. Gud har givet jer jeres arbejde. Men han har redskaber og til dem har han givet deres arbejde, så alle gennem sandhedens helligelse, bliver medlemmer af Kristi legeme, af hans kød og hans knogler. Ved at repræsentere Kristus, handler vi på vegne af tid og evighed og mennesker, endda verdslige mennesker, finder ud af at vi har været sammen med Kristus og har lært af ham.

Sandheden, en enhed

Guds folk skal ikke være forvirrede, mangle orden og harmoni, pålidelighed og skønhed. Herren vanæres stærkt når der hersker uenighed blandt hans folk. Sandheden er en enhed. Den enighed, som Gud påkræver, må opdyrkes dag for dag hvis vi vil besvare Kristi bøn. Den uenighed som vil være blandt dem som bekender (175) at tro det sidste nådesbudskab for denne verden, må ikke finde sted; for den vil være en frygtelig forhindring for Guds værks fremmarch. Hans tjener skal være eet, ligesom Kristus er eet med Faderen; deres kræfter, oplyste, inspirerede og helligede, må være forenet for at danne et fuldstændigt hele. Dem som elsker Gud og holder hans bud skal ikke drage fra hinanden; de skal rykke nærmere sammen.

Opmuntrende ord

Herren svigter ikke sine trofaste arbejdsfolk. Hav i sinde at vort liv i denne verden kun er en pilgrimsvandring, hvor himlen er det hjem vi går hen imod. Hav tro på Gud. Hvis mine ord har såret og stødt jer, er jeg ked af det; jeg er også såret og stødt. Vort arbejde, et sælsomt arbejde, et stort arbejde, givet af Gud, kæder os sammen, hjerte og sjæl. Du vover ikke at tage din rustning af. Du må bære den indtil enden. Når Herren befrier dig, vil det være tiden for dig at lægge din rustning for hans fødder. Du er indskrevet i hans hær til tjeneste indtil slagets slutning og du vil ikke vanære dig selv og vanære Gud ved at desertere.

Måtte Herren åbne mange ting for dig, ligesom han har åbnet for mig. Satan venter på en anledning til at vanære Guds sag. Jeg er fået vist din fare og jeg får og har fået vist, at din skytsengel beskytter dig igen og igen fra at du holder dig selv fra troens skibbrud. Min bror, højn standarden, opløft den og bliv ikke forknytt og modløs.

Jeg har givet de ledende mænd i generalkonferensen og missionsbestyrelsen det lys, jeg har fået af Gud: at du og de bør rådføre sig med hinanden; så de, i stedet for at holde sig selv langt borte, er dine medhjælpere; da du af Gud er forhindret i at have en tillidsfuld stilling og du behøver hjælp i stedet for kritik.

(176) I iver for at du vil have lige stier for dine fødder, har jeg skrevet alvorlige ord til dig, men aldrig, aldrig, for at anklage eller fordømme dig. Oh, om Gud ville få dig til at forstå at min dybeste interesse for dig ikke er ændret det mindste. Jeg har et alvorligst ønske at du må stå fast i Gud, fast, prøvet og sand. Jeg ved at Herren ønsker at du må få sejrskronen.

»Derfor hedder det: »Han steg op til det høje, bortførte fanger og gav menneskene gaver.« Og han gav os nogle som apostle, andre som profeter, andre som evangelister,

andre som hyrder og lærere for at gøre de hellige fuldt beredte til deres tjenestegerning, at opbygge Kristi legeme, indtil vi alle når frem til at være ét i troen på og erkendelsen af Guds Søn, til mands modenhed og det mål af vækst, da vi kan rumme Kristi fylde, så vi ikke mere skal være umyndige, der kastes og drives hid og did af alle mulige lærdomme, efter som vinden blæser, ved menneskers terningspil, når de underfundigt forleder til vildfarelse. Nej, sandheden tro skal vi i kærlighed i ét og alt vokse op til ham, som er hovedet, Kristus selv. Ham skyldes det, at hele legemet vokser sin vækst, så det opbygges i kærlighed, idet alle de enkelte led hjælper til at knytte og holde det hele sammen, efter den kraft, der er tilmålt hver enkelt del.« Ef.4,8-16.

Kristus, middel for bøn og velsignelse

(177) Balaclava, Victoria, Australien, den.25 Marts, 1898

Til en sanatorielæge --

Min kære bror: Jeg har netop fået dine breve. Jeg ser at du har en vanskelig kamp med pengene. Jeg er så glad at du kan give agt på opmuntringen i disse ord: »Med mindre man tyr til mit værn, slutter fred med mig, slutter fred med mig.« Es.27,5. Lad os have tro på Gud. Lad os lægge vor tillid til ham. Han forstår alt om den situation vi er i og han vil arbejde for vort bedste. Han æres når vi stoler på ham og vi kommer med alle vore bekymringer til ham. »Og hvad som helst I beder om i mit navn, det vil jeg gøre, for at Faderen kan herliggøres ved Sønnen.« Joh.14,13. Guds bestemmelser og gaver til vort bedste er uden begrænsning. Nådetrone selv, er besat af én som lader os kalde ham for fader.

»Thi således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, så at enhver som tror på ham, ikke skal fortabes med have evigt liv.« Joh.3,16. Jehova anså ikke frelsesplanen for fuldstændig så længe den kun var givet med hans kærlighed. Han har sat en forsvarer på sit alter, der er ikklædt vor natur. Som vor mellemmand, er Kristi embedsgerning at fremstille os for Gud som hans sønner og døtre. Han går i forbøn for dem som tager imod ham. Med sit eget blod har han betalt deres løsesum. Ved hans fortjenestes fortrin giver ham dem kraft til at blive medlemmer af den kongelige familie, børn af den himmelske konge. Og Faderen viser sin uendelige kærlighed for Kristus ved at tage imod og byde Kristi venner velkommen som hans venner. Han er ofret ved den soning der er sket. Han er forherliget (178) ved sin søns, inkarnation, liv død og mellemkomst.

I Kristi navn stiger vore bønner op til Faderen. Han går i forbøn for vort bedste og faderen åbner alle sin nådes rigdomme som bevilges os, for at vi skal nyde dem og dele dem med andre. "Bed i mit navn," siger Kristus. "Jeg siger ikke at jeg vil bede faderen for jer; for faderen selv elsker dig. Gør brug af mit navn. Det vil give jeres bønner virkekraft og Faderen vil give jer sin nådes gaver. Bed derfor og I skal få, så jeres glæde skal være fuldkommen."

[Kristus danner bindeledet mellem Gud og mennesker. Han har lovet, at han personligt vil gå i forbøn. Han stiller hele sin retfærdigheds fortjeneste til rådighed for den bedende. Han beder for mennesket og mennesket, som trænger til guddommelig hjælp, beder selv for Guds åsyn. Det gør brug af hans indflydelse, som gav sit liv for verdens liv. Når vi giver til kende over for Gud, at vi sætter pris på Kristi fortjenester, føjes der vellugt til vore bønner. Når vi nærmer os Gud i kraft af Genløserens fortjeneste, stiller Kristus os tæt ved sin side og omslutter os med sin menneskelige arm, mens han med sin guddommelige arm griber fat i den Eviges trone. I røgelseskarret, i vore hænder lægger han sin fortjeneste som en vellugtende røgelse, for at opmuntre os til at bede. Han lover at høre og besvare vore bønner. *Vejlfmenigh* bd. 3 side 81]

Ja, Kristus er blevet bønnens udtryksmiddel mellem menneske og Gud. Han er også blevet til velsignelse mellem Gud og menneske. Han har forenet guddommelighed med menneskelighed. Mennesker skal samarbejde med ham for deres egne sjæles frelse og gør så alvorlige, udholdende anstrengelser for at frelse dem, som er ved at dø.

Vi må alle arbejde nu, medens dagene vil ophøre; for natten kommer, hvor ingen kan arbejde. Jeg er ved godt mod i (179) Herren. Nogle gange er jeg udtrykkeligt blevet vist, at der er en tilstand i vore menigheder som ikke vil hjælpe men forhindre sjæle. Så har jeg timer og nogle gange, dage i stærk pine. Mange af dem som har kendskab til sandheden adlyder ikke Guds ord. Deres indflydelse er ikke bedre end verdsliges indflydelse. De taler ligesom verden og handler ligesom verden. Oh, hvor mit hjerte smertes idet jeg tænker på hvordan Frelseren skulle påtage sig skam, på grund af deres ukristelige opførsel! Men når pinen er ovre, har jeg det som at arbejde hårdere end nogensinde, for at restaurere de stakkels sjæle, så de kan åbenbare Guds billede.

Bed, ja, bed med urokkelig tro og tillid. Pagtens engel, endda vor Herre Jesus Kristus, er mellemmanden som sikrer antagelsen af sine troendes bønner.

Opmuntrende ord

(180) Cooranbong, N. S. W., den 12.december, 1899.

Til Battle Creek-sanatoriets overlæge --

Min kære bror: Du taler som du ingen venner har. Men Gud er din ven og søster White er din ven. Du troede at jeg havde mistet tilliden til dig; men, min kære bror, som jeg skrev til dig før, ved jeg at Herren har sat dig i en meget ansvarsbetyngt stilling. Og som læge står du med gudsgiven kundskab og forståelse, så du kan udøve ret og dømmekraft og åbenbare den sande missonsånd på den institution, der er startet, for at bringe sandheden i modsætning med vildfarelse.

Min bror, Herren har ikke ladet dig fortsætte krigsførelsen på din egen bekostning. Han har givet dig visdom og gunst

med Gud og mennesker. Han har været din hjælper. Han har valgt dig som sin agent til at ophøje sandheden på Battle Creek-sanatoriet, sådan som den ikke har været på alverdens institutioner. Det var hans hensigt at Battle Creek-sanatoriet skulle kendes som en institution hvor Herren dagligt anerkendes som universets Monak. »Han handler efter sit tykke med himmelens hær og med dem, som bor på jorden og ingen kan holde hans hånd tilbage og sige til ham: »hvad gør du?« Dan.4,35.

Herren har udtænkt at forkyndelsen af den tredje engels budskab skal være det højeste og største arbejde der gennemføres i vor verden på denne tid. Han har æret dig ved at sætte dig i en meget ansvarsbetyngt position i hans værk. Du skal ikke adskille din indflydelse fra evangelietjenessten. I enhver linje i dit arbejde skulle du bibringe en forståelse af og lydighed mod sandheden. Den plads Herren havde tiltænkt dig var under ham i det guddommelige teokrati.

Du skal lære af Jesus, den store Lærer, planlægge og arbejde i overensstemmelse (181) med hans eksempel. Du bør sætte Gud først, altid adlyde hans ord. I dette vil det blive din styrke.

Du bør være en trofast læge for dine patienters sjæle, såvel som for deres legemer. Havde du fuldført dette betroede hverv, brugt de talenter Gud gav dig rigtigt, ville du ikke have arbejdet alene. Den som aldrig gør fejl tager ledelsen. Kun Helligåndens kraft kan holde ånden frisk og velduftende, blød og nedbøjet og forædle medarbejderen til at sige de rigtige ord på rette tid.

Du har ikke været uden fejl. Du har ofte mistet kontrollen over dig selv. Så har dine ord ikke været hvad de burde være. Nogle gange har du været egenmægtig og fordringsfuld. Men når du anstrenger dig for herske over selvet, har Guds engle samarbejdet med dig, fordi Gud, gennem dig, har arbejdet på at ophøje sin sandhed og få den til at blive påskønnet i verden. Gud gav dig visdom, ikke for at dit navn kunne æres, men for at dem som kommer til Battle Creek sanatoriet kunne tage gode indtryk med sig om syvende-dags adventisters arbejde og have respekt for de principper der er fundamentet i deres arbejde. Den ære du får, kommer ikke fordi du er mere retfærdig end alle andre mennesker, men fordi har besluttet at bruge dig selv som Guds redskab.

Guds hensigt med at etablere sanatorier

Det var Guds hensigt at missionærer, lærere og læger på sanatoriet skulle blive bekendt med den tredje engels budskab, som omfatter så meget. Guds engle skulle være din styrke i det arbejde som skulle gøres; for at Battle Creek-sanatoriet kunne blive kendt som en institution under Guds særlige ledelse. Missionstrangen og den forståelse der hersker på den institution er en følge af usynlige himmelske engles arbejde på det sted. Gud sagde: "Jeg anså det for godt at vise tegn (182) og undere. I min magt arbejdede jeg på at forherlige mit navn." Mange er gået fra sanatoriet med fornyede hjerter. Forandringen er blevet tydelig. Dem, som er vendt tilbage til deres hjem, har været som lys i verden. Deres stemmer er blevet hørt med ordene: "Kom alle I som frygter Gud og jeg vil lade jer vide hvad han har

gjort for min sjæl. Jeg har set hans storhed; jeg har smagt hans godhed."

Et verdensomspændende arbejde

Herren har vist mig at hvis fjenden med nogen af sine midler kan splitte arbejdet til forkerte kanaler og derved forhindre dets fremmarch, vil han gøre det. Mange af vore folk har gjort investeringer uden at sætte sig ned og regne omkostningerne ud, uden at finde ud af, om der var penge nok, til at viderebringe det påbegyndte værk. Kortsynethed har vist sig. Mennesker har ikke set at Herrens vingård omfatter verden.

Indtægten fra vore sanatorier skal ikke trækkes til at støtte de utallige opgaver for de lavere klasser i vore onde byer. Mange af midlerne som er blevet brugt på at støtte dette store stadigvoksende arbejde bør, efter Herrens ordre, bruges til at plante i andre lande, hvor helsereformens lys endnu ikke har skinnet. Sanatorier som ikke koster mindre end de store der er oprejst i Amerika, burde være bygget i mange lande. Således ville der blive plantet rundt omkring og når planterne bliver stærke, kunne de hjælpe til at plante andre steder.

Herren er ikke partisk. Men han er blevet fremstillet forkert af hans arbejdsfolk. Det som skulle være gjort på mange forskellige dele i hans vingård er blevet stærkt forhindret, fordi mennesker ved værkets hjerte ikke har kunne se hvordan arbejdet kunne fremhjælpes på vingårdens fjernere steder. I nogle dele af marken har arbejdet været overdrevent. På denne måde er penge blevet opbrugt som skulle være (183) brugt på at uddanne medarbejdere i andre dele af vingården til at uden videre gå frem og plante sandhedens standard på nye steder. Nogle dele i vingården skal ikke frarøves for at midler kan bruges frit i andre dele af marken.

Mennesker dømmer efter sin egen begrænsede dømmekraft. Gud ser på førstegrødens karakter og bedømmer da træet. I Herrens navn, jeg kalder på alle til at tænke over det arbejde som vi er pålagt at udføre og hvordan dette arbejde skal understøttes. Verden er Herrens vingård og den skal bearbejdes.

[Det er ikke et stort antal institutioner, store bygninger og udvortes pragt, Gud kræver, men overensstemmelse i et ejendomsfolks handlinger, der er udvalgt af Gud og dyrebart, indbydes forenede og med deres liv skjult med Kristus i Gud. Hver mand skal stå på sit sted og sin plads og udøve den rette indflydelse i tanke, ord og handling. Når alle Guds medarbejdere gør dette - men heller ikke før - vil hans værk blive et fuldstændigt symmetrisk hele. *Vejl f menigh* bd. 3 side 219]

Advarende ord

Gud ønsker at hans institutioner og hans udvalgte, adopterede børn skal ære ham ved at åbenbare kristen karakterens egenskaber. Det arbejde, som evangeliet omfatter, som missionsarbejde, er et ligefremt, redeligt og solidt arbejde, som vil skinne klarere til den fuldkomne dag. Gud ønsker ikke at hans folks tro skal tage præg eller udseende af menneskearbejde som nu kaldes sundhedsmissionsarbejdet. Hans folks talenter og midler skal ikke graves ned i New

Yorks eller Chicagos slum. Guds arbejde skal føres frem i rette linjer.

Der skal udvises selvfornægtelse og selvopofrelse. Vi skal arbejde som Kristus arbejdede, i enkelhed og ydmyghed, i beskedenhed og helligelse. På denne måde kan vi blive i stand til at gøre et (184) arbejde tydelig forskellig fra alle andre missionsarbejder i vor verden.

Der er mange som man troede ville blive udfriet fra det hul de er faldet i, som man ikke kan stole på som rådgivere, eller betros til at engagere i disse sidste dages arbejde. Fjenden er besluttet på at blande vildfarelse med sandhed. For at gøre dette bruger han de anledninger han får af den dårligere klasse som der er blevet så meget arbejde og penge på, den klasse hvis lyster er blevet forvansket ved eftergiveness, hvis sjæle er blevet misbrugt, hvis karakter er dannet og deformeret, hvis vaner og ønsker ligger i støvet, som vanemæssigt tænker på ondt. Sådanne mennesker kan omdannes i karakteren; men hvor få er det ikke hvor arbejdet er gennemgribende og holdbart.

Nogle vil helliges ved sandheden; men mange gør en overfladisk forandring i deres levevis og tror så de er kristne. De er kommet ind i menighedsfællesskabet, men de volder besvær og er til bekymring. Igennem dem forsøger Satan at så skinsygens, uærlighedens, kritikkens og anklagens frø i menigheden. Derved forsøger han at fordærve andre medlemmer i menigheden. De tendenser som beherskede dem i barndommen, som fik dem til at bryde ud fra alle betvingelser og bragte dem til forfald, styrer dem stadig. Efter forlydende skulle de være ude over dette, men det viser sig for ofte at det, der er gjort for dem, ikke har gjort dem til lydige Guds børn. De bliver fornærmet over enhver lille detalje. De nærer bitterhed, vrede og ondsindethed. Ved deres ord og ånd viser de at de ikke er blevet født igen. De har en nedadgående tilbøjelighed, der tenderer mod sanselighed. De er utaknemmelige og uhellige. Således er det med alle som ikke er blevet omvendt ordentligt. Alle disse ødelagte karaktertræk, uforvandlet, bliver til en effektiv medarbejder for Satan, der skaber strid og uenighed.

Herren har mærket vor arbejdsvej ud. Som et folk (185) skal vi ikke efterligne eller falde ind i Frelsens Hærs metoder. Det er ikke det arbejde som Herren har givet os. Det er hverken vort arbejde at fordømme og sige hårde ord imod dem. Der er dyrebare, selvopofrende sjæle i Frelsens Hær. Vi skal behandle dem venligt. Der er ærlige sjæle i den Hær, som oprigtigt tjener Herren og som vil se større lys og komme til at antage hele sandheden. Frelsens Hærs medarbejdere prøver at frelse de forsømte og undertrykte. Tag ikke modet fra dem. Lad dem gøre den slags arbejde ved deres egne metoder og på deres egen måde. Men Herren har tydeligt udpeget det arbejde som syvende-dags adventister skal gøre. Lejrmøder og teltmøder skal holdes. Denne tids sandhed skal proklameres. Et tydeligt vidnesbyrd skal fremføres. Og prædikenerne skal være så enkle at børn kan forstå dem.

Hjælpe eller forhindre Herren

Der er dem som kommer ind i sundhedsmissionsarbejdet som skal passe på ikke at bringe forkastelige synspunkter ind, synspunkter fra deres tidligere oplæring. De behøver at

praktisere de principper der er nedlagt i Guds ord, ellers vil arbejdet blive ødelagt af deres forudindtagede ideer. Når vi arbejder med alle de helligede evner Gud har givet os, når vi lægger vor vilje til side for Guds viljes skyld, når selvet korsfæstes dag for dag, så vil gode resultater kunne ses. Vi går frem i tro, vi ved at vor Herre har lovet at stå inde for det arbejde han har fået betroet og at han vil udføre det; for han gør aldrig fejl eller fiasko.

Herrens tjenere er blot forvaltere. Herren vil arbejde gennem dem når de underkaster sig selv under ham, til at blive bearbejdet af Helligånden. Når mennesker ved tro lægger sig selv i Herrens hænder og siger: "Her er jeg; send mig," godtager han dem til tjenesten. Men mennesker må ikke forhindre (186) hans planer på grund af begærlige planer. Herren har i årevis haft en strid med sit folk fordi de har fulgt deres egen dømmekraft og ikke har stølet på gudommelig visdom. Lad medarbejderne være på vagt så de ikke kommer ind på Herrens vej og forhindrer hans værks fremskyndelse og tror at deres visdom er tilstrækkelig, for god planlægning og fremførelsen af værket. Hvis de gør dette, vil Herren rette deres vildfarelse. Ved hans gudommelige Ånd oplyser og oplærer han sine arbejdere. Han tilpasser sin egen forudseenhed så hans arbejde fremføres efter hans sind og vilje.

Guds hensigt med sine medarbejdere

Hvis mennesker blot ville ydmyge sig selv for Gud, hvis de ikke ville ophøje deres egen dømmekraft som den altstyrende indflydelse, hvis de vil give Herren plads til at planlægge og arbejde, vil Gud bruge de kvalifikationer han har givet dem på en måde som vil forherlige hans navn. Han vil rense sine medarbejdere fra al selvskhed, skære de grene af som vil vikle sig omkring uønskede ting, beskære vinen så at den vil bringe frugt. Gud er den store Landmand. Han vil udrette alt i deres liv som, arbejder sammen med Kristus, tjenlig til hans store vækst og store høstudbytte. Det er hans plan, ved at tilpasse sine tjenere dag for dag til Kristi billede, at gøre dem del i guddommelig natur, at få dem til at bære frugt i overflod. Han ønsker at hans folk, gennem virkelig erfaring i evangeliets sandhed, skal blive sande, solide pålidelige, erfaringsmæssige missionærer. Han vil have dem til at vise resultater langt højere, helligere og mere afgjorte end det før var åbenbaret.

[Pottemageren tager leret i sine hænder og former og danner det efter sin vilje. Han ælter og bearbejder det. Han river det fra hinanden og presser det sammen igen.] Han gør det fugtigt og tørrer det så. Han lader det ligge en stund uden at røre (187) det. Når det er fuldstændig smidigt, fortsætter han arbejdet med at gøre det til et kar. Han giver det facon og trimmer og polerer karet. Han tørrer det i solen og brænder det i ovnen. [Således bliver det et kar der kan bruges. Således ønsker Den store Pottemager at forme og danne os. Som leret er i pottemagerens hænder sådan skal vi være i hans hænder. Det tilkommer ikke os, at prøve at gøre pottemagerens gerning. Os tilkommer det at overgive os til at lade os forme af Den store Pottemager. *Kristus alene* side 59]

Behov for kloge rådgivere

Herren har udpeget lægerne på sanatoriet til at stå som trofaste skildvagter. Gennem dem ønsker Gud at gøre det arbejde som må gøres på institutionen. De burde være dine

hjælper. Gennem dem skal der gives indtryk af, at lidende mennesker hjælpes.

Men ud over dine medarbejdere har I haft brug for andres råd. Der var brug for friske nye ideer, for ikke alle dine planer bar den guddommelige legitimation. Du har lagt overvægt hos dem som er knyttet til sundhedsmissionsarbejdet, indtil du og de blev ligesom mistede mennesker i usikkerhedens tåge.

Jeg blev belært af Herren at din fristelse vil få dit sundhedsmissionsarbejde til at stå uafhængig af konferensen. Men denne plan var ikke rigtig. Jeg så at du ikke planlægger som du har gjort før, eller gennemfører dine ideer, uden at skade dig selv og Guds sag.

En guddommelig hjælper

Min bror, som kirurg har du haft med de mest kritiske ting at gøre og til tider er skrækken kommet over dig. For at udføre disse vanskelige opgaver, vidste du at man må være rask om fingrene og at der ikke må gøres nogen forkerte bevægelser. Igen og igen har du gå hurtigt fra opgave til opgave. [Hvem har været ved din side når du har udført disse vanskelige (188) operationer? Hvem har gjort dig rolig og fattet under krisen, givet dig en hurtig og skarp dømmekraft, klart syn, faste nerver og dygtig pression? Herren Jesus har sendt sin engel for at så ved din side og sige dig hvad du skal gøre. En hånd er blevet lagt på din hånd. Jesus og ikke du, har ledet under bevægelserne af dine instrumenter. Til tider har du været klar over dette og en vidunderlig ro er kommet over dig. Du vovede ikke at skynde dig og alligevel arbejdede du hurtigt, idet du viste at der ikke var et øjeblik at tabe.

Herren har rigelig velsignet dig.] Du har været under guddommelig vejledning. Andre som, arbejder sammen med dig og ikke kender til Den Førrende Tilstedeværelse, giver dig al æren. Fremragende læger har bevidnet dine operationer og rost din dygtighed. For dig har det været tiltalende. Du er blevet æret stærkt af Gud, så hans navn og ikke dit, burde forherliges; men du har ikke altid været i stand til at udholde den Usynliges blik. Du har haft et ønske om at udskille dig selv og du har ikke altid gjort dig helt afhængig af Gud. Du har ikke været villig til at give agt på Herrens tjeneres råd. I din egen klogskab har du planlagt på mange ting. Herren vil have dig til at respektere evangelietjenesten. Når du netop behøver god dømmekraft, så du ikke kun kan se den ene side af arbejdet, så vælger du mennesker, som er under Guds irettesættelse, til dine rådgivere. Du var villig til at sætte dig i forbindelse med dem, hvis de ville bakke op om dine planer. [*På fast grunn* bd.2 side 282.283]

Ved bøn og helligelse, ved at søge Herren efter visdom og underkaste dig selv under hans vejledning, ville du forhindre i at starte mange virksomheder, som er kommet frem, ikke af Guds vilje, men af menneskers vilje. Du fik tildelt dit bestemte arbejde. Men du har forsømt at tage meget betydningsfulde ting op. Med indskydelser, uden råd fra Herren eller dine brødre, har du arbejdet med ting af (189) mindre betydning. Dine brødre kunne give dig råd, men du foragtede alle ord som gik imod i dine planer. Dette har sat dig i en vanskelig situation. Var du blevet i dit faste arbej-

de, ville Gud have gjort dig til en bedre og bedre medarbejder sammen med ham.

Herren ønsker at dine tanker skal blandes med andres tanker. Nogle gange, når hans tjenere har været forskellige fra dig, er det netop den ting som Herren forlanger af dig. Men du behandlede deres råd på en sådan måde, at de sidenefter forblev tavse, hvor de i stedet burde have talt. Gud ønsker at dem som han har sat i betroede stillinger, udøver retfærd og dømmekraft i al visdom.

Byrder som Herren ikke har givet

Herren gav dit arbejde, ikke for at det skulle gøres forhastet, men på en rolig, hensynsfuld måde. Herren fremtvinger aldrig skyndsomme, hastige bevægelser. Men du har indsamlet de ansvar til dig selv som Herren, den nådige fader, ikke sætter på dig. Opgaver, som han aldrig har bestemt at du skal gøre, driver hverandre til vanvid. Hans tjenere har aldrig skullet efterlade en opgave spoleret eller ufuldendt for at tage fat på en anden. Han som arbejder i rolig guds frygt vil ikke arbejde på en tilfældig måde, af frygt for at noget vil forhindre en fastlagt plan.

Ikke alle byrder som du har båret har Herren lagt frem for dig. Resultatet af at du har båret disse ekstrabyrder har hele tiden kunne mærkes i marken. Hvis du havde holdt dig til dit bestemte arbejde, arbejdet for den klasse mennesker Herren ønsker, med sanatoriets midler og nå dem med den nærværende sandhed, med det budskab som Gud har givet sit folk at bringe verden, ville meget være udrettet for at bringe Guds udvalgte folk frem for højtstående mennesker. Meget mere ville være udrettet, (190) for at vise Guds veje og gerninger og magt. Sanatoriet skulle være hans vidnesbyrd for sandhedens skyld - en ophøjet, helligende sandhed. Herren gjorde dig, min bror, til hans ærede redskab. Han har aldrig krævet en opgave af dig, som vil fortrænge dit arbejde på institutionen, som var at stå for sandheden, at gøre et bestemt arbejde for Gud, lyse lys på tusinders sti-vej.

Du har et stort og helligt arbejde at udrette. Hvis du trofast holder dig til den sti der er tiltænkt dig, med den dygtighed du har fået, vil du være i stand til at arbejde raskt, dog aldrig forjaget. Når dine øjne åbnes, vil du se missionsmarkernes dybe armod. Du vil se medarbejderne, der hæmmes for ethvert skridt, medens Herrens penge bruges til at støtte hjemmeverksamheder og institutioner; så at det budskab, som burde gives til verden, mistes af syne.

Gud indprenter forskellige mennesker med at de skal være medarbejdere sammen med ham. Et menneske er ikke bemyndiget til at samle sig for mange ansvar til sig. Herren ønsker lægen, som så meget afhænger af, knyttet tæt til sig, så han ikke irriteres af småting. Herren ønsker at du skal være den mest effektive medarbejder i lægefaget og ikke sjeske med noget, ikke ødelægge noget og være klar over at du har en rådgiver tæt ved din side, til at støtte dig og styrke dig og give dig fred og ro. Febrilskhed i sindet og usikkerhed vil gøre hånden udygtig. Kristi berøring på lægens hånd bringer livskraft, fred, tillid og kraft.

Jeg skriver til dig som en moder ville skrive til sin søn. Jeg ville hjælpe dig hvis jeg kunne. Jeg ville gå for at se til dig,

hvis jeg kunne anse det for min pligt at forlade arbejdet her i Australien, men jeg tør ikke gøre det. Du har opbygget et håb og opfostrede planer (191) uden passende omtanke for hvordan tårnet skal gøres færdigt. Som en der kender til det, som en som har fået lov til at se følgerne af det arbejde som du har påtaget dig, kalder jeg dig til at stoppe op og tænke dig om. Gud kender din opbygning. Han ved at du kun er støv. Du vil med sikkerhed få brug for råd, ikke deres som har opmuntret dig til at gå ind i det arbejde du anser for så vigtigt, men de menneskers råd, som, for tiden, bedre kan se følgerne af visse fejltagelser end du kan.

Kast ikke de advarsler, du endnu ikke forstår, bag dig, som om de var uden betydning. Hvis du tager imod de advarselbudskaber du får tilsendt, vil du reddes fra store prøvelser.

Uddrag fra et brev skrevet i 1899 fra Wellington, New Zealand. - [Vi må ikke tillade forviklinger og skuffelser at æde sig ind i vore sjæle og gøre os irritable og utålmodige. Lad der ikke være nogen strid, ingen ond tanke eller ond tale, for at vi ikke skal synde imod Gud. Min broder, hvis du åbner dit hjerte for misundelse og ond mistanke, kan Helligånden ikke blive hos dig. Søg den fylde, som er i Kristus. Arbejd efter hans retningslinjer. Lad hver tanke, hvert ord og hver gerning åbenbare ham. Du trænger daglig til at døbes med den kærlighed, som i apostlenes dage gjorde dem alle samdrægtige. Denne kærlighed vil bringe sundhed til legeme, sind og sjæl. Omgiv din sjæl med en atmosfære, der vil styrke det åndelige liv. Læg vind på at udvikle tro, håb, frimodighed og kærlighed. Lad Guds fred råde i dit hjerte.] Da vil du være i stand til at tage dine ansvar. Helligånden vil tildele en guddommelig virkekraft, en stille, underdanig værdighed, i alle dine bestræbelser for at hjælpe lidende mennesker. Du vil være et vidne for at du har været hos Jesus. [*Vejl f menigh* bd. 1 side 27-29]

Guds ords værdi

(192) Oakland, Californien, den 13. juni, 1901.

Til en læge og hans hustru

Min kære bror og søster. Vor rejse hjemad var ganske givende. Jeg deltog i møder mange steder. I Indianapolis blev jeg overrasket over at møde så mange troende. Der talte jeg to gange. Herren gav mig et budskab, til folket der lignede det jeg fik til Battle Creek om de fejl, som har listet sig ind blandt os. Folk var rede til at høre og modtog ordene.

[Når der kommer vildfarelser ind i vore rækker, skal vi ikke begynde at strides om dem. Vi skal trofast give det tilrettevisende budskab og derpå lede folkets tanker bort fra de fantasifulde og fejlagtige ideer, ved at fremholde sandheden i kontrast til vildfarelsen. Fremstillingen af de himmelske emner vil åbenbare principper for sindet, der hviler på en grundvold så varig som evigheden.

De troende, hvis overbevisning er konsekvent og fast, hvis karakter er pålidelige, er til stor hjælp i Mesterens tjeneste. Intet kan føre dem bort fra troen. For dem er sandheden en kostelig skat.

Sandheden om Gud findes i hans ord. De, som føler, at de må søge andre steder efter den nærværende sandhed, har brug for at blive omvendt på ny. De har dårlige vaner, der må rettes og en ond vilje, der må forlades. De har brug for på ny at søge sandheden, som den er i Jesus, for at deres karakterbygning kan komme i overensstemmelse med Kristi undervisning. Efterhånden som de afstår fra deres menneskelige ideer og påtager sig de pligter, Gud har givet dem, idet de betragter Kristus og bliver forvandlet efter hans billede, vil de sige: "Nærmere, Gud, til dig, nærmere dig."

Med Guds ord i hånden kan vi skridt for skridt drage nærmere Jesus i helliget kærlighed. Efterhånden som hans Ånd (193) bliver bedre kendt, vil Bibelen blive modtaget som troens eneste grundvold. Guds folk vil modtage ordet som blade fra livets træ, der er mere dyrebart end fint guld lutret i ild og mægtigere til at helliggøre end noget andet middel.

Belønningen for et trofast studium

Kristus og hans ord er i fuldkommen harmoni. Når de bliver modtaget og adlydt, åbner de en sikker sti for alle, der er villige til at vandre i lyset ligesom Kristus er i lyset. Hvis Guds folk ville værdsætte hans ord, ville vi få en himmel i menigheden hernede. De kristne ville være ivrige og hungrede efter at granske Ordet. De ville med iver søge tid til at sammenligne skriftsted med skriftsted og dvæle ved ordet. De ville være mere ivrige efter ordets lys end efter morgenaviser, ugeblade og romaner. Deres største ønske ville være at æde Guds Søns kød og drikke hans blod. Resultatet ville blive, at deres liv kom i overensstemmelse med Ordets principper og løfter. Dets undervisning ville for dem være som blade fra livets træ. Det ville i dem blive et kildepring til evigt liv. Forfriskende byger af nåde ville vederkvæge og genoplive sjælene og få dem til at glemme slid og træthed. De ville blive styrket og opmuntret ved det inspirerende ord.

Præsterne ville blive inspireret af guddommelig tro. Deres bønner ville blive præget af alvor og fyldt med guddommelig forvisning om sandheden. Trætheden ville blive glemt i himmelens solskin. Sandheden ville blive indflettet i deres liv og dens himmelske principper ville blive som en frisk rindende strøm, der konstant tilfredsstiller sjælen.

Herrens filosofi er den kristnes leveregel. Hele hans væsen er fyldt med himmelens livgivende (194) principper. De mange bagateller, der fortærer så mange menneskers tid, svinder ind til det, de i virkeligheden er, overfor en sund og helliggørende bibelsk fromhed.

Bibelen og Bibelen alene kan frembringe dette gode resultat. Den er Guds visdom og Guds kraft og den arbejder med al kraft i det modtagelige hjerte. Oh, hvilke højder vil vi kunne nå, hvis vi lod vor vilje underordne sig Guds vilje! Det er Guds kraft, vi behøver, - hvor vi end er.

Det ørkesløse tidsspilde, der præger menigheden, gør den svag og ligegyldig. Faderen, Sønnen og Helligånden søger og længes efter kanaler, hvorigennem sandhedens livgivende principper kan videregives til verden.

Kunstigt lys vil måske vise sig og hævde at være fra himmelen, men det kan ikke stråle som den hellige stjerne, der med himmelsk klarhed leder pilgrimmens og den fremmedes fødder til Guds stad. Falske lys vil tage det sandes plads og mange sjæle vil for en tid blive vildledt. Gud forbyde, at det skulle gå således med os. Det sande lys skinner nu og vil oplyse de sjæle, hvis hjerter er vendt mod himmelen. *Vejlf menigh* bd. 3 side 209-211]

Arbejdet for denne tid

(195) St. Helena, Californien, den 25.juni, 1903.

Til vore sanatorielæger---

Mine kære brødre: Dem som står i ansvarsbetyngede stillinger i Herrens værk betegnes som vagtfolk på Zions mure. Gud kalder på dem til at blæse alarm for folket. Lad dem høres over hele kamppladsen. Veernes, udryddelsens og ødelæggelsens dag er over alle, som udøver uret. Herrens hånd vil med særlig hårdhed falde over de vagtfolk, som ikke har vist deres pligtskyldighed overfor folket i klare linjer; for ham er ved skabelse og indløsning blevet deres ejermand.

Mine brødre, Herren kalder på jer, at I skal nøje ransage hjertet. Han kalder på jer at I skal besmykke sandheden i jeres daglige livsførelse og i al jeres væremåde overfor hverandre. Han forlanger tro af jer som arbejder ved kærlighed og renser sjælen. Det er farligt for jer at spøge med samvittighedens hellige krav, farligt for jer at sætte et eksempel, der leder andre i en forkert retning.

Kristne bør, uanset hvor de går, føre en liflig duft af Kristi retfærdighed med sig og vise at de efterkommer indbydelsen: »Lær af mig, thi jeg er sagtmødig og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle.« Matt. 11,29. Er I dagligt elever i Kristi skole, - lærer I hvordan tvivl og onde tanker fjernes, lærer I hvordan I skal være ærlige og ophøjede i jeres omgang med jeres brødre, for jeres egen skyld og for Kristi skyld?

Nærværende sandhed fører fremad og opad, samler den trængende, undertrykte, de lidende og den fattige. Alt hvad der kommer bringes ind i folden. I deres liv skal en reformation finde sted som vil gøre dem til (196) medlemmer af den kongelige familie, børn af den himmelske konge. Ved at høre sandhedens budskab, ledes mænd og kvinder til at antage sabbaten og til at forene sig med menigheden ved dåb. De skal bære Guds tegn ved at overholde skabelsens sabbat. De skal selv vide at lydighed mod Guds bud betyder evigt liv.

Midler og alvorligt arbejde kan med sikkerhed investeres i et arbejde som dette, for det er et arbejde der vil holde. Således vil dem, som er døde i overtrædelser og synder bragt i fællesskab med hellige og får lov til at sidde i de

himmelske steder sammen med Kristus. Deres fødder er sat på et sikkert fundament. De er sat i stand til at nå en høj standard, endda troens højeste højder, fordi kristne jævner stier for deres fødder, så den lamme ikke vendes bort fra vejen.

Enhver menighed bør arbejde for fortabte inden for sine egne grænser og for dem uden for sine grænser. Medlemmerne skal skinne som levende stene i Guds tempel, genspejle himmelsk lys. Intet tilfældigt, planløst arbejde skal gøres. At holde fast på sjæle, der er ved at gå fortabt, vil være mere, end blot at bede for en dranker og fordi han græder og bekender sin besmittelse, erklærer ham frelst. Kampen må kæmpes igen og igen.

Lad enhver menigheds medlemmer anse det for deres særlige opgave at arbejde for deres naboer. Lad enhver som hævder at stå under Kristi banner føle at han er gået ind i et pagtsforhold med Gud, for at gøre Frelserens arbejde. Lad ikke dem, som påtager sig det arbejde, blive trætte i gode gerninger. [Når de genløste står for Gud, vil dyrebare sjæle reagere over for deres navne, som er der som følge af deres trofaste, udholdende anstrengelser for at vinde dem og deres indtrængende bønner og alvorlige henstillinger til dem om at fly til den faste borg. (197) De, som her har været Guds medarbejdere, vil således få deres løn. *I Mesterens Tjeneste* side 324]

De populære menigheders prædikanter vil ikke lade sandheden overbringe til folk fra deres talerstole. Fjenden får dem til at modstå sandheden med bitterhed og ondskabsfuldhed. Falsknerier opdigtes. Kristi erfaring med Jødiske herskere gentages. Satan trakter efter at fordunkle enhver lysstråle der skinner fra Gud til hans folk. Han arbejder gennem prædikanter ligesom han arbejdede gennem præster og herskere i Kristi dage. Vil dem som kender sandheden slutte sig til hans parti, for at forhindre og forvirre dem og vende dem ryggen som prøver at arbejde på Guds bestemte måde for fremskyndelse af hans arbejde og plante sandhedens standard i mørkets regioner?

Vort budskab

Den tredje engels budskab, der omfatter den første og anden engels budskaber, er budskabet for denne tid. Vi skal hæve banneret højt hvorpå der står skrevet: »Guds bud og Jesu tro.« Verden vil hurtigt møde den store Lovgiver over hans brudte lov. Der er ikke tid til at borttage dette store emne. Gud kalder på sit folk til at forherlige loven og gøre den ærværdig.

Da morgenstjernerne istemte i sang og alle Guds sønner råbte af glæde, blev sabbaten givet til verden, så mennesket altid kunne erindre at Gud skabte verden på seks dage. Han hvilede på den syvende, dag velsignede den som hans hviledag og gav den til de væsener han havde skabt, så de kunne mindes ham som den sande levende Gud. Ved hans mægtige kraft, udfriede Gud, til trods for Faraos modstand, sit folk fra Ægypten, så de (198) kunne holde den lov de fik i eden. Han bragte dem til Sinai så de kunne høre denne lov blive proklameret.

Ved Gud proklamerede de ti bud med sin egen stemme for Israels børn, viste Gud budenes betydning. I imponerende

storslåethed kundgjorde han sin majestæt og myndighed som verdens hersker. Dette gjorde han for at indprente folket sin lovs hellighed og vigtigheden at adlyde den. Den magt og herlighed som loven blev givet ved, åbenbarer dets betydning. Det er den tro, der engang blev overleveret til de hellige af Kristus, vor Frelser, idet han talte til dem fra Sinaj.

Tegnet på vort slægtskab til Gud

Ved sabbatshelligeholdelse skulle Israels børn adskille sig fra alle andre folk. »Fremfor alt skal I holde mine sabbater,« sagde Kristus, »thi sabbaten er et tegn mellem mig og eder fra slægt til slægt, for at I skal kende, at jeg Herren er den, der helliger eder.« »Den skal være et tegn til alle tider mellem mig og israelitterne. Thi i seks dage gjorde Herren himmelen og jorden, men på den syvende hvilede han og vederkvægede sig.« »Israelitterne skal holde sabbaten, så at de fejrer sabbaten fra slægt til slægt som en evig gyldig pagt.« 2.Mos.31,13.17.16.

Sabbaten er et tegn på slægtskabet mellem Gud og hans folk, et tegn på at de er lydige undersåtter, at de helligholder hans lov. Helligholdelsen af sabbaten er midlet Gud har ordineret, så vi vil kende ham bedre og til kunne skelne mellem hans loyale undersåtter og lovbrydere. Dette er den tro der tidligere hjalp de hellige, som i moralsk styrke står, fast vedholdende, over for verden.

(199) Vi får modstand idet vi istemmer den tredje engels budskab. Satan vil komme med ethvert muligt bedrag for at den tro, der tidligere hjalp de hellige ikke skal have nogen virkning. »Mange vil følge dem i deres løssagtighed, så sandhedens vej for deres skyld, vil blive spottet. I deres havesyge vil de udbytte jer med falske ord. Men dommen over dem har fra ældgamle dage været på vej og deres undergang blunder ikke.« 2.Pet.2,2.3. Men til trods for modstand, skal alle høre sandhedens ord.

Guds lov er fundamentet for al vedvarende reformation. Guds lov skal være uddannelsesmidlet i familien. Forældre er under den alvorligste forpligtelse til at adlyde denne lov, sætte deres børn et eksempel for den strengeste renhed. Mennesker i ansvarsbetyngede stillinger, hvis indflydelse er vidtrækkende, skal vogte deres veje og gerninger godt og altid holde frygt for Herren for sig. »Herrens frygt er visdoms begyndelse.« Sal.111,10. Dem som flittigt lytter til Herrens stemme og med glæde holder hans bud vil være blandt dem som ser Gud. »Dengang pålagde Herren os at handle efter alle disse anordninger, idet vi frygter Herren vor Gud, for at det altid må gå os vel, for at han kan lade os blive i live, som det hidtil er sket. Og vi skal stå som retfærdige for Herren vor Guds ansigt, når vi handler efter alle disse anordninger, således som han har pålagt os!« 5.Mos.6,24.25.

Som troende i sandheden er vort arbejde at overbringe verden Guds lovs uforanderlighed. Prædikanter og lærere, læger og sygehjælpere, er bundet af pagten med (200) Gud til at fortælle om betydningen i at adlyde hans lov. Vi skal udskilles som et folk som holder budene. Herren har tydeligt anført at han har et arbejde at gøre for verden. Hvordan skal det gøres? Lad os forsøge at finde den bedste metode og så udføre Herrens vilje.

[Denne verden er en skole, hvor vi forbereder os til den højere skole, dette liv er en beredelse til livet efter døden. Her skal vi berede os til at gå ind i de himmelske sale. Her skal vi tage imod og tro og praktisere sandheden, indtil vi er rede til at bo blandt de hellige i lyset. *Herren kommer* 18.feb]

Vore sanatorier skal grundlægges med dette ene formål: Sandhedsforkyndelsen for denne tid. Og de skal ledes så folk, der kommer på dem og får behandling, vil få et klart indtryk af sandhedens fordel. Enhver medarbejders opførelse skal vise sig på den rette side. Vi har et advarselsbudskab at fremføre verden og vor alvor, vor helligelse til Guds tjeneste, skal være vidne om sandheden.

Et bredere syn

(201) St. Helena, Californien, den.30 oktober, 1903.

Til lægemissionærere -

Kristus, den Store Missionslæge, kom til vor verden som idealet for al sandhed. Sandheden er aldrig blevet sløret på hans læber, den har aldrig lidt i hans hænder. Sandhedens ord faldt fra hans læber med en ny åbenbarelses friskhed og kraft. Han åbnede op for det himmelske riges mysterier, frembragte den ene sandhedsjuvel efter den anden.

Kristus talte med myndighed. Han forkyndte enhver sandhed som var nødvendig for folk at kende, med den sikre kundskabs ufejlbarlige forvisning. Han sagde intet fantasifuldt eller sentimentalt. Han bragte ingen spidsfindigheder, ingen menneskelige anskuelse. Ingen ørkesløse eventyrer, ingen falske teorier klædt i et smukt sprog, kom fra hans læber. De udtalelser, som han kom med, var sandheder fra en personlig kundskab. Han forudså de bedragende læresætninger som ville fylde verden, men han åbenbarede dem ikke. I hans lære dvælede han ved Guds ords uforanderlige principper. Han ophøjede enkle, praktiske sandheder som almindelige folk kan forstå og indførte dem i den daglige erfaring.

Kristus kunne have åbnet de dybeste videnskabs sandheder for folk. Han kunne have åbnet op for mysterier som krævede århundreders slid at studere og trænge ind i. Han kunne godt have givet videnskabelige antydninger som ville give føde for tanker og ansøre påhit for endens tid. Men det gjorde han ikke. Han sagde intet der tilfredsstiller nysgerrighed eller tilfredsstiller menneskers ærgerrighed ved at åbne døre for verdslig storhed. I al sin lære, bragte Kristus menneskers sind i kontakt med det uendelige sindelag. Han anviste ikke folk at studere menneskers teorier om (202) Gud, hans ord eller hans gerninger. Han lærte dem at beskue Gud som han er manifesteret i hans ord og ved hans forsyn.

Kristi sejr over vantro

Da Guds søn var på jorden var han Menneskesønnen; alligevel var der gange hvor hans guddommelighed skinnede frem. Det skete da han sagde til den lamme: »Vær frimodig, søn, dine synder forlades dig.« Matt.9,2.

»Men nogle af de skriftkloge sad der og tænkte« ikke åbent, men »i deres hjerter.« »Da begyndte de skriftkloge og farisæerne at tænke ved sig selv: »Hvem er den mand, som taler gudsbespotteligt? Hvem andre end Gud alene kan forlade synder?« Mark.2,6. Luk.5,21.

»Da Jesus kendte deres tanker, sagde han: »Hvorfor tænker I ondt i jeres hjerter? Thi hvad er lettest, at sige: »Dine synder forlades dig,« eller at sige: »Stå op og gå?« Men for at I skal vide, at Menneskesønnen har magt på jorden til at forlade synder« så siger han til den lamme: »Stå op, tag din bære og gå hjem!« Matt.9,4-6.

Den store Lægemissionær borttog den lammes synder og fremstillede ham da for Gud som tilgivet. Og han gav ham også fysisk helbredelse. Gud havde givet sin søn magt til at gribe den evige trone. Selvom Kristus stod frem i sin egen personlighed, genspejlede han den ærefulde stillings glans, som han havde haft fra den evige tronens berigende lys.

Ved en anden lejlighed sendte Kristus denne bøn: »Fader, herliggør dit navn!« Da lød der en røst fra himmelen: »Jeg har allerede herliggjort det og jeg vil atter herliggøre det.« Joh.12,28.

Hvis denne stemme ikke rørte den forhærdede, hvis den kraft Kristus viste i sine mægtige mirakler ikke fik Jøderne til at tro, burde vi ikke være så overraskede over (203) at finde mænd og kvinder som i dag er i fare, fordi de hele tiden er sammen med de skeptikere, der viser den samme vantro som jøderne viste og udviklede den samme fordrejede forståelse.

Jeg er ubeskrivelig ked af det når jeg ser hvad der er blevet åbenbaret mig om tingenes tilstand i Battle Creek og andre centre i vort værk, hvor stort lys har skinnet. Tidligere, når jeg har fået vist ting, der var forkerte, var der en erkendelse af det forkerte og dette er blevet efterfulgt af bekendelse, anger og gennemgribende fornyelse. Men på det seneste har der ikke været trofaste forvaltere til at undertrykke de onder, der har været brug for at holde nede. Kan vi da være så overrasket over at der er så stor en åndelig blindhed?

Dem som er engageret i evangelietjenesten behøver at lære af Kristi ydmyghed og beskedenhed og blive fuldstændigt omvendte, så deres liv kan bevidne død for en verden ved lovovertrædelser og synder så de kan blive født igen. Sundhedsmissionsarbejdere, behøver også at blive omvendte. Når de er omvendte, vil deres indflydelse være til styrke for godt i verden. De vil være villige til at modtage råd og hjælp fra deres brødre, fordi de er blevet helligt gennem sandheden. Dagligt vil de modtage rige nådegaver fra himlen for at give videre til andre.

Herren sender dette budskab til enhver af hans bestemte repræsentanter: "Stil jer i position ved jeres pligtpost og stå da fast på det rigtige." Til alle er jeg instrueret til at sige: "Find jeres sted. Tag ikke imod fantasifulde følelser fra mennesker som ikke er oplært af Gud. Kristus venter på at give jer indsigt i himmelske sager, venter på at sætte liv i jeres åndelige puls til nyt arbejde. Fremtidens krav er ikke længere underordnede, evige interesser for dette almindeli-

ge livs anliggender. »I kan ikke både tjene Gud og mammon.« Matt.6,24. Vågn op, brødre vågn op.«

(204) Evangelie-sundhedsmissionsarbejdet er ikke blevet forstået. Det sundhedsmissionsarbejde der nu forlanges er det som er udpenslet i den opgave Kristus gav sine disciple lige før han steg op. »Mig er givet al magt i himmelen og på jorden.« sagde han »Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.« Matt.28,18-20.

Disse ord viser vor mark og vort arbejde. Vor mark er verden; vort arbejde er at forkynde sandheder som Kristus kom til vor verden for at forkynde. Mænd og kvinder skal have en anledning til at få kundskab om den nærværende sandhed, en anledning til at vide at Kristus er deres Frelser, at Gud elskede verden således, »at han gav sin søn, den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.« Joh. 3,16.

Advarsel mod at centralisere

Kristus antog verden i sit missionsarbejde og Herren har, ved åbenbarelse, vist mig at det ikke er hans plan at store centre skal bygges, at store institutioner skal etableres og for vort folk i alle dele af verden skal få opbrugt deres midler til at støtte nogle få store institutioner, når tidens behov kræver at noget skal gøres på mange steder, når forsynet åbner vej. Der bør plantes på forskellige steder i hele verden. Først den ene så en anden del af vingården skal indtages, indtil alt er blevet opdyrket. Anstrengelser bør lægges der hvor behovet er størst. Men vi kan ikke føre denne aggressive krigsførelse frem og samtidig gøre et overdrevent udlæg af midler på få steder.

(205) Battle Creek-sanatoriet er for stort. En stor del af medarbejderne vil blive pålagt at tage sig af de patienter som kommer. En tiendedel af de patienter som kommer til den institution er lige så mange som man kan tage sig af og få det bedste resultat ud af på eet sundhedsmissionscenter. Centre burde oprettes i alle byer, som ikke kender til det store arbejde Herren vil have gjort for at advare verden at alle tings ende er nær. "Der er for meget," sagde den store Lærer, "på et sted."

Lad dem, som har udrustet sig til at gå ind i sundhedsmissionsarbejdet i fremmede lande, gå til steder, som de forventer at gøre deres markarbejde på og begynde at arbejde midt iblandt folk, lære sproget når de arbejder. De vil meget hurtigt finde ud af at de kan lære Guds ords enkle sandheder.

En forsømt mark i nærheden af os

[Her i landet er der en stor arbejdsmark, der ikke er gjort noget ved. Der er mange tusinde farvede, som enhver ærlig, praktisk kristen må vise hensyn og forståelse for. Disse mennesker bør ikke i et fremmed land og tilbøder ikke afguder af træ og sten. De bor midt iblandt os og gennem Åndens vidnesbyrd har Gud gang på gang henledt vor opmærksomhed på dem og sagt, at her er mennesker, som er blevet overset.

Denne vældige arbejdsmark ligger der ubearbejdet og venter på det lys, Gud har betroet os. *I Mesterens Tjeneste* side 259]

Kristus vort eksempel

(206) St. Helena, Californien, 30.oktober, 1903.

Til lægemissionærer -

Det som der er mest brug for hos lægemissionære er Herrens Ånds vejledning. Dem som arbejder ligesom Kristus, den Store Lægmissionær, må være åndeligt sindede. Men det er ikke alle som gør lægearbejdet, som ophøjer Gud og hans sandhed. Ikke alle underkaster sig Helligåndens vejledning. Nogle bringer brænde, hø og stubbe til grunden - materialer som ikke vil stå ildprøven.

Jeg beder om at jeg må få visdom og kraft fra Gud, til at give jer der som evangelie- Sundhedsmissions-arbejdet indbefatter.

I min dagbog fandt jeg dette, som jeg skrev for et år siden: *den 29.oktober, 1902*. Denne morgen vågnede jeg tidligt. Efter at have bedt alvorligst efter visdom og klarhed, så jeg kunne udtrykke den ting der var kommet til min opmærksomhed, skrev jeg ti siders belæring. Jeg ved at Herren hjalp mig til at skrive de vigtigste ting på papiret, som skulle frem for hans folk.

Da jeg skrev på denne måde, følte jeg en lindring over i mine tanker, efter at belæringen var skrevet ned; for da ved jeg at dette emne ikke vil gå tabt, selv om jeg kunne glemme det. Dem som indser at korset er håbets midtpunkt for menneskeslægten kan forstå det evangelium Kristus lærte. Han kom til denne verden med intet andet formål end at sætte mennesket i en fordelagtig stilling over for verden og det himmelske univers. Han kom for at fremføre vidnesbyrd som faldne mennesker, (207) igennem tro på hans kraft og virke som Guds søn, kan få del i guddommelig natur. Han alene kunne gøre forsoning for syndere og åbne paradiset for den faldne slægt. Han påtog sig, ikke engles natur, men menneskes natur og levede et ubesmittet liv, i denne verden. »Og Ordet blev kød og tog bolig iblandt os og vi så hans herlighed, en herlighed, som den enbårne Søn har den fra Faderen, fuld af nåde og sandhed.« »Men alle dem, som tog imod ham, gav han magt til at blive Guds børn, dem, som tror på hans navn.« Joh.1,14.12.

Ved sit liv og sin død lærte Kristus at mennesket, kun ved lydighed mod Guds bud, kan finde sikkerhed og sand høj-sindethed. »Herrens lov er fuldkommen, kvæger sjælen.« Sal.19,8. Guds lov er en afskrift af hans karakter. Den blev givet til mennesker i begyndelsen som lydighedens standard. I gode tidsalder blev denne lov mistet af syne. Hundredevis år efter vandfloden blev Abraham kaldet og han fik tilsagnet at hans efterkommere skulle ophøje Guds lov. I løbet af den tid israelitterne var i Ægypten, led de i mange år frygtelig modstand i ægypternes hænder. Efter at de havde været i næsten fire-hundrede år havde været i fan-

genskab, befriede Gud dem ved en forunderlig manifestation af hans kraft. Han åbenbarede sig selv for ægypterne som universets hersker, een der er større end alle hedenske guddomme.

I Sinai blev loven givet en anden gang. Med ærefrygtindgydende storslåethed fremsagde Herren sine forskrifter og med hans egen finger indgraverede han De ti Bud på stentavler.

Ned igennem århundrederne finder vi at der kom et tidspunkt hvor Guds lov endnu engang måtte åbenbares umiskendeligt som lydighedens norm. Kristus kom for at hævde lovens hellige påbud. Han kom for at leve et lydigt liv mod dens krav og derved bevise den falske (208) anklage Satan kom med, at det er umuligt for mennesker at holde Guds lov. Som menneske mødte han fristelser og overvandt ved den styrke han fik fra Gud. Idet han gik omkring og gjorde godt, helbredte alle som var plaget af Satan, gjorde han Guds lovs karakter og sin tjenestes art tydelig for mennesker. Hans liv bekræfter at det også er muligt for os at adlyde Guds lov.

Kristus blev aldrig illoyal mod Guds lovs principper. Han gjorde aldrig noget der var imod sin faders vilje. For engle, mennesker og dæmoner kunne han sige ord som fra andre læber ville have været blasfemi: »Jeg altid gør, hvad der er ham velbehageligt.« Joh.8,29. Hans fjender fulgte ham dag for dag i tre år. De prøvede at finde en plet i hans karakter. Satan forsøgte, med hele sit onde forbund, at overvinde ham; men de fandt intet i ham, som kunne give dem fordele. Selv djævlene var tvunget til at bekende: "Du er Gud den Hellige."

Selvopofrelse

Hvilket sprog kunne så kraftigt udtrykke Guds kærlighed for menneskefamilien som det sprog der blev ytret af hans enbårne søn for vor genløsning? Den uskyldige bar skyldens revselse. »Således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv. Thi Gud sendte ikke sin Søn til verden for at dømme verden, men for at verden skal frelses ved ham.« Den, som tror på ham, dømmes ikke; den, som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har troet på Guds enbårne. Søns navn.« Joh.3,16-18.

[Kristus gav sig selv som et sonoffer for at frelse en fortabt verden. Han blev behandlet, som vi fortjener, for at vi kunne blive behandlet, som han fortjener. Han blev fordømt for vore synder, som han ikke havde nogen del i, for at vi måtte (209) kunne retfærdiggøres ved hans retfærdighed, som vi ikke havde nogen del i. Ham led den død, som tilkom os, for at vi måtte kunne erholde det liv, som tilhørte ham. »Vi fik lægedom ved hans sår.« Es. 53,5. *Vejl fra menigh* bd. 1 side 196]

Kristus blev fristet på alle punkter som vi er, af ham som en gang stod loyalt ved hans side i de himmelske sale. Betragt Guds søn i fristelsens ørken, hvor han var allersvaggest, bombaderet med den voldsomste fristelse. Se ham under de år han gjorde tjeneste, angrebet fra alle sider af onde kræfter. Se ham i hans pinsler på korset. Alt dette led han for os.

Kristi jordiske liv, fyldt med møje og ofre, blev opmuntret af at al hans slæb ikke var for intet. Ved at give sit liv for mennesker, ville han vinde verden tilbage til sin loyalitet over for Gud. Selv om blodets dåb først må modtages, selv om verdens synder skulle veje på hans uskyldige sjæl, valgte han, efter den glæde han havde i udsigt, alligevel at udholde korset og foragtede skam.

Studér Kristi definition på en sand missionær: »Hvis nogen vil gå i mit spor, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig!« Mark.8,34. At følge Kristus, som det står i disse ord, er ikke et krav, ikke en farce. Jesus forventer at hans disciple følger nøje i hans fodspor, udholder hvad han har udholdt, lide hvad han led, overvinde som han overvandt. Han venter ivrigt på at se hans beken- dende efterfølgere åbenbare selvopofrelse.

Dem, som antager Kristus som en personlig frelser, vælger at tage del i hans lidelse, leve hans selvforneget liv, udholde skam for hans skyld, vil forstå hvad det vil sige at være en virkelig lægemissionær.

Når alle vore lægemissionærer lever det nye liv i Kristus, når de tager hans ord, som deres vejledning, vil de få en klarere forståelse hvad virkelig sundhedsmissionsarbejde indbefatter. Dette arbejde vil få en dybere (210) betydning for dem, når de giver ubetinget lydighed mod den lov, der er indgraveret på stentavler af Guds finger, deri sabbatsbudet, om hvilket Kristus selv talte gennem Moses til Israels børn og sagde:

»Du skal tale til israelitterne og sige: Fremfor alt skal I holde mine sabbater, thi sabbaten er et tegn mellem mig og eder fra slægt til slægt, for at I skal kende, at jeg Herren er den, der helliger eder. Israelitterne skal holde sabbaten, så at de fejrer sabbaten fra slægt til slægt som en evig gyldig pagt: Den skal være et tegn til alle tider mellem mig og israelitterne. 2.Mos.31,13.-17.

Lad os flittigt studere Guds ord, så vi med kraft kan forkynde det budskab der skal gives i disse sidste dage. Mange af dem som Frelserens selvopofrende livs lys skinner på nægter at leve et liv efter hans vilje. De er ikke villige til at leve et selvopofrende liv for andre skyld. De ønsker at ophøje sig selv. For disse har sandhed og retfærdighed mistet sin betydning og deres ukristne indflydelse får mange til at vende sig bort fra Frelseren. Gud kalder sande standhaftige medarbejdere, hvis liv vil modvirke indflydelsen fra dem, som arbejder imod ham.

Jeg er instrueret til at sige til alle sundhedsmissionsmedarbejdere: Følg jeres Leder. Han er vejen, sandheden og livet. Han er jeres eksempel. Ansvar for at have Kristi uselviske tjeneste i øjesyn påhviler alle medicinmissions medarbejdere. De skal holde deres øjne fæstnede på Jesus, deres tros Ophav og Fuldender. Han er al lys' kilde, udspringet for al velsignelse.

Et fast ståsted for det rette

Gud kalder på sine medarbejdere, i denne tidsalder af sygelig fromhed og forvanskede principper, til at åbenbare en sund, indflydelsesrig (211) åndelighed. Mine brødre og søstre, det er hvad Gud forlanger af jer. Ethvert punkt af

jeres indflydelse skal bruges på Kristi side. I skal nu kalde tingene ved rette navn og stå fast til forsvar for sandheden som den er i Jesus.

Det påhviler enhver sjæl hvis liv er skjult sammen med Kristus i Gud at komme frem nu og kæmpe for den tro de hellige en gang har fået. Sandheden må forsvares og Guds rige fremmes som det blev, da Kristus var på denne jord. Hvis han var ville han drage ud og irettesætte mange, som trods deres bekendelse som lægemissionærer, har valgt ikke at lære af den Store Læge Missionærs ydmyghed og beskedenhed. Selvet er blevet ophøjet hos nogle som har store stillinger i sundhedsmissionsarbejdet. De kan ikke klart se Kristi karakter før, eller gøre det arbejde som han gjorde, før disse frigør sig for alle ønsker om at opløfte selvet.

[Når Helligånden behersker vore menighedsmedlemmers sind, vil der i vore kirker kunne iagttages en langt højere norm i tale, i tjeneste og i åndelighed, end man kan se nu. Menighedens medlemmer vil blive forfrisket af livets vand og arbejderne, der arbejder under ham, som er hovedet, Kristus, vil åbenbare deres Mester i ånd, ord og gerning og opmuntre hverandre til at gå fremad i det herlige, tilvækst af enighed og kærlighed, der vil være et vidnesbyrd for verden om, at Gud sendte sin Søn for at dø for synderes genløsning. Guddommelig sandhed vil blive ophøjet og når den stråler, som en lampe der brænder, vil vi forstå den klarere og klarere. *Vejlfmenigh* bd. 3 side 188]

Den prøvende sandhed for denne tid er ikke opdigtet af noget menneskesind. Den er fra Gud. Den er en uforfalsket livsanskuelse for dem som værdsætter den. Kristus blev legemliggjort for at vi, ved tro på sandheden, kunne helliges og løskøbes. Lad dem som holder sandheden i retfærdighed i live; og lad dem gå frem, blive beslæet med evangeliefredens udrustning, (212) så de kan forkynde sandheden for dem, der ikke kender den. Lad dem gøre lige stier for deres fødder, så den lamme ikke vendes bort fra vejen.

Nu skal vi forene og ved ægte sundhedsmissionsarbejde berede vejen for vor kommende Konge. Men lad os huske på at kristen enhed ikke betyder at en persons identitet skal underkastes en andens. Det betyder heller ikke at den ene persons tanker skal ledes og styres af andres tanker. Gud har ikke givet noget menneske en sådan magt, som nogen, ved ord og handlinger, forsøger at hævde. Gud forlanger at ethvert menneske skal være fri og kunne følge ordets anvisninger.

Lad os vokse i kundskab til sandheden, give al pris og herlighed til ham som er eet med Faderen. Lad os søge alleralvorligst efter den himmelske salvelse, Helligånden. Lad os få en ren, voksende kristendom, så vi i de himmelske sale tilsidst kan erklæres fuldendte i Kristus.

»Se, brudgommen er der, gå ham i møde!« Matt.25,6. Spild ikke mere jeres tid på at gøre jeres lamper rede. Spild ikke tid på at søge fuldstændig enhed med hinanden. Vi må forvente vanskeligheder. Prøvelser vil komme. Kristus, vor frelses Anfører; blev gjort fuldkommen ved lidelse. Hans efterfølgere vil støde på fjenden mange gange og vil prøves hårdt, men de behøver ikke at fortvivle. Kristus siger til

dem: »Vær frimodige, jeg har overvundet verden.« Joh.16,33.

De følgende liner skildrer den kristnes krigsførelse:

Jeg troede at den kristnes vej til himlen ville være ligeså klar som sommeren og glad som morgenen.

Du viste mig stien; den var mørk og rå, helt ujævn med klipper, helt indfiltret med torne; jeg drømte om himmelske belønninger og berømmelse; jeg spurgte efter palmegrene, klædningen og kronen; jeg spurgte og du viste mig et kors og en grav.

Sektion fire - Vær på vagt Lektier fra tidligere

(213) Centralisering

Det var Guds plan at mennesker, som fuldbyrdelse af befalingen til Adam, efter vandfloden, skulle sprede sig udover jorden og fylde den og underlægge sig den.

Men idet Noas efterkommere blev flere, viste frafaldet sig selv. Dem som ønskede at fralægge sig Guds lovs bånd besluttede at skille sig ud fra Jehovas tilbedere. De bestemte sig for at have dem forene med et legeme og grundlægge et monarki som til sidst vil omfatte hele jorden. På Sinears slette besluttede de at bygge en by og i den et tårn som skulle være verdens vidunder. Dette tårn skulle være så højt at ingen vandflod kunne nå dets top, så svært at intet kunne feje det bort. Derved håbede de at sikre deres egen sikkerhed og gøre sig selv uafhængige af Gud.

Dette forbund var affødt af et oprør imod Gud. Sinearslettens beboere grundlagde deres rige for selvophøjelse, ikke for Guds ære. Havde de heldet med sig, ville en mægtig kraft være kommet frem, forbandet retfærdighed og indvarslet en ny religion. Verden ville være blevet demoraliseret. Fejlagtige teorier ville have splittet (214) mennesker fra troskab mod guddommelige love og Jehovas lov ville være blevet ignoreret og glemt. Men Gud lader aldrig verden hen uden vidner for sig selv. På det tidspunkt var der mennesker som ydmygede sig selv for Gud og råbte til ham. "Oh Gud," bad de "læg dig imellem din sag og menneskers planer og metoder." »Men Herren steg ned for at se byen og tårnet, som menneskebørnene byggede.« 1.Mos.11,5. Engle blev sendt for at tilintetgøre bygmestrenes hensigter.

Tårnet havde nået en knejsende højde og det var umuligt for arbejdsfolkene ved toppen at tale direkte med dem nedenfor; derfor blev mennesker sat på forskellige steder og hver skulle modtage og videregive ordre til den næste nedenunder om de materialer der var brug for, eller andre anvisninger om arbejdet. Idet meddelelserne gik fra den ene til den anden, blev sproget forvirret, så at der blev

forlangt materiale der ikke var brug for og de anvisninger man fik var ofte fuldstændigt forandret fra dem som havde sendt dem. Forvirring og forfærdelse fulgte efter. Al arbejdet gik i stå. Der kunne være mere harmoni eller samarbejde. Bygfolkene var helt ude af stand til at forklare de besynderlige misforståelser der var iblandt dem og i deres raseri og skuffelse, bebrejdede de hinanden. Deres forvirring endte i kamp og blodsudgydelse. Lyn fra himlen nedbrød den øvre del af tårnet og styrtede det til grunden. Mennesker fik lov at mærke at der var en Gud som herskede i himlene og at Han er i stand til at forvirre og forøge forvirring for at lære mennesker at de kun er mennesker.

Gud bærer ofte over med menneskers trodsighed, han giver dem rigelig anledning for anger; men han lægger også mærke til alle deres påfund på at modarbejde hans retfærdigheds og hellige lovs myndighed.

(215) Indtil dette tidspunkt havde alle talt det samme sprog; se dem der kunne forstå hinandens tale forenede sig i grupper; nogle gik en vej og nogle gik en anden. »Derfra spredte Herren dem ud over hele jorden.« vers 9.

I vore dage ønsker Herren at hans folk skal spredes ud over hele jorden. De skal ikke samle sig i kolonier. Jesus sagde: »Gå ud i al verden og forkynd evangeliet for al skabningen.« Mark.16,15. Når disciplene fulgte deres trang til at blive i stort antal i Jerusalem, fik forfølgelserne lov at komme over dem og de blev spredt til alle dele af den beboede verden.

I årevis er advarselsens og bønlig budskaber blevet givet til vort folk. De er anmodet indstændigt om at gå ud i Mesterens store høstmark og arbejde uselvvisk for sjæle.

Fra vidnesbyrdene fra 1895 og 1899 kopier jeg følgende afsnit:

» Sande missionsarbejdere vil ikke sætte sig i kolonier. Guds folk skal være pilgrimme og fremmede på jorden. Det er ikke efter Guds orden at store summer penge bruges på at opbygge arbejdet på eet sted. Der skal plantes mange steder. Skoler og sanatorier skal etableres på steder hvor der nu ikke er noget der fremstiller sandheden. Disse ting skal ikke sættes i gang for at lave penge, men med det øjemål at sprede sandheden. Landområder et stykke fra byerne bør erhverves, hvor skoler kan bygges op og hvor de unge kan få en uddannelse i landbrug og maskiner (måske legemligt arbejde).

Den nærværende sandheds grundprincipper skal udbredes mere. Der er de mennesker, som ræsonnerer sig ud fra et forkert synspunkt. Fordi det er behageligere at have arbejdet (216) samlet på et sted, er de stemt for at samle alt sammen på ét sted. Følgevirkningen er et stort onde. Steder som burde være hjulpet efterlades nødlidende.

»Hvad skal jeg sige til vore folk så de vil følge en vej der er til deres nuværende og fremtidige gode? Vil dem i Battle Creek ikke give agt på det lys de har fra Gud? Vil de ikke fornægte selvet, løfte korset og følge Jesus? Vil de ikke adlyde deres Leders kald, at forlade Battle Creek og opbygge interesser på andre steder? Vil de ikke gå jordens

mørke steder for at fortælle dem beretningen om Kristi kærlighed og stole på at Gud vil give dem held og lykke?

”Det er ikke Guds plan for vort folk at de skal samle sig i Battle Creek. Jesus siger: ”Gå i dag ud i min vingård. Tag bort fra de steder, hvor der ikke er brug for jer. Plant sandhedens standard i stæder og byer som ikke har hørt budskabet. Bered vejen for mit komme. Dem på hovedveje og hegn skal høre kaldet.”

Herren vil gøre ørknen til et helligt sted, idet hans folk, fyldt med missionsånd, går frem for at danne centre for hans arbejde, for at etablere sanatorier, hvor der kan drages omsorg for syge og forpinte; og etablere skoler, hvor unge kan uddannes i de rette linjer.”

Det er blevet ansporet at der var store fordele ved at have mange institutioner nær ved hinanden; så de vil bære styrke for hinanden og yde hjælp til dem som søger uddannelse og arbejde. Dette er efter menneskefornuft; det vil komme frem at mange fordele, ud fra et menneskesynspunkt, vil vindes ved at samle så mange ansvar i Battle Creek; men visionen må gøres større.”

Til trods for mange råd imod, så centraliserer (217) man stadig magten, så mange interesser bindes under én styring. Dette begyndte først med Review and Herald kontoret. Først gjorde man tingene på den ene måde - så på den anden måde. Det var vort arbejdets fjende som fremkaldte kaldet for at konsolidere forlagsarbejdet under én styrende kraft i Battle Creek.

Da kom den tanke frem at sundhedsmissionsarbejde ville fremhjelpes stærkt hvis alle vore medicin(sundheds)-institutioner og andre medicin(sundheds)interesser blev knyttet sammen under medicin-missions-selskabet i Battle Creek.

Jeg fik fortalt at jeg måtte hæve min røst i advarsel imod dette. Vi skulle ikke være under menneskers styring som ikke kunne styre sig selv og som ikke var villige til at underkaste sig Gud. Vi skulle ikke vejledes af mennesker, som ønskede at deres ord havde en styrende kraft. Ønsket om at styre har udviklet sig meget markant og Gud har sendt advarsel efter advarsel og forbudt forbund og konsolidering. Han advarede os imod at lade os binde for at opfylde visse aftaler, der vil blive fremlagt af mænd, der arbejder på at kontrollere deres brøders adfærd.

Et uddannelsescenter

Herren er ikke tilfreds med nogle af de aftaler der er gjort i Battle Creek. Han har erklæret at andre steder er blevet frarøvet lys og fordele som i stedet er blevet samlet og forøget i Battle Creek. Det er ikke tilfredsstillende for Gud, at vore unge, fra alle dele af landet, skal kaldes til Battle Creek, for at arbejde på sanatoriet og for at få deres uddannelse. Når vi tillader dette, bliver vi ofte skyldige i at frarøve trængende marker deres dyrebareste rigdomme.

(218) Gennem det lys der er givet i vidnesbyrdene, har Herren givet udtryk for at han ikke ønsker at studerende skal forlade deres hjemmeskoler og sanatorier for at få uddannelse i Battle Creek. Han har instrueret os at vi skal

flytte skolen fra dette sted. Dette blev gjort, men de institutioner som blev tilbage gjorde ikke hvad de burde have gjort, for at dele de fordele med andre steder som stadig var i Battle Creek. Herren tilkendegav sit mishag ved at lade disse institutioners hovedbygninger ødelægge ved brand.

Til trods for Herrens forsyns tydelige bevis ved disse ødelæggende brande, har nogle af os ikke tøvet med at håne meddelelsen at disse bygninger blev brændt, fordi mennesker har styret tingene i en retning Herren ikke kan antage.

Mennesker har afvejet fra de rette principper, fra forkyndelsen af det, disse institutioner blev bygget på. De har ikke gjort det arbejde som Gud har forordnet skulle gøres, så et folk beredes til at "opbygge de gamle ubeboede steder" og tage stødet af, som det er fremstillet i Esajas' bog det otte og halvtredsindstyvende kapitel. I disse skriftsteder er det arbejde vi skal gøre, defineret klart som sundhedsarbejdere. Dette arbejde skal gøres på alle steder. Gud har en vingård; og han ønsker at denne vingård skal bearbejdes i uselvskhed. Ingen dele skal forsømmes. Den mest forsømte del behøver de mest lysvågne missionærer til at gøre det arbejde som Helligånden, gennem Esajas, har skildret:

»Nej, faste efter mit sind er at løse gudløsheds lænker, at løse ågets bånd, at slippe de kuede fri og sønderbryde hvert åg.« »Rækker du den sultne dit brød og mætter en vansmægtende sjæl, skal dit lys stråle frem i mørke, dit mulm skal blive som (219) middag; Herren skal altid lede dig, mætte din sjæl, hvor der er goldt og give dig nye kræfter; du bliver som en vandrig have, som rindende væld, hvor vandet aldrig svigter. Da bygges på ældgamle tomter, du rejser længst faldne mure; da kaldes du »murbrudsbøder«, »genskaber af farbare veje«. Es.58,6.10-12.

For sit eget navns skyld, vil Gud ikke tillade de genstridige og uafhængige at gennemføre deres uhellige planer. Han vil hjemsege dem for deres trodsighed. »De gudløse har ingen fred, siger min Gud.« Es.57,21. Men i sine domme vil Herren huske på barmhjertighed. Han erklærer:

»Thi evigt går jeg ikke i rette, evindeligt vredes jeg ej; så vansmægtet ånden for mit ansigt, sjæle, som jeg har skabt, for hans gridskheds skyld blev jeg vred, slog ham og skjulte mig i harme; han fulgte i frafald sit hjertes vej. Jeg så hans vej, men nu vil jeg læge og lede ham og give ham trøst til bod; hos de sørgende skaber jeg læbernes frugt, fred, fred for fjern og nær, siger Herren og nu vil jeg læge ham.« vers 16-19.

”Mit folks ånd kan svigte mig," sagde Herren, "hvis jeg skulle behandle med dem efter deres trodsighed. De kunne ikke udholde mit mishag og min vrede. Jeg har set enhvers synders trodsige veje. Han som angrer og gør retfærdighedens gerninger, vil jeg omvende og helbrede og genoprejse til min yndest.”

Om dem som er blevet bedraget og ledt på afveje (220) af uhellige mennesker, siger Herren: Deres handlemåde har ikke været efter min vilje; dog vil jeg for min egen retfærdige sags skyld og for sandhedens skyld, helbrede enhver

som vil ære mit navn. Hele Israels bodfærdighed skal se min frelse. Jeg - Herren - hersker og jeg vil med pris og taknemmelighed fylde alles hjerter som er nær og fjern, endogså alle Israels angrende som har holdt sig på mine veje.”

»Thi så siger den højt ophøjede, som troner evigt, hvis navn er »hellig«: I højhed og hellighed bor jeg, hos den knuste, i ånden bøjede for at kalde de bøjedes ånd og de knustes hjerte til live.« vers 15.

Hvordan skal vore unge oplæres?

(221) Johannes Døberen, Kristi forløber, modtog sin jordiske oplæring fra sine forældre. En større del af hans liv blev brugt i ørkenen, så han ikke blev påvirket ved at se præsternes og rabbiners løse fromhed eller ved at lære deres leveregler og traditioner, hvorigennem rette principper blev forvansket og forklejnet. Dagens religiøse lærere var blevet så åndeligt forblændede at de knapt nok kunne erkende dydernes himmelske oprindelse. De havde værnet om stolthed misundelse og skinsyge, så længe at de fortolkede de gammeltestamentlige skrifter på en sådan måde at deres sande mening blev ødelagt. Det var Johannes' valg at give afkald på bylivets nydelser og luksus for ørkenens strenge disciplin. Her var omgivelserne gode for enkelhed og selvfornægtelse. Uhæmmet af verdens glans, kunne han, på det sted studere naturens lektier, åbenbarelse og forsyn. Englens ord til Zakarias var ofte blevet gentaget for Johannes af hans gudfrygtige forældre. Fra hans barndom af, var hans mission blevet fremholdt for ham og han antog det hellige hverv. For ham var ørkens ensomhed et velkomment tilflugtssted fra det samfund hvori mistanker, vantrø og urenhed var så godt som blevet fuldstændig. Han havde mistillid til sin egen magt til at modstå fristelser og uddrog sig hele tiden kontakt med synd, for at han ikke skulle miste fornemmelsen for dets overmåde store syndighed.

Men Johannes' liv blev ikke brugt til dovenskab, til asketisk tungsindighed, eller selvisk isolation. Fra tid til anden gik han ud, for at blande sig med mennesker og han iagttog altid interesseret hvad der skete i verden. Fra hans stille tilflugtssted så (222) han hvordan begivenhederne foldede sig ud. Med klarsynet, oplyst af den guddommelige Ånd, studerede han menneskers karaktertræk, så han kunne forstå hvordan han nåede deres hjerter med himlens budskab.

(222) Kristus levede en ægte lægmissionærs liv. Han bad os om at studere hans liv ihærdigt, så vi kan lære at arbejde som han arbejdede.

Hans mor var hans første menneskelige lærer. Fra hendes læber og fra profeternes bogruller, lærte han himmelske ting. Han boede i en håndværkers hjem og gjorde trofast og med glæde sin del for at bære hjemmebyrderne. Han havde

været himlens befalingsmand og engle havde glædet sig ved at fuldbyrde hans ord; nu var han en villig tjener, en elskende, lydig søn. Han lærte en levevej og med sine egne hænder arbejdede i et tømmerværksted sammen med Josef. I en almindelig arbejders dragt vandrede han rundt i den lille bys gader, gik til sit ydmyge job og vendte tilbage derfra igen.

For den tidsalders folk var tingenes værdi bestemt ved det ydre. Da religionen havde aftaget i kraft, havde den tiltaget i pomp. Den tids lærere søgte at opnå respekt ved udskejelser og praleri. Til alt dette viste Jesu liv en tydelig forskel. Hans liv demonstrerede at disse ting var værdiløse, ting som mennesker ellers betragtede for at være livets store nødvendigheder. Han søgte ikke sin tids skoler, med deres ophøjelse af små ting og forklejning af store ting. Han blev uddannet fra himmelsk-udpegede kilder, fra nyttigt arbejde, for at studere skrifterne og naturen og fra livets vidnesbyrd - Guds lektiebog, fuld af belæring for alle som bringer det villige hjerte til dem (223), det seende øje og det forstående hjerte.

»Og barnet voksede og blev stærkt og fyldtes af visdom; og Guds nåde var over det.« Luk.2,40.

Med den forberedelse, drog han ud til sin mission, i ethvert øjeblik med hans kontakt med mennesker, udøvede han en velsignelse indflydelse over dem, en kraft til at forvandle, som verden aldrig før havde været vidne til.

Advarselsord

Vi lever i en særlig faretid for de unge. Satan ved at verdens ende hurtigt kommer og han er besluttet på at udnytte enhver anledning for at presse unge mænd og unge kvinder ind i hans tjeneste. Han vil opfinde mange lumske bedrag for at lede dem bort. Vi behøver at tænke omhyggeligt over advarselsordene, der er skrevet af apostlen Paulus:

»Træk ikke i ulige åg med de vantrø, thi hvad har retfærdighed og lovløshed med hinanden at skaffe? eller hvad fællesskab er der mellem lys og mørke? hvordan kan Kristus stemme overens med Beliar? eller hvordan kan den troende have lod og del med den vantrø? hvordan kan Guds tempel og afguder have med hinanden at gøre? Vi er jo den levende Guds tempel, thi Gud har sagt: »Jeg vil bo og vandre iblandt dem og være deres Gud og de skal være mit folk.« Derfor: »Drag bort fra dem og skil jer ud, siger Herren, Og »rør ej noget urent, så vil jeg tage imod jer og være jer en Fader og I skal være mine sønner og døtre.« 2.Kor.6,14-18.

Særligt lys er blevet givet mig med hensyn til hvorfor vi må udrette meget mere for Mesteren og etablere mange små sanatorier i stedet for at opbygge nogle få store sundhedsinstitutioner. På store institutioner vil der være (224) samlet mange som ikke er særlig syge, men som, ligesom turister, søger hvile og fornøjelse. Disse vil blive opvartet af sygeplejersker og hjælpere. Unge mænd og unge kvinder, som fra deres tidligere år er blevet beskyttet for verdslig omgang, vil derved komme i kontakt med verdslige fra alle klasser. I mere eller mindre grad vil de blive påvirket af det de ser og hører. De vil blive ligesom dem de omgås, miste den enkelhed og ærbarhed som kristne fædre og

mødre har vogtet over og værnet om ved omhyggelig belæring og alvorlig bøn.

Vi lever iblandt de sidste dages farer. Noget bestemt må siges for at advare vore folk imod at lade børn, som behøver forældres omsorg og belæring, forlade deres hjem og tage til steder hvor de kommer i kontakt med fornøjelses-syge, ureligjose verdslige.

I mange hjem har faderen og moderen ladet børnene herske. Sådanne børn er i langt større fare, når de kommer i kontakt med ugudelige påvirkninger, end de børn, som har lært at adlyde. Når de ikke har fået den nødvendige disciplinære oplæring, tror de at de kan gøre som det behager dem. Kundskab til lydighed ville styrke dem i at modstå fristelse, men denne kundskab har deres forældre ikke givet dem. Når disse udisciplinerede unge kommer ind i en stor institution, hvor der er mange påvirkninger imod åndelighed, er de i alvorlig fare og deres ophold på institutionen er ofte til skade for dem selv og institutionen.

Jeg er instrueret til at advare forældre hvis børn ikke har princippet fasthed eller en klar kristen erfaring, at de ikke skal sende dem bort fra hjemmet til forskellige steder, for at være væk i mange måneder og måske i år og - måske - få (225) sået vantroens og utroskabens frø i deres sind. Det er mere sikkert og langt bedre, at sende disse unge til skoler og sanatorier tæt på deres hjem. Lad de unge, som danner karakter blive holdt væk fra steder hvor de ville blande sig med det store selskab af vantroende og hvor fjendens kræfter er stærkt rodfæstede.

Lad vore store institutioners ledere gøre bestemte anstrengelser for at beskæftige ældre personer som hjælpere på disse institutioner. I nattens syner var jeg i en stor forsamling, hvor denne sag var oppe til debat. En med myndighed sagde til dem, som påtænkte at sende deres uopdragne børn til Battle Creek:

”Vover I dette eksperiment? Jeres børns frelse er mere værdifuld, end den uddannelse de vil kunne få på det sted, hvor de hele tiden er udsat for vantroendes indflydelse. Mange som kommer til denne institution er uomvendte. De er fyldt med stolthed og har ikke gennem troen en forbindelse med Gud. Mange af de unge mænd og kvinder, som har disse verdslige i udsigt, har kun en lille kristen erfaring og de bliver let indviklet i de snarer der lægges for deres fødder.”

”Hvad kan vi gøre for at afhjælpe dette onde?” spurgte en af de tilstedeværende. Taleren svarede: ”Eftersom du har sat dig selv i denne farlige position, så lad modne kristne mænd og kvinder med år bag sig og med en fast karakter, komme ind på institutionen for at udøve en tællende indflydelse for det rigtige. Gennemførelsen af en sådan plan vil forøge sanatoriets løbende udgifter, men det vil være et effektivt middel til at vogte borgen og beskytte de unge på institutionen fra besmittende indflydelser som der nu er.

”Forældre, vejledere, send jeres børn til uddannelsesanstalter (226) hvor påvirkningen er den samme som for dem, i en velstyret hjemmeskole; skoler hvor lærerne vil føre

dem frem punkt for punkt og hvor åndelig atmosfære er en smag af liv til liv.”

Advarsels- og belærings-ordene som jeg har skrevet for at sende vore unge til Battle Creek for at få oplæring for Herrens sag er ikke intetsigende ord. Nogle gudfrygtige unge vil stå prøven, men det er ikke sikkert nok for os at lade selv de mest samvittighedsfulde unge være under den bedste omhu og beskyttelse. Uanset om vore unge, som har fået en klog oplæring fra gudfrygtige forældre, vil fortsætte med at være helligede ved sandheden eller ej, er en stor del af påvirkningen afhængig af om de, efter at have forladt deres hjem, mødes hos dem, de søger kristen belæring hos.

Jeg er blevet pålagt at gentage den advarsel og formaning som Paulus sendte til tessalonikamenigheden for vore brødre og søstre:

»Thi lovløshedens hemmelighed er allerede i virksomhed, kun må den, som nu holder igen først fjernes. Og da skal den lovløse åbenbares (ham skal Herren Jesus dræbe med et åndepust af sin mund og tilintetgøre ved sit synlige komme) og han skal komme i Satans kraft, med al løgnens magt og tegn og undere og med al uretfærdighedens forførelse over for dem, der fortabes, fordi de ikke tog imod kærlighed til sandheden, så de kunne blive frelst. Derfor sender Gud over dem en vildførende magt så de tror løgnen, for at de skal rammes af dommen, alle de, som ikke troede sandheden, men fandt behag i uretfærdigheden.

Men vi er skyldige altid at takke Gud for jer, (227) brødre, elskede af Herren! fordi Gud fra begyndelsen udvalgte jer til frelse ved Åndens helligelse og tro på sandheden. Hertil har han også kaldet jer ved vort evangelium, for at I skulle få vor Herres Jesu Kristi herlighed i øje. Så stå da fast, brødre! og hold fast ved de overleveringer, hvori I blev oplært af os, hvad enten det var i tale eller brev. Og han selv, vor Herre Jesus Kristus og Gud vor Fader, som har elsket os og i sin nåde givet os en evig trøst og et godt håb, han trøste jeres hjerter og styrke jer i al god gerning og tale!« 2.Tess.2, 7-12

September, 1903. Idet jeg betragter Battle Creeks tilstand, skælver jeg for vore unge som kommer der. Det lys jeg har fået af Herren, at vore unge ikke samles i Battle Creek for at få deres uddannelse, har på ingen måde ændret sig. At sanatoriet er blevet genopbygget ændrer ikke lyset. Det som tidligere har gjort Battle Creek til et upassende sted for uddannelse af vore unge, gør det i dag upassende så vidt det angår indflydelsen.

Da kaldet, at flytte bort fra Battle Creek, kom frem, var undskyldningen: ”Vi er her og er alle fastboende. Det vil være umuligt at flytte uden store omkostninger.”

Herren har ladet en ild fortære Review and Herald's og sanatoriets hovedbygninger og derved fjerne den største indvending mod at flytte bort fra Battle Creek. Det var hans plan at, i stedet for at genopbygge et stort sanatorium, skulle vore folk plante adskillige andre steder. Disse mindre sanatorier burde være etableret hvor jorde kunne er-

hverves til landbrug. (228) Det er Guds plan at landbruget skal være knyttet til vore sanatoriers og skolars arbejde. Vore unge behøver uddannelse for den slags arbejde. Det er godt og mere end godt, det er grundlæggende nødvendigt, at der arbejdes på at gennemføre Herrens plan i dette henseende.

Skal vi opmuntre vore mest lovende unge mænd og kvinder, at tage til Battle Creek for at få oplæring i tjeneste, hvor de påvirkes meget til at vende bort? Herren har åbenbart mig nogle af de farer som unge, tilknyttet så stort et sanatorium, vil komme ud for. Mange velhavende, verdslige mænd og kvinder som kommer på denne institution vil være til fristelse for hjælperne. Nogle af disse hjælpere vil blive velhavende patienters favoritter og de vil blive tilbudt stærke lokkemidler for at gå deres ærinder. Ved hjælp af verdslig indflydelse, fra nogle som har været gæster på sanatoriet, er rajgræs allerede blevet sået i unge mænd og kvinders hjertes, som arbejder der som hjælpere og sygehjælpere. Det er den måde Satan arbejder på.

Fordi Sanatoriet er der, hvor det ikke burde være, skal Herrens ord om vore unges uddannelse så være uden betydning? Skal vi tillade at de intelligenteste af vore unge i menighederne i konferenserne sættes dér, hvor nogle af dem frarøves deres enkelthed, gennem kontakt med mænd og kvinder, som ikke har gudsfrygt i deres hjertes? Vil dem, som har ansvar i vore konferenser, tillade at vore unge i kristne skoler og kunne gøres egnede for Herrens tjeneste, drages til et sted, som Herren i årevis har kaldet sit folk at flytte fra?

Vi ønsker at vore unge skal oplæres, så de vil udøve (229) en frelsende indflydelse for vore menigheder og arbejde for større enhed og dybere kærlighed. Mennesker kan ikke altid se det nødvendige i at kalde familier til at forlade Battle Creek og sætte dem på steder hvor de kan gøre sundhedsmissionsarbejdet. Men Herren har talt. Skal vi betvivle hans ord?

Ingen tid at udskyde

Der er mange unge mænd og kvinder blandt os, som ville, hvis anledning kom, have lyst til at tage nogle års studier for at udruste sig til tjeneste. Men vil det betale sig? Tiden er kort. Medarbejdere for Kristus behøves overalt. Der bør være ethundrede alvorlige, trofaste medarbejdere i hjemme- og ude-missionsmarkerne hvor der nu kun er een. Hovedvejene og bivejene er endnu ubearbejdede. Indtrængende opfordringer bør fremholdes for dem som nu burde engagere sig i arbejdet for Mesteren.

De tegn, som viser at Kristi komme er nær, opfyldes hurtigt. [Herren kalder vore unge til at arbejde som kolportører og evangelister, til at udføre et arbejde fra hjem til hjem på steder, hvor man endnu ikke har hørt sandheden. Han siger til vore unge mænd: I er ikke jeres egne, thi I er dyrt købte. Ær derfor Gud i jeres legeme og jeres ånd, hvilke hører Gud til. De, som vil tage fat på arbejdet under Guds ledelse vil blive vidunderligt velsignede.] Dem, som i dette liv gør deres bedste, vil være udrustede for fremtiden, evigt liv. [*Buds t unge* side 130]

Herren kalder på dem, som er knyttet til sanatorier, forlagshuse og skoler, til at lære de unge evangelisk arbejde. Vor tid og vore kræfter må ikke bruges så meget på at bygge sanatorier, helseforretninger og restauranter så andre grene af værket forsømmes. Unge mænd og unge kvinder, som bør engageres i tjenesten, i (230) bibelarbejdet og i kolportagearbejdet, bør ikke bindes til almindeligt mekanisk arbejde.

De unge bør opmuntres til at være med i vore oplærings-skoler for kristne medarbejdere, som burde blive mere og mere lig profetskolerne. Disse institutioner er blevet oprettet af Herren og hvis de ledes i overensstemmelse med hans hensigt, vil de unge, der sendes til dem, hurtigt kunne være ude i missionsarbejdets forskellige afdelinger. Nogle vil oplæres at gå i marken som missions-sygehjælpere, nogle som kolportører og nogle som evangelieprædikanter.

Fordeling af ansvar

St. Helena, Californien, den 4. august, 1903.

Til lederne i medicin(sundheds)arbejdet - -

(231) Kære brødre: Jeg har et budskab til jer. Jeg er belært at sige, at ikke alle ordninger i forbindelse med sundheds-missionsarbejdets ledelse skal udspringe fra Battle Creek. Sundhedsmissionsarbejdet er Guds arbejde og vi skal, i enhver konferens og enhver menighed, tage afgjort afstand fra at lade selvisheden styre.

Efter, at jeg har fået nogle ord om det fremragende møde i Battle Creek om bekendelse og enhed, skrev jeg i min dagbog og var ved at nedfælde den taknemmelighed jeg følte, fordi en forandring er kommet. Men min hånd blev holdt tilbage og ordene kom til mig: "Skriv det ikke. Ingen ændring til det bedre har fundet sted. Læresætninger, som vender sjæle væk fra sandheden, blev fremholdt som om de havde stor værdi. Der er undervist i læresætninger som leder på sideveje og forbudte stier; læresætninger, der får mennesker til at handle i overensstemmelse med deres egne indskydelser og udføre deres uhellige mål; læresætninger, der vil ødelægge Guds folks værdighed og kraft - hvis de modtages, formørker det lys der ellers skulle komme til verden gennem Guds udpegede agenter."

Lederne af vort sundhedsarbejde i Battle Creek har bestræbt sig på at binde vore sundhedsinstitutioner fast, i overensstemmelse med deres planer. Til trods for de mange advarsler de har fået imod dette, har de ønsket at binde disse institutioner på en måde så at hele vort sundhedsarbejde kommer under deres kontrol.

Jeg har forhen skrevet meget om dette emne og jeg (232) må nu gentage de formaninger jeg har givet, for det synes at være svært for mine brødre at forstå deres farlige situation.

Herren forbød at intet sanatorium og ingen badeanstalt som blev oprettet kom under én styring - bundet af sund-

hedsinstitutionen i Battle Creek. Lederne af Battle Creek Sanatoriet har nu deres hænder fulde. De bør hellige deres styrke på at gøre dette sanatorium til det, som det bør være.

”Et menneske skal ikke tro at han kan være samvittighed for alle sundhedsmedarbejdere. Mennesker skal se på Herren, himlens Gud alene, for at få visdom og vejledning.

”Når sundhedsinstitutioner etableres og udvikles, må vore brødre ikke blive bedt om at arbejde efter en herskesyng konges planer. En forandring må komme frem. Planen at fæstne sundhedsinstitutioner til den centrale enhed i Battle Creek må frafalde. Denne plan forbyder Gud.

”I årevis er jeg blevet instrueret at der er en fare, konstant fare for, at vore brødre vil se på deres medmennesker efter lov til at gøre det ene eller andet, i stedet for at se på Gud. Således bliver de svæklunge og lader sig selv binde med menneskegjorte begrænsninger, som Gud misbilliger. Herren kan indprente menneskesind og samvittighed til at gøre hans arbejde under bånd til ham og i en broderskabsånd, som er i overensstemmelse med hans lov....

”Gud kender fremtiden. Han er den eneste hvem vi skal få vejledning efter. Lad os stole på at han kan styre os i udviklingen af hans værks forskellige grene. Lad ingen forsøge at arbejde efter uheldige indskydelser....

”Opsplitningen af generalkonferensen til unionskonferens distrikter var Guds anordning. I Herrens (233) arbejde for disse sidste dage skal der ikke være nogen Jerusalem-centre, ingen kongelig magt. Og arbejdet i de forskellige lande skal ikke bindes af aftaler for arbejdets centrering i Battle Creek, for det er ikke Guds plan. Brødrene skal rådføre sig med hinanden, for vi er ligeså meget under Guds styring i den ene del af hans vingård som i en anden. Brødrene skal være ét i hjerte og sjæl, ligesom Kristus og Faderen er ét. Lær dette, praktiser dette, så vi kan være ét med Kristus i Gud og alle arbejder på at opbygge hinanden.

”Den kongeagtige magt der tidligere har vist sig i generalkonferensen i Battle Creek skal ikke foreviges. Forlagsinstitutionen skal ikke være et kongerige i sig selv. Det er absolut nødvendigt at hovedtrækkene, der hersker i generalkonferenseanliggende fastholdes i ledelsen af forlagsarbejdet og sanatoriarbejdet. Man skal ikke tro at den gren man selv arbejder i er af langt større betydning end andre grene.

”Et uddannelsesarbejde må gøres på ethvert sanatorium der skal startes op. Gud har styringen over arbejdet og ingen skal føle at noget først skal underkastes en gruppe mennesker hvis det skal gøres på vore institutioner. Den samme Gud som har undervist lægerne i Battle Creek vil også undervise mænd og kvinder som kaldes til Mesterens tjeneste i forskellige dele af hans vingård.

”Menneskelove og menneskeordninger som ikke er antagelig for Gud afgrænses. De vil ikke vise sig at være en smag af liv til liv. Jeg er nød til at hæve faresignalet. Alle vore institutioners ledere behøver at blive mere forstandige med hensyn til deres personlige arbejde, ikke ved at gøre sig afhængige af andre institutioner, men ved at se på Gud

som deres (234) underviser, imedens de passer deres arbejde og ved at afsløre deres tro for ham, gennem helhjertet tjeneste. Da vil de udvikle talenter og evner.”

”Kristus kræver tjeneste af en højre orden end den som blev givet ham. Mennesker i ansvarsbetyngede stillinger bør, ved at modtage Helligånden, åbenbare Forløseren meget klarere end de har åbenbaret ham. Den uendelige Gud elskede verden således at han gav sin enbårne søn som et offer for os, for at vi, ved at tage imod ham i tro og praktisere hans dyder, ikke går fortabt, men have evigt liv. Mine brødre, hvordan tror I at han ser på den manglende åndelige begejstring, der udvises over for det nedskrevne offer for vor frelse?

Al menneskelig ærgerrighed, al pral, skal lægges i støvet. Selvet, syndigt selv, skal fornedres, ikke ophøjes. Ved hellighed i det daglige liv skal vi åbenbare Kristus for dem omkring os. Den fordærvede menneskenatur skal undertrykkes, ikke ophøjes. Derved kan vi blive rene og ubesmittede. Vi skal være ydmyge, trofaste mænd og kvinder. Vi skal aldrig side på domssædet. Gud kræver at hans repræsentanter skal være rene og hellige, åbenbare helligelsens skønhed. Kanalen må hele tiden være uhindret, så Helligånden kan få fri bane; ellers vil nogle bortforklare det arbejde der må gøres i det naturlige hjerte, så kristen karakter udvikles; og de vil give deres ufuldkommenheder på en sådan måde, så det ikke har nogen virkning på Guds sandhed, som er ligeså fast som den evige trone. Og medens Gud kalder på sine vagtfolk så de får faresignalet, giver han samtidig (235) Frelserens liv som et eksempel på hvad de må være og må gøre for at blive frelst.

”For sine disciple bad Kristus: »Hellige dem ved sandheden! dit ord er sandhed.« En behagelig, selvtilfredsstillet følelse er ikke et bevis for helligelse. En nøjagtig optegnelse holdes over alle menneskebørnenes handlinger. Intet kan skjules fra den høje og helliges øjne, han som beboer evigheden. Nogle gør Kristus til skamme for dem ved deres bedrag og planer rænkefuldhed. Gud kan ikke billige deres opførsel, for Herre Jesus er vanæret ved deres ånd og deres gerninger. De glemmer apostlens ord: »Et skuespil er vi jo blevet for hele verden, både for engle og mennesker.« 1.Kor.4,9.

”Den belæring som Herren har givet om sit arbejde peger den rette vej ud. Guds planer og Guds tanker er lige så høje som menneskers planer og menneskers tanker, som himlene er højere end jorden. Guds stemme skal høres, hans visdom skal lede. Han har udpeget sin plan i sit ord og i de vidnesbyrd han har sendt til sit folk. Det arbejde som kun er fremført i overensstemmelse med hans ords principper vil for evigt stå fast.

Ledelsen

(236) St. Helena, Californien, den 17. november, 1903.

[I forskellige byers dagblade har der været artikler, der beretter, at der er en strid i gang mellem dr. Kellogg og fru Ellen G. White om hvem af dem, der skal være leder af syvende-dags adventistsamfundet. Da jeg læste disse artikler, følte jeg mig meget bedrøvet over, at nogen i den grad kunne misforstå mit og dr. Kelloggs arbejde, at de kunne offentliggøre så fejlagtige påstande. Der har ikke været nogen strid mellem dr. Kellogg og mig i spørgsmålet om lederskab. Ingen har nogensinde hørt mig gøre krav på stillingen som leder af samfundet.

Jeg har en ansvarsfuld opgave at udføre, i skrift og tale skal jeg videregive den undervisning, jeg har modtaget, ikke alene til syvende-dags adventister, men til verden. Jeg har udgivet mange bøger, store og små og nogle af dem er blevet oversat til adskillige sprog. Dette er min gerning at åbne Skriften for andre som Gud har åbnet den for mig.

Gud har ikke sat nogen kongelig magt over syvende-dags adventisternes menighed til at styre hele samfundet eller en enkelt gren af virksomheden. Han har ikke bestemt, at lederskabets byrde skulle hvile på nogle få mænd. Ansvarer er fordelt mellem et stort antal kompetente mænd.

Hvert medlem i menigheden har en stemme ved valg af menighedens embedsmænd. Menigheden vælger embedsmænd til de lokale konferencer. Delegerede i de lokale konferencer vælger embedsmændene til unionerne og delegerede valgt i unionerne vælger embedsmændene til generalkonferensen. Ved denne ordning (237) har hver direkte eller ved repræsentanter en stemme ved valget af de mænd, som bærer de vigtigste ansvar i generalkonferensen.

Tidligere erfaringer

I den første tid af vort samfunds virke udpegede Herren ældste James White som en, der sammen med sin hustru og under Herrens særlige vejledning skulle tage del i ledelsen af dette arbejdes udvikling.

Beretningen om, hvorledes arbejdet voksede, er velkendt. Trykkeriet blev først oprettet i Rochester, New York og blev senere flyttet til Battle Creek, Michigan. I årene derefter blev der oprettet et forlag på stillehavskysten.

Jeg takker Herren for, at han gav os det privilegium at tage del i arbejdet i begyndelsen. Men hverken dengang eller nu, hvor arbejdet har fået så stort et omfang og ansvaret er blevet fordelt vidt omkring, har nogen hørt mig gøre krav på at være leder for dette folk.

Fra året 1844 og indtil nu har jeg modtaget budskaber fra Herren og givet dem til hans folk. Dette er min gerning at give folket det lys, som Herren giver mig. Jeg har fået det hverv at modtage og videregive hans budskaber. Jeg skal ikke stå frem for folket, som om jeg havde en anden stilling end den at være en budbringer med et budskab.

I mange år har dr. J. H. Kellogg indtaget stillingen som overlæge for det medicinske arbejde, syvende-dags adventisterne udfører. Det ville være umuligt for ham at stå som leder for hele samfundet. Dette har aldrig været hans opgave og kan aldrig blive det.

Gud er vor leder

(238) Jeg skriver dette, for at alle kan få at vide, at der ikke er nogen strid blandt syvende-dags adventisterne angående spørgsmålet om lederskab. Herren, Gud i himmelen, er vor konge. Han er den leder, som vi trygt kan følge, for han tager aldrig fejl. Lad os ære Gud og hans Søn, gennem hvem han åbenbarer sig for verden.

Gud vil virke vældigt for sit folk i dag, hvis de vil stille sig helt under hans ledelse. De behøver Helligåndens stadige nærværelse. Hvis der var mere bøn under de ansvarshavendes rådslagninger og en dybere ydmygelse af hjertet over for Gud, ville vi få fuldt tilfredsstillende vidnesbyrd om guddommeligt lederskab at se og vort arbejde ville få rivende fremgang. *Vejl. f. menigh.* bd. 3 side 212-214]

Ét med Kristus i Gud

(239) [Herren kalder på mænd med ægte tro og sund forstand, som kender forskellen mellem det sande og det falske. Enhver bør være på vagt og granske og efterleve undervisningen, der gives i det 17. kapitel hos Johannes og bevare en levende tro på sandheden for denne tid. Vi behøver den selvbeherskelse, som vil sætte os i stand til at bringe vore vaner i overensstemmelse med Kristi bøn.

Den undervisning jeg har modtaget fra Een, som har myndighed er, at vi skal lære at svare på den bøn, der er optegnet i det 17. kapitel hos Johannes. Vi skal gøre denne bøn til vort første studium. Hver eneste præst og hver eneste lægemissionær bør lære denne bønens videnskab. Mine brødre og søstre, jeg beder jer give agt på disse ord og overvej dem i en rolig, ydmyg og sønderknust ånd og med de sunde kræfter i et sind, der beherskes af Gud. De, som ikke lærer de lektioner, denne bøn indeholder, står i fare for at få en ensidig udvikling, som ingen fremtidig oplæring fuldt ud kan råde bod på.

»Ikke alene for disse beder jeg, men også for dem, som ved deres ord kommer til tro på mig, at de alle må være eet, ligesom du, Fader! i mig og jeg i dig, at også dem må være eet i os, så verden må tro, at du har sendt mig.

»Og den herlighed, du har givet mig, den har jeg givet dem, for at de skal være eet, ligesom vi er eet, jeg i dem og du i mig, for at de må være fuldkommen eet, så verden kan forstå, at du har sendt mig og har elsket dem, ligesom du har elsket mig.

»Fader! jeg vil, at hvor jeg er, skal også de, som du har givet mig, (240) være hos mig, så de må skue min herlighed, som du har givet mig; thi du har elsket mig før ver-

dens grundlæggelse. Retfærdige Fader! Verden har ikke kendt dig, men jeg har kendt dig og disse har erkendt, at du har sendt mig. Og jeg har kundgjort dem dit navn og vil kundgøre dem det, for at den kærlighed, du har elsket mig med, skal være i dem og jeg i dem.« Joh.17,20-26.

Det er Guds hensigt, at hans børn skal holde sammen i enighed. Forventer de ikke, at de skal bo sammen i den samme himmel? Er Kristus i strid med sig selv? Vil han give sit folk fremgang, før de får fejlet den onde mistanke og uenighed bort, eller før arbejderne i enighed om formålet vier hjerte, sind og styrke til den gerning, der er så helleg i Guds øjne? Enighed giver styrke, splittelse svaghed. Når vi i forening arbejder harmonisk sammen for menneskers frelse, vil vi i sandhed være »Guds medarbejdere«. De, der nægter at arbejde i harmoni værter i høj grad Gud. Sjælefjenden glæder sig over at se dem arbejde på tværs af hverandre. Sådanne trænger til at opelske broderkærlighed og mildhed i hjertet. Hvis de kunne trække det forhæng bort, der skjuler følgerne af deres uenighed, ville de sikkert blive ledet til at angre.

Verden ser med tilfredshed på splittelsen mellem de kristne. Vantroen er velfornøjet. Gud spørger efter en forandring hos sit folk. Foreningen med Kristus og hverandre er vor eneste sikkerhed i disse sidste dage. Lad os ikke gøre det muligt for Satan at pege på vore menighedsmedlemmer og sige: Se, hvor disse mennesker, der står under Kristi banner, hader hverandre. Vi har intet at frygte fra dem, når de bruger flere kræfter på at bekæmpe hinanden end til at strides med mine styrker.

(241) Efter Helligåndens udgydelse gik disciplene ud for at forkynde en opstanden Frelser og deres eneste ønske var at frelse sjæle. De glædede sig over det herlige samfund med de hellige. De var milde, betænksomme, selvfornegetende og villige til at bringe et hvilket som helst offer for sandhedens skyld. I deres daglige omgang med hverandre åbenbarede de den kærlighed, som Kristus havde befalet dem at åbenbare. Ved uselviske ord og gerninger gjorde de deres bedste for at tænde denne kærlighed i andre hjerter.

De troende skulle altid fremelske den kærlighed, som fyldte apostlenes hjerter efter Helligåndens udgydelse. De skulle gå fremad i villig lydighed til den nye befaling: »Ligesom jeg har elsket jer, skal også I elske hverandre.« Joh. 13. 34. De skulle være så nært forenede med Kristus, at de ville blive i stand til at opfylde hans krav. Kraften fra en Frelser, der kunne retfærdiggøre dem ved sin retfærdighed, skulle forøges.

Men de første kristne begyndte at se efter fejl hos hverandre. Idet de fæstnede sig ved fejlgreb og lod uvenlig kritik finde sted, tabte de Frelseren og den store kærlighed, han havde åbenbaret for syndere, af syne. De blev mere fordringsfulde med hensyn til udvortes ceremonier, mere nøjeregnende med hensyn til troens teori og skarper i deres kritik. I deres nidkærhed for at fordømme andre glemte de deres egne vildfarelser. De glemte den undervisning om broderkærlighed, som Kristus havde givet. Det sorgeligste ved det hele var, at de var uvidende om deres tab. De erkendte ikke, at lykken og glæden var ved at forsvinde fra deres liv og at de snart ville komme til at vandre

i mørke, fordi de havde lukket Guds kærlighed ude fra deres hjerter.

Apostelen Johannes indså, at broderkærligheden var ved at aftage i menigheden og han opholdt sig særlig ved dette punkt. Indtil sin dødsdag opmuntrede han de troende til stadig at vise hverandre kærlighed. Denne tanke fylder hans breve til (242) menighederne. I elskede, lad os elske hverandre, »I elskede, når Gud således elskede os, så er også vi skyldige at elske hverandre.« 1.Joh.4,7-11.

I Guds menighed i dag er der stor mangel på broderkærlighed. Mange af dem, der bekender sig til at elske Frelseren, undlader at elske dem, de er forenet med i et kristent fællesskab. Vi har den samme tro, er medlemmer af den samme familie, alle børn af den samme himmelske Fader og med det samme velsignede håb om udødelighed. Hvor nært og ømt burde det bånd, der binder os sammen, ikke være. Verdens mennesker betragter os, for at se om vor tro har en helliggørende indflydelse på vore hjerter. De opdager hurtigt hver eneste fejl ved vort liv og enhver inkonsekvens i vore handlinger. Lad os ikke give dem anledning til at dadle vor tro.

Det er ikke verdens modstand, der bringer os i den største fare. Det er derimod det onde, der næres i bekendende troendes hjerter, som fremkalder vore største ulykker og hindrer Guds værks fremgang mest. Der er ingen sikrere vej til at svække vor åndelighed end ved at være misundelige og mistænksomme overfor hverandre fulde af dømme-syge og ond mistanke. »Den visdom kommer ikke ovenfra, men er jordisk, sjælelig og stammer fra de onde ånder. Thi hvor der er misundelse og egennytte, er der forvirring og alt, hvad ondt er. Men visdommen ovenfra er først og fremmest ren, dernæst fredelskende, mild, hensynsfuld, fyldt med barmhjertighed og gode frugter, fri for partiskhed og hykleri. Og retfærdighed er frugt af en sæd, der sår i fred til gavn for dem, som stifter fred.« Jak.3,15-18.

Den harmoni og enighed, der findes mellem mennesker med forskellige tilbøjeligheder, er det stærkeste vidnesbyrd om, at Gud har sent sin Søn til verden for at frelse syndere. Det er vort privilegium (243) at aflægge dette vidnesbyrd. Men for at kunne gøre dette må vi lade os lede af Kristus. Vor karakter må dannes i overensstemmelse med hans karakter og vor vilje må underordne sig hans vilje. Da kan vi arbejde sammen uden tanke for sammenstød.

De små uoverensstemmelser, man dvæler ved, fører til handlinger, der ødelægger det kristne fællesskab. Lad os ikke tillade, at fjenden således overlister os. Lad os vedblive med at drage nærmere til Gud og til hverandre. Da vil vi blive som retfærdes ege, Herren har plantet og vandet med livets flod. Vi bliver rige på frugt! Sagde Kristus ikke: »Derved er min Fader herliggjort, at I bærer megen frugt?« Joh.15,8.

Frelserens hjerte længes efter, at hans efterfølgere skal opfylde Guds hensigt i hele dens højde og dybde. De skal være eet med ham til trods for, at de er spredt over hele verden. Men Gud kan ikke gøre dem til eet i Kristus, medmindre de er villige til at opgive deres egne veje og følge hans.

Når Kristi bøn bliver troet fuldt ud og når dens undervisning bliver bragt til udfoldelse i Guds folks daglige liv, vil der kunne ses en handlingens enhed i vore rækker. Broder vil knyttes til broder med Kristi kærligheds gyldne bånd. Det er kun Guds Ånd, der kan frembringe denne enhed. Han, der helligede sig selv, kan helliggøre sine disciple. Når de er forenet med ham, vil de blive forenede med hverandre i den allerhelligste tro. Når vi stræber efter denne enhed, således som Gud ønsker, vi skal stræbe efter den, vil vi få den. *Vejl f menigh* bd. 3 side 215-218]

Lægfolkets arbejde

(244) [Der påhviler de enkelte menighedsmedlemmer et langt større arbejde, end de erkender. De har ikke sans for Guds krav. Tiden er kommet, hvor man må udtænke ethvert middel, der kan hjælpe til at berede et folk til at bestå på Guds dag. Vi må være lys vågne og nægte at lade dyrebare anledninger gå uudnyttede forbi. Vi må gøre alt, hvad vi overhovedet kan gøre for at lede sjæle til at elske Gud og holde hans bud. Jesus kræver det af dem, der kender sandheden. Er hans krav urimeligt? Har vi ikke Kristi liv som vort eksempel? Skylder vi ikke Frelseren kærlighed og alvorligt uegennyttigt arbejde for at frelse dem, som han gav sit liv for?

Mange af medlemmerne i vore store menigheder gør næsten ingenting. De kunne udføre et godt arbejde, hvis de i stedet for at klumpe sig sammen, ville sprede sig til steder, hvor sandheden endnu ikke er trængt ind. Træer, der er plantet for tæt, trives ikke. De bliver plantet ud af gartneren, for at de kan få plads til at vokse, så de ikke bliver forkrøblede og syge. Den samme fremgangsmåde ville have god virkning på vore store menigheder. Mange af medlemmerne er ved at dø åndeligt af mangel på dette arbejde. De bliver syge og ineffektive. Hvis de blev plantet ud, ville de have plads til at vokse sig stærke og kraftige.

Det er ikke Guds hensigt, at hans folk skal samles i kolonier eller bosætte sig i store grupper. Kristi disciple er hans repræsentanter på jorden og Guds plan er, at de skal spredes over hele landet som lys i byer og landsbyer midt i verdens mørke. De skal være missionærer for Gud og ved deres tro og gerning vidne om Frelserens snare genkomst.

(245) Lægmedlemmerne i vore menigheder kan udføre et arbejde, som de endnu næppe er begyndt på. Ingen bør flytte til nye steder blot for verdslig vindings skyld. Men hvor der åbnes mulighed for at tjene til livets ophold, lad da en eller to familier, som er grundfæstede i kærlighed til sjæle og en byrde for at arbejde for dem og de bør gøre det til et studium, hvorledes de kan føre dem til sandheden. De kan udbrede vore skrifter, holde møder i deres hjem, lære naboerne at kende og invitere dem til at komme til disse møder. Således kan de lade deres lys skinne ved gode gerninger.

Arbejderne bør stå alene overfor Gud grædende og bedende, idet de arbejder for deres medmenneskers frelse. Husk,

at I løber på væddeløbsbanen for at vinde udødelighedens sejrskrans. Medens mange tragter mere efter menneskers ros end efter Guds velbehag, så lad jeres arbejde blive udført i ydmyghed. Lær at øve tro, når I fremstiller jeres naboer for nådens trone og bønfalder Gud om at røre deres hjerter. På denne måde kan der udføres et effektivt missionsarbejde. Der vil kunne nås nogle, som ikke ville lytte til en prædikant eller en kolportør. De, der arbejder således på nye steder, vil lære den bedste måde at nå mennesker på og kan berede vejen for andre arbejdere.

Den, der optager denne gerning, kan vinde en dyrebar erfaring. Han bærer i sit hjerte en byrde for sine naboers sjæle. Han må have Jesu hjælp. Hvor omhyggelig vil han ikke være med at vandre forsigtigt, for at hans bønner ikke skal hindres eller nogen skødesynd adskille ham fra Gud. Medens en sådan arbejder hjælper andre, vinder han selv styrke og åndelig forståelse og i denne beskedne skole kan han blive kvalificeret til at virke på en større mark.

(246) Kristus erklærer: »Derved er min Fader herliggjort, at I bærer megen frugt.« Joh.15,8. Gud har udstyret os med evner og betroet os talenter, for at vi skal bruge dem for ham. Enhver har fået sin opgave, ikke blot et arbejde for sjæles frelse. Enhver sten i Guds tempel må være en levende sten, der skinner og reflekterer lyset til verden. Lægmandene bør gøre alt, hvad de kan. Når de bruger de talenter, de allerede har, vil Gud give dem større nåde og øge deres evner. Mange af vore missionsforetagender bliver forkrøblede, fordi der er så mange, der nægter at gå ind gennem de døre, der åbner sig for dem til et nyttigt arbejde. Alle, som tror på sandheden, bør begynde at arbejde. Gør det arbejde, der ligger nærmest. Gør noget, uanset hvor beskedent det er, hellere end at ligne mændene i Meroz, der ingenting gjorde.

Vi vil ikke komme til at mangle midler, hvis vi blot går fremad i tillid til Gud. Herren er villig til at udføre et stort arbejde gennem alle, der virkelig tror på ham. Hvis menighedens lægmedlemmer ville stå op og udføre det arbejde, som de kan gøre ved at gå i krig på egen regning, idet enhver prøver, hvor meget han kan udføre for at vinde sjæle for Jesus, vil vi se mange forlade Satans rækker for at stille sig under Kristi banner. Hvis vort folk vil handle efter det lys, der gives i disse få belærende ord, vil vi med sikkerhed få Guds frelse at se. Vidunderlige vækkelser vil følge efter. Syndere vil blive omvendt og mange sjæle vil blive føjet til menigheden. Når vi bringer vore hjerter i overensstemmelse med Kristus og vore liv i harmoni med hans gerning, vil Ånden, der faldt på disciplene på pinsefestens dag, falde på os. *Vejl f menigh* bd. 1 side 220-222]

Vil vi blive fundet for lette?

(247) St. Helena, Californien, den 21.april, 1903. [Vor stilling i verden er ikke, som den kunne være. Vi er langt fra, hvor vi burde have været, hvis vor Kristne erfaring havde stået i forhold til det lys og de anledninger, vi har fået, hvis vi fra begyndelsen stadig var gået fremad og

opad. Havde vi vandret i det lys, der er blevet givet os og havde vi jaget efter at kende Herren, ville vor sti være blevet stadig tydeligere og tydeligere. Mange af dem, der har haft et særligt lys, har i den grad gjort sig til eet med verden, at de næppe kan skelnes fra verdens børn. De står ikke frem som Guds ejendomsfolk, udvalgte og dyrebare. Det er vanskeligt at se forskel på dem, der tjener Gud og dem, der ikke gør det.

Syvende-dags adventistmenigheden vil blive vejet på helligdommens vægtskål. Den vil blive dømt efter de privilegier og fortrin, den har haft. Hvis dens åndelige erfaring ikke svarer til de fortrin, Jesus for en uendelig høj pris har skaffet den og hvis de skænkede velsignelser ikke har sat den i stand til at udføre den gerning, den fik betroet, vil denne kendelse blive udtalt over den: »Fundet for let!« Den vil blive dømt efter det lys, der blev givet og de anledninger, den fik.

Guds hensigt med sit folk

Gud har kærlighed, glæde, fred og herlig sejr beredt til alle, der tjener ham i ånd og sandhed. Hans lovlidige folk skal til stadighed være beredte til tjeneste. De skal modtage forøget nåde og kraft og forøget kundskab om Helligåndens gerning. Men mange er ikke rede til at modtage Helligåndens kostelige gaver, som (248) Gud venter på at kunne give dem. De strækker sig ikke højere og højere opad efter kraft fra det høje, således at de gennem disse gaver kunne blive kendt, som Guds ejendomsfolk, der er ivrige efter at gøre gode gerninger.

»Omvend dig og gør de samme gerninger som i den første tid«

De højtidelige, advarende formaninger, der er bragt ved ødelæggelsen af højt skattede hjælpemidler i tjenesten, sige til os: »Kom derfor i hu, hvorfra du er faldet og omvend dig og gør de samme gerninger som i den første tid.« Åb. 2,5. Hvorfor er opfattelsen af menighedens sande åndelige tilstand så tåget? Er vægterne, der står på Zions mure, ikke blevet ramt af blindhed? Er mange af Guds tjenere ikke ubekymrede og veltilfredse, som om skystøtten om dagen og ildsøjlen om natten hvilede over helligdommen? Er der ikke nogle i ansvarsfulde stillinger, der bekender sig til at kende Gud, men som i liv og karakter fornægter ham? Er der ikke mange af dem, som regner sig selv for hans udvalgte ejendomsfolk, der er tilfredse med at leve uden forvisningen om, at en sand Gud er iblandt dem for at frelse dem fra Satans snarer og angreb?

Ville vi ikke nu have haft meget større lys, hvis vi i fortiden havde modtaget Herrens formaninger, erkendt hans nærværelse og vendt os bort fra alle handlinger, der var i strid med hans vilje? Hvis vi havde gjort dette, ville himmelens lys have skinnet ind i sjælens tempel og sat os i stand til at fatte sandheden og elske Gud højest og vor næste som os selv. Oh, hvor bliver Kristus vanæret dybt af dem, som, idet de bekender at være kristne, forsømmer at bringe deres liv i overensstemmelse med deres bekendelse og undlader at behandle hverandre med den kærlighed og respekt, som Gud forventer, at de vil åbenbare ved venlige ord og høflige handlinger!

(249) Dybets magter er i heftigt oprør. Resultatet er krig og blodsudgydelser. Den moralske atmosfære er forgiftet af grusomme og rædselsfulde gerninger. Stridens ånd breder sig. Den findes i overflod overalt. Mange sjæle bliver besat af bedragerets og de hemmelige handlingers ånd. Mange vil falde fra troen, fordi de lytter til forførende ånder og dæmoners lærdomme. De skønner ikke hvilken ånd, der har taget dem i besiddelse.

De ærer ikke Gud

Han, der ser under overfladen og læser alle menneskers tanker, siger om dem, der har haft et stort lys: »De føler sig ikke besværede og forbavsede over deres moralske og åndelige tilstand.« »Som de vælge deres egne veje og ynder deres væmmelige guder, så vælger og jeg deres smerte, bringer over dem, hvad de frygter, fordi de ej svared, da jeg kaldte, ej hørte, endskønt jeg taled, men gjorde, hvad der vakte mit mishag, valgte, hvad ej var min vilje.« »Derfor sender Gud over dem en vildførende magt, så de tror løgnen,« »fordi de ikke tog imod kærlighed til sandheden, så de kunne blive frelst.« »men fandt behag i uretfærdigheden.« Es.66,3-4; 2.Tess. 2,11.10.12.

Den himmelske lærer spørger: Kan nogen stærkere vildfarelse bedrage sindet end den påstand, at I bygger på den rette grundvold og at Gud godkender jeres handlinger, når I i virkeligheden udfører mange ting i overensstemmelse med verdens fremgangsmåde og synder imod Jehova? Oh, det er et stort bedrag, en listig forførelse, der tager sindet i besiddelse, når mennesker, der engang har kendt sandheden, forveksler gudfrygtighedens ydre form med dens ånd og kraft; når (250) de mener at være rige og have vundet rigdom og ikke trænger til noget, medens de i virkeligheden mangler alt.”

Gud har ikke skiftet sind overfor sine trofaste tjenere, der bevarer deres klæder uplettede. Men mange råber: "Fred og ingen fare" medens undergangen pludselig kommer over dem. Medmindre et menneskes anger er fuldstændig og det ved bekendelse ydmyger sit hjerte og tager imod sandheden, som den er i Jesus, vil det aldrig komme ind i himmelen. Når der engang finder en renselse sted i vore rækker, vil vi ikke længere hvile i magelighed og rose os af at være rige, at have vundet rigdom og ikke trænge til noget .

Hvem kan i sandhed sige: "Vort guld er prøvet i ilden. Vore klæder er uplettede af verden"? Jeg så vor Vejleder pege på de såkaldte retfærdiges klæder. Idet han rev dem af, blottede han besmittelsen derunder. Derpå sagde han til mig: "Kan du se, hvorledes de indbildske har dækket deres karakters besmittelse og raddenskab?" »At den skulle ende som skøge, den trofaste by!« "Min Faders hus er hjort til et handelshus, et sted hvorfra den guddommelige nærværelse og herlighed er vejet bort! Af den grund er der svaghed og styrken mangler.”

Et kald til reformation

Medmindre menigheden, som nu er ved at blive gennemsyret af sit eget frafald, angrer og omvender sig, vil den komme til at høste frugten af sine egne gerninger, indtil den får afsky for sig selv. Når den modstår det onde og vælger det gode og søger Gud i al ydmyghed og lever op til sit høje kald i Kristus, idet den står på den evige sandheds

grund og i tro tilegner sig de dyder, der er beredt for den, vil den blive helbredt. Den vil træde frem i den enfoldighed og (251) renhed, som Gud har givet den, befriet fra alle jordiske forviklinger og vise, at sandheden virkelig har frigjort den. Da vil dens medlemmer virkelig være Guds udvalgte repræsentanter.

Tiden er kommet, hvor en gennemgribende reformation må finde sted. Når denne reformation begynder, vil bønnens ånd besjæle hver eneste troende og vil drive splidens og stridens ånd bort fra menigheden. De, der ikke har levet i kristeligt samfund, vil drage nær til hverandre. Et medlem, der arbejder i den rigtige retning, vil lede andre til at forene sig med ham under forbøn om, at Helligånden må blive åbenbaret. Der vil ikke være nogen forvirring, fordi alle vil være i harmoni med Åndens vilje. De skranker, der skiller den ene troende fra den anden, vil blive nedbrudt og Guds tjeneres tale vil stemme overens. Herren vil samarbejde med sine tjenere. Alle vil med forståelse bede den bøn, Kristus lærte sine disciple: »Komme dit rige; ske din vilje på jorden, som den sker i himmelen.« Matt. 6,10. *Vejl f menigh* bd. 3 side 223-226]

På hjemvejen

(252) [Når jeg hører om de frygtelige ulykker, der sker uge efter uge, spørger jeg mig selv: Hvad betyder disse ting? De forfærdeligste katastrofer følger efter hinanden i hurtig rækkefølge. Hvor hører vi ofte om jordskælv og orkaner, om ødelæggelse ved brand og oversvømmelse med store tab af menneskeliv og ejendom! Efter alt at dømme skyldes disse ulykker udbrud af tilsyneladende uorganiserede frie kræfter; men i dem kan Guds hensigt ses. De er et redskab, hvormed han søger at vække mænd og kvinder til at indse deres fare.

Kristi komme er nærmere nu, end da vi kom til troen. Den store strid nærmer sig sin afslutning. Guds straffedomme er i landet. De giver os en højtidelig advarsel, idet de siger: »Vær også I rede; thi Menneskesønnen kommer i den time, I ikke tænker jer.« Matt.24,44.

Men der er mange i vore menigheder, som ikke kender stort til sandhedens virkelige betydning for denne tid. Jeg appellerer til dem, for at de ikke skal ignorere opfyldelsen af tidernes tegn, som så tydeligt siger, at enden er nær, Oh, hvor er der mange, der ikke har søgt deres sjæles frelse, der snart vil udbryde med bitter klage: »Kornhøst er omme, frugthøst endt og vi er ej frelst!« Jer. 8, 20.

Vi lever i den afsluttende tid af denne jords historie. Profetien opfyldes i hast. Prøvetidens timer går hurtigt. Vi har ingen tid at spille ikke et øjeblik. Lad os ikke blive fundet sovende på vor vagt. Lad ingen sige i sit hjerte eller i sine gerninger: "Min herre lader vente på sig." Lad budskabet om Kristi snare genkomst lyde med alvorlige, advarende ord. Lad os overalt overtale mænd og kvinder til at angre og fly fra den kommende vrede. Lad os vække dem (253) til at berede sig øjeblikkeligt, for vi ved ikke meget om, hvad der ligger foran os. Lad prædikanter og lægmedlem-

mer gå ud på høstmarkerne for at opfordre de ligegyldige og lige glade til at søge Herren, medens han findes. Arbejderne vil få en høst, hvor som helst de forkynder Bibelens glemte sandheder. De vil finde nogle, der vil modtage sandheden og hellige deres liv til at vinde sjæle for Kristus.

Herren kommer snart og vi må være beredte til at møde ham med fred. Lad os med bestemthed gøre alt, hvad der står i vor magt for at bringe lyset til dem omkring os. Vi skal ikke være nedslåede, men glade og vi skal altid holde os Herren Jesus for øje. Han kommer snart og vi må være rede og vente på hans tilsynekomst. Oh, hvor vil det blive herligt at se ham og blive budt velkommen som hans genløste! Vi har ventet længe, men vort håb må ikke formørkes. Hvis vi blot kan få Kongen at se i hans skønhed, vil vi blive velsignet for evigt. Jeg føler det, som om jeg må råbe: "På hjemvejen!" "Vi nærmer os tiden, hvor Kristus vil komme i kraft og megen herlighed for at hente de løskøbte til deres evige hjem. *Vejl f menigh* bd. 1 side 227-228]

»På hin dag skal man sige: Se, her er vor Gud, som vi biede på og som frelste os; her er Herren, som vi biede på. Lad os juble og glæde os over hans frelse.« Es.25,9.

»Drag ud gennem portene, drag ud, ban folket vej, byg vej, byg vej, sank alle stenene af, rejs banner over folkeslagene! Se, Herren lader det høres til jordens ende: Sig til Zions datter: »Se, din Frelse kommer, se, hans (254) løn er med ham, hans vinding foran ham! De skal kaldes: Det hellige folk, Herrens genløste og du: Den søgte, en by, som ej er forladt.« Es.62,10-12

[Under værkets store afslutning vil vi komme til at møde en sådan forvirring, at vi ikke ved, hvad vi skal stille op; men lad os ikke glemme, at himmelens tre store magter arbejder, at den guddommelige hånd holder roret og at Gud vil opfylde sine løfter. Han vil samle et folk fra verden, der vil tjene ham i retfærdighed. *Vejl f menigh* bd. 3 side 228]

»Jeres hjerte forfærdes ikke! Tro på Gud og tro på mig. I min Faders hus er der mange boliger. Hvis ikke, havde jeg sagt jer det; thi jeg går bort for at gøre en plads rede for jer. Og når jeg er gået bort og har gjort en plads rede for jer, kommer jeg igen og tager jer til mig, for at hvor jeg er, dér skal også I være.« Joh.14,1-3.

[Vi har ventet længe på vor frelsers komme. Men løftet er ikke desto mindre sikkert. Snart vil vi være i det hjem, han har lovet os. Dér vil Jesus lede os langs livets vands flod, som udvælder fra Guds trone. Han vil forklare de mørke tilskikkelser, han måtte føre os igennem her på jorden for at fuldkomme vor karakter. Der skal vi med ufordunklet blik skue det genoprettede edens skønhed. Og idet vi for Frelserens fødder nedlægger de kroner, han har sat på vore

hoveder og anslår de gyldne harper, skal vi fylde hele himmelen med lovprisning til ham, som sidder på tronen. *Herren kommer* 30.okt]

Sektion fem - Den nødvendige kundskab Gud I naturen

(255) Før synden kom ind hvilede der ikke en sky over vore første forældre og kunne ikke formørke deres opfattelse af Guds karakter. De var fuldstændig tilpasset til Guds vilje. Til tildækkelser af dem, omgav et skønt lys, Guds lys dem. Dette klare og fuldkomne lys oplyste alt som de kom hen til.

Naturen var deres lektiebog. I edens have blev Guds eksistens vist, hans egenskaber åbenbaret i naturen, som omgav dem. Alt hvad deres øjne hvilede på talte til dem. Guds usynlige ting "endog hans evige kraft og guddommelighed," blev set klart og blev forstået ved de ting som var frembragt.

Syndens resultat

Men selvom det var sandt at Gud i begyndelsen kunne ses i naturen, blev et fuldstændigt kendskab til Gud, efter syndefaldet, ikke åbenbaret i den naturlige verden for Adam og hans efterkommere. Naturen kunne overbringe sin lektiebog til mennesket i sin uskyldighed. Men overtrædelser bragte sygdom over jorden og greb ind mellem naturen og Guds natur. Havde Adam og Eva aldrig været ulydig imod deres Skaber, var de forblevet på retskaffenhedens sti og (256) de have forsat med at lære af Gud gennem hans gerninger. Men da de lyttede til fristeren og syndede imod Gud, forlod de himmelske uskyldigheds-klæder dem. Fra-røvet himmelsk lys, kunne de ikke længere se Guds karakter i hans hånds gerninger.

Og på grund af menneskers ulydighed blev en forandring gjort i naturen selv. Ødelagt af syndens forbandelse, kan naturen kun bære et ufuldstændigt vidnesbyrd om Skaberen. Den kan ikke åbenbare hans karakter i sin fuldkomnethed.

En guddommelig lærer

Vi behøver en guddommelig lærer. For at verden ikke forblev i mørke, i en evig åndelig nat, mødte Gud os i Jesus Kristus. Kristus er »det sande lys, som oplyser hvert menneske, var ved at komme til verden.« Joh.1,9. »Kundskaben om Guds herlighed« er åbenbaret »på Kristi åsyn må lyse klart. 2.Kor.4,6. Kristi lys, oplyser vor forståelse og skinner på naturens ansigt, sætter os stadige i stand til at læse Guds kærligheds lektier i hans fremkaldte gerninger.

Naturen vidner om Gud

Naturen som vi ser den i dag giver os kun et svagt begreb om edens skønhed og herlighed. Dog er meget stadig skønt. Naturen vidner at en uendelig i kraft, stor i godhed, barmhjertighed og kærlighed, skabte jorden og fyldte den med liv og glæde. Selv i deres fordærvede tilstand åbenba-

rede alle ting den store Kunstners værk. Selv om synden har ødelagt naturens tings skønhed og form, selv om der kan ses spor af luftkraftens fyrste på dem, taler de alligevel om Gud. Vi kan læse fordømmelsesloven (257) i vildbuskene, tidslerne, tornene og rajgræsset; men fra naturens ting og fra deres underfulde tilpasning til vore behov og vor lykke, kan vi lære at Gud stadig elsker os, at hans barmhjertighed endnu vises i verden.

»Himlen forkynder Guds ære,
hvælvingen kundgør hans hænders værk.
Dag bærer bud til dag,
nat lader nat det vide.
Uden ord og uden tale,
uden at lyden høres.»
Sal.19,2-4

Mennesker kan ikke fortolke naturen

Borte fra Kristus er vi stadig ude af stand til at fortolke naturens sprog rigtigt. Den vanskeligste og mest ydmygende lektie som mennesker må lære er deres egen uduelighed når de gør sig afhængige af menneskelig visdom og sine sikre fiaskoer når de prøver at læse naturen rigtigt. Af sig selv kan mennesket ikke fortolke naturen uden at det sætter naturen over Gud. Mennesket er i en lignende situation som athenienserne, som havde skrevet under deres altre viet for naturdyrkelse: "For den ukendte Gud." Gud var i virkeligheden ukendt for dem. Han er ukendt for alle som, uden den guddommelige lærers vejledning, tager naturstudiet op. De vil med sikkerhed komme til forkerte konklusioner.

I sin menneskelige klogskab kender verden ikke Gud. Verdens kloge mænd samler sig et ufuldstændigt kendskab til ham, ud fra hans skabte gerninger; men denne kundskab, der så langt fra giver dem ophøjede begreber om Gud, der så langt fra ophøjer sind og sjæl og bringer hele væsnet i overensstemmelse med hans vilje, gør mennesker til afgudsdyrkere. I deres blindhed ophøjer de naturen og naturens love over Guds love.

Gud har ladet en strøm af lys udgydes over (258) verden i videnskabens og kunstens opdagelse: men når bekendende videnskabsmænd drager slutninger over disse emner blot ud fra et menneskeligt synspunkt, er de sikre på at fejle. Det største hoved, vil, hvis det ikke vejledes af Guds ord, forvildes i deres forsøg på undersøge forholdene i videnskab og åbenbarelse. Skaberen og hans gerninger er ud over deres fatteevne; og fordi disse ikke kan forklares ved naturlige love, erklæres bibelberetningen som upålidelig.

Dem, som drager skriftens pålidelighed i tvivl, må lade deres anker gå og må lade sig slå på vantroens klippe. Når de finder sig selv ude af stand måle sig med Skaberen og hans gerning på grund af deres egen ufuldstændige videnskabskundskab, drager de Guds eksistens i tvivl og tillægger naturen overnaturlig kraft.

I sand videnskab kan der ikke være noget modsat Guds ords lære, for begge har den samme Ophavsmand. En korrekt forståelse af begge vil altid vise sig at være i overensstemmelse. Sandhed, om det er i naturen eller i åbenbaringen, er harmonisk med sig selv i alle dens manifestationer.

Men det sind der ikke er oplyst af Guds Ånd vil altid være i mørke, hvad angår hans kraft. Det er derfor mennesketanker i videnskaben så ofte er modsat Guds ords lære.

Skabelsesarbejdet

[Videnskaben kan aldrig forklare skaberværket. Hvilken videnskab kan forklare livets mysterier?

Den teori, at Gud ikke skabte stoffet, da han frembragte verden, er uden grundlag. Da Gud dannede vor verden, var han ikke afhængig af noget forud eksisterende stof. Tværtimod opstod alle ting, materielle såvel som åndelige, foran Jehova, da han talte og (259) de blev skabt efter hans vilje. Himmelen og dens herskare, jorden og alt hvad der er på den, er ikke blot hans hænders værk; de blev bragt til at eksistere ved hans munds ånde.

»I tro fatter vi, at verden er blevet skabt ved Guds ord, så det synlige blev til at det, vi ikke kan se.« Hebr.11,3. *Vejlf menigh* bd. 3 side 228]

»Ved Herrens ord blev himlen skabt og al dens hær ved hans munds ånde..... thi han taled, så skete det, han bød, så stod det der.» Sal.33,6-9.

Naturens love

[Mange, der dvæler ved materiens og naturens love, taber Guds stadige og direkte indgriben af syne, hvis de ikke benægter den. De viderefører den idé, at naturen handler uafhængigt af Gud, at den i og af sig selv har sine egne begrænsninger og kræfter, som den arbejder med. Efter deres mening er der en tydelig forskel mellem det naturlige og det overnaturlige. Det naturlige tilskrives almindelige årsager uden forbindelse med Guds kraft. De tillægger stoffet en vital kraft og naturen bliver gjort til en guddom. Det antages, at stoffet er undergivet bestemte betingelser og overladt til at følge bestemte love, som selv Gud ikke kan gribe ind i, at naturen er udstyret med visse egenskaber og underkastet love og at det er overladt til den selv at adlyde visse love og udføre den gerning, der oprindelig blev pålagt den.

Dette er falsk videnskab. Der er intet i Guds ord, der støtter den. Gud ophæver ikke sine love, men han arbejder til stadighed igennem dem og bruger dem som sine redskaber. De er ikke selvvirkende. Gud arbejder bestandig (260) i naturen. Den er hans tjener og bliver ledet, som han synes. Naturen vidner på sin måde om tilstedeværelsen af et intelligent væsens nærværelse og aktive virke, der i alle sine gerninger handler efter sin egen vilje. Det er ikke ved nogen selvstændig iboende kraft i naturen, at jorden år efter år giver sine gaver og fortsætter sin vandring rundt om solen. Almagts hånd er i stadig virksomhed og leder denne planet. Det er Guds krafts stadige virke, der holder den i stilling under dens rotation.

himmelen Gud er i stadig virksomhed. Det er ved hans kraft, at plantevæksten trives, at ethvert blad kommer frem og hver blomst folder sig ud. Hver regndråbe, hvert snefnug, hver spire i græsset, hvert blad og blomst og busk vidner om Gud. Disse små ting, der er så almindelige rundt

omkring os, lærer os den lektie, at intet er så småt, at han ikke tager sig af det. Det menneskelige legemes mekanisme kan man ikke forstå fuldt ud. Den rummer hemmeligheder, som gør selv de mest intelligente til skamme. At pulsen slår og åndedræt følger åndedræt, er ikke et resultat af en mekanisme, som, når den først er sat i gang, fortsætter med at virke. I Gud lever og røres og er vi. Hvert åndedrag og hvert pulsslag er et stadigt vidnesbyrd om en altid nærværende Guds kraft.

Det er Gud, der får solen til at stige på himmelhvelvingen. Han åbner himmelens sluser og giver regn. Han får græsset til at gro på bjergene. »Han lader sne falde ned som uld, som aske spreder han rim.« »Når han løfter sin røst, bruser vandene i himmelen og han ... får lynene til at give regn og sender stormen ud af sine forråds kamre.« Sl.147,16; Jer.10,13.

Herren er i stadig virksomhed for at opretholde og bruge (261) de ting, han har skabt som sine tjenere. Kristus sagde: »Min Fader arbejder indtil nu; også jeg arbejder.« Joh. 5.17.

Guddomskraftens hemmeligheder

Selv mænd med den højeste intelligens kan ikke forstå Jehovas hemmeligheder, således som de åbenbares i naturen. Det guddommeligt inspirerede ord stiller mange spørgsmål, som selv den lærdeste ikke kan svare på. Disse spørgsmål blev ikke stillet, for at vi skulle få svar på dem, men for at lede vor opmærksomhed hen til Guds dybe hemmeligheder og lære os, at vor visdom er begrænset og at der i omgivelserne for vort daglige liv findes mange ting, der ligger udenfor vor begrænsede fatteevne og at Guds domme og hensigter ikke kan udgrundes. Hans visdom er uransagelig.

Skeptikere nægter at tro på Gud, fordi de med deres begrænsede evner ikke kan fatte den guddommelige kraft, med hvilken han åbenbarer sig for menneskene. Men Gud skal anerkendes mere ud fra, hvad han kan åbenbare om sig selv, end fra det, der ligger åbent for vor begrænsede fatteevne. Både i den guddommelige åbenbaring og i naturen har Gud givet menneskene mysterier, som stiller krav til deres tro. Således må det være. Vi vil altid kunne granske, altid forske, altid lære og alligevel er der uendeligt meget hinsides dette. *Vejlf menigh* bd. 3 side 229-230]

»Hvo måler vandet i sin hånd,
afmærker med fingerspand himlen,
måler jordens støv i skæppe
og vejer bjerge med bismere
eller i vægtskål høje?

Hvo leder Herrens Ånd,
råder og lærer ham noget?
Se, som dråbe på spand er folkene,
at regne som fnug på vægt,
som et gran vejer fjerne strande.
(262) Libanon giver ej brændsel,
dets dyr ej brændoffer nok.
Alle folk er som intet for ham,

for luft og tomhed at regne.

»Med hvem vil I ligne Gud,
hvad stiller I op som hans lige?...

Ved I,
hører I det ikke, er det.
Ikke forkyndt jer for længst?
Har I da ikke skønnet det, fra jordens grundvold blev lagt?

Han troner over jordens kredse,
som græshopper er dens beboere;
han udbreder himlen som en dug
og spænder den ud som et teltbo....
Hvem vil I ligne mig
med som min ligemand?
siger den hellige.
Løft eders blik til himlen
og se: Hvo skabte disse?
Han mønstrer deres hær efter tal,
kalder hver enkelt ved navn;
så stor er hans kraft og væld,
at ikke en eneste mangler.

»Hvorfor siger du, Jakob, hvi taler du, Israel,
så: »Min vej er skjult for Herren,
min ret gled min Gud af hænde.»
Ved du,
hørte du ikke,
at Herren er en evig Gud,
den vide jord har han skabt?
han trættes og mattes ikke,
hans indsigt udgrundes ikke;
han giver den trætte kraft,
den svage fylde af styrke.
Ynglinge trættes og mattes,

ungersvende snubler brat,
ny kraft får de, der bier på Herren,
de får nye svingfjer som ørnen;
de løber uden at mattes,
vandrer uden at trættes.
Esajas 40,12-31

En personlig Gud

(263) [Den vældige magt, der virker overalt i naturen og opretholder alt, er ikke, sådan som nogle videnskabsmænd beskriver den, blot et altgennemtrængende princip, en i gangsaettende kraft. Gud er ånd, men han er alligevel et personligt væsen, for mennesket blev skabt i hans billede.

Naturen er ikke Gud

Guds værk i naturen er ikke Guds selv i naturen. Tingene i naturen er et udtryk for Guds karakter. Ud fra dem kan vi forstå hans kærlighed, hans magt og hans herlighed, men vi skal ikke betragte naturen som Gud. Menneskets kunstneriske evner kan frembringe meget smukke arbejder, ting der er en fryd for øjet og disse ting kan give os et indtryk af

designerens tanker; men den fremstillede genstand er ikke manden selv. Det er ikke genstanden, men håndværkeren, der må tilregnes æren. Når naturen således er et udtryk for Guds tanke, er det ikke den, men naturens Gud der skal ophøjes. *Vejl f menigh* bd. 3 side 232]

»Guder, der ikke har skabt himmel og jord,
skal forsvinde fra jorden og under himmelen.»
»Jakobs arvelod er ikke som de;
thi han har skabt alt.»
»Han skabte jorden i sin væld,
grundfæstede jorderig i sin visdom,
og i sin indsigt udspændte han himmelen.»
Jeremias 10,11.16.12

»Syvstjernens og Orions skaber,
han, som vender mulm til morgen
og gør dag til nattemørke,
som kalder ad havets vande
og gyder dem ud over jorden,
Herren er hans navn!«
Amos.5,8.

En personlig Gud skabte mennesket

(264) [Da mennesket blev skabt, blev en personlig Guds handlekraft åbenbart. Da Gud havde dannet mennesket i sit billede, var den menneskelige skikkelses bestanddele fuldkomne, men der var intet liv. Da blæste en personlig, selveksisterende Gud livets ånde ind i denne skikkelse og mennesket blev et levende, åndende og intelligent væsen. Alle dele af den menneskelige organisme blev sat i funktion. Hjertet, arterierne, venerne, tungen, hænderne, fødderne, sanserne, åndsevnerne alle begyndte at virke og alle blev underlagt love. Mennesket blev en levende sjæl. Ved Jesus Kristus skabte en personlig Gud mennesket og udstyrede det med forstand og magt.

Vort indre var ikke skjult for ham, da det blev dannet i det skjulte. Hans øjne så vort væsen, medens det endnu var ufuldkommet. I hans bog stod alle vore lemmer optegnet, før et eneste af dem var blevet til.

Gud havde planlagt, at mennesket, kronen på hans skaberværk, skulle udtrykke hans tanker og åbenbare hans herlighed, fremfor noget andet væsen af lavere rang. Men mennesket skulle ikke ophøje sig selv som Gud. *Vejl f menigh* bd. 3 side 232-233]

»Råb af fryd for Herren,...
tjener Herren med glæde,
kom for hans åsyn med jubel!
»Kend, at Herren er Gud!
Han skabte os, vi er hans,
hans folk og den hjord, han vogter.
»Gå ind i hans porte med takkesang,
med lovsange ind i hans forgårde,
tak ham og lov hans navn!«
»Ophøj Herren vor Gud,
bøj eder for hans hellige bjerg,
thi hellig er Herren vor Gud!«
Salme 100,1-4; 99,9

Gud åbenbaret i Kristus

(265) [Gud har åbenbaret sig selv som et personligt væsen i sin Søn. Jesus, aflagelsen af Faderens herlighed og »hans væsens udtrykte billede«, (Hebr.1,3) fremtrådte på jorden som et menneske. Som en personlig Frelser kom han til verden. Som en personlig Frelser steg han op til det høje. Som en personlig Frelser går han i forbøn for os i de himmelske sale. Foran Guds trone tjener »en, som lignede en menneskesøn«, til bedste for os. Åb.1,13.

Kristus, verdens lys, tilslørede sin guddoms blændende glans og kom for at leve som et menneske blandt mennesker, for at de uden at blive tilintetgjort kunne lære deres Skaber at kende. Intet menneske har nogensinde set Gud, undtaget således som han er åbenbaret gennem Kristus.

»Jeg og Faderen, vi er eet,« erklærede Kristus. »Ingen kender Sønnen uden Faderen og ingen kender Faderen uden Sønnen og den, for hvem Sønnen vil åbenbare ham.« Joh.10,30; Matt.11,27.

Kristus kom for at lære menneskene, hvad Gud ønsker, de skal vide. I himlen over os, på jorden og i oceanets vidtstrakte vande ser vi Guds hænders værk. Alt det skabte vidner om hans magt, hans visdom og kærlighed. Men hverken af stjernerne eller oceanet eller vandfaldet kan vi lære Guds personlighed at kende, således som den er åbenbaret i Kristus.

Gud så, at det var nødvendigt med en åbenbaring, der var tydeligere end naturen, for at skildre såvel hans personlighed som hans karakter. Han sendte sin Søn til verden for at åbenbare den usynlige Guds natur og egenskaber indtil grænsen for, hvad menneskets syn kunne tåle.

Hvis Gud havde ønsket at blive fremstillet, som om han personligt boede i naturen, i blomsten, træet og det spirende græs, ville Kristus da ikke have omtalt dette for sine disciple, da han var her på jorden? Men Gud bliver aldrig omtalt på denne måde i den undervisning, Kristus gav. Kristus og apostlene fremholdt (266) tydeligt sandheden om en personlig Guds eksistens.

Kristus åbenbarede alt det om Gud, som syndige mennesker kunne tåle uden at omkomme. Han er den guddommelige lærer, den store lysgiver. Hvis Gud havde ment, at det var nødvendigt med andre åbenbaringer end de, han har givet gennem Kristus og i sit skrevne ord, ville han have givet os dem.

Kristus åbenbarede Gud for disciplene

Lad os læse de ord Kristus udtalte i salen ovenpå natten før sin korsfæstelse. Prøvens time nærmede sig og han søgte at trøste disciplene, der snart skulle prøves og fristes så hårdt.

»Jeres hjerte forfærdes ikke!« sagde han. »Tro på Gud og tro på mig. I min Faders hus er der mange boliger. Hvis ikke, havde jeg sagt jer det; thi jeg går bort for at gøre en plads rede for jer...

»Thomas siger til ham: »Herre! vi ved ikke, hvor du går hen; hvordan kan vi så kende vejen? Jesus svarer: »Jeg er

vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig. Havde I kendt mig, så havde I også kendt min Fader; og fra nu af kender I ham og har set ham....

Filip siger til ham: »Herre! vis os Faderen og det er os nok. »Jesus siger til ham: »Så lang en tid har jeg været hos jer og du har ikke lært mig at kende, Filip? Den, som har set mig, har set Faderen; hvordan kan du så sige: »Vis os Faderen?« Tror du ikke, at jeg er i Faderen og Faderen er i mig? De ord, jeg siger til jer, taler jeg ikke af mig selv; men Faderen, som bliver i mig, gør sine gerninger.« Joh.14,1-10.

Disciplene forstod endnu ikke Kristi ord (267) angående hans forhold til Faderen. Meget i hans undervisning var fremdeles uklart for dem. De havde stillet mange spørgsmål, der åbenbarede deres uvidenhed om Guds forhold til dem og til deres nuværende og fremtidige interesser. Kristus ønskede, at de skulle have en tydeligere og mere afklaret viden om Gud.

»Dette har jeg sagt til jer i billedtale,« sagde han, »den tid skal komme, da jeg ikke mere skal tale til jer i billeder, men frit ud forkynde jer om Faderen.« Joh.16,25.

Da Helligånden blev udgydt over disciplene på pinsefestens dag, forstod de, de sandheder han havde talt om i lignelser. Den undervisning, der hidtil havde været et mysterium for dem, fattede de nu. Den forståelse, de modtog ved Helligåndens udgydelse, fik dem til at skamme sig over deres underlige teorier. Deres antagelser og forklaringer var tåbeligheder i sammenligning med den kundskab om himmelske ting, de nu modtog. De blev ledet af Ånden og lyset skinnede ind i deres forstand, der engang havde været formørket.

Men disciplene havde endnu ikke oplevet Kristi løftede fuldstændige opfyldelse. De modtog al den viden om Gud, de kunne bære, men den fuldstændige opfyldelse af løftet om, at Kristus tydeligt ville vise dem Faderen, havde de endnu i vente. Således er det også i dag. Vor kundskab om Gud er stykkevis og ufuldkommen. Når striden er endt og mennesket Jesus Kristus overfor Faderen vedkender sig sine trofaste tjenere, som i en syndig verden har båret et sandt vidnesbyrd om ham, vil de fuldt ud forstå det, der nu er et mysterium for dem.

Kristus tog sin herliggjorte menneskelighed med sig til de himmelske boliger. Dem, er tager imod ham, giver han magt til at blive Guds børn, for at Gud til sidst kan tage imod dem (268) som sine og for at de kan bo hos ham gennem evigheden. Hvis de i dette liv er trofaste overfor Gud, skal de til sidst »se hans ansigt og hans navn skal stå på deres pander« Åb.22,4. Hvad er himmelsk lykke andet end dette at se Gud? Kan den synder, der bliver frelst ved Kristi nåde, komme til at opleve nogen større glæde end den at betragte Guds ansigt og kende ham som Fader?

Skriftens vidnesbyrd

Skriften angiver tydeligt forholdet mellem Gud og Kristus og den viser lige så klart personligheden og individualiteten hos dem begge.

»Efter at Gud fordom mange gange og på mange måder havde talt til fædrene ved profeterne, har han nu ved dagernes ende talt til os ved sin Søn, hvem han har indsat som arving til alle ting, ved hvem han også har skabt verden. Han er hans herligheds afglans og hans væsens udtrykte billede og bærer alt med sit mægtige ord. Og han er blevet så meget mere ophøjet end englene, som det navn, han har arvet, er over deres. Thi til hvem af englene har Gud nogensinde sagt: »Du er min Søn, jeg har født dig i dag?» og et andet sted: 'Jeg vil være ham en Fader og han skal være mig en Søn?'« Hebr.1,15.

Gud er Kristi Fader. Kristus er Guds Søn. Kristus har fået en ophøjet stilling. Han er blevet ligestillet med Faderen. Alle Guds råd står åbne for Sønnen.

Jesus sagde til jøderne: »Min Fader arbejder indtil nu; også jeg arbejder ... Sønnen kan slet intet gøre af sig selv, men kun det, (269) han ser Faderen gøre; thi hvad han gør, det samme gør også Sønnen. Thi Faderen elsker Sønnen og viser ham alt det, han selv gør.« Joh.5,17-20.

Her kommer Faderens og Sønnens personligheder atter til syne og viser den enhed, der eksisterer mellem dem.

Denne enhed kommer også til udtryk i det syttende kapitel hos Johannes i den bøn, Jesus beder for sine disciple:

»Ikke alene for disse beder jeg, men også for dem, som ved deres ord kommer til tro på mig, at de alle må være eet, ligesom du, Fader! i mig og jeg i dig, at også de må være eet i os, så verden må tro, at du har sendt mig. Og den herlighed, du har givet mig, den har jeg givet dem, for at de skal være eet, ligesom vi er eet, jeg i dem og du i mig, for at de må være fuldkommen eet, så verden kan forstå, at du har sendt mig og har elsket dem, ligesom du har elsket mig.« Joh.17,20-23.

Vidunderlige ord! Den enhed, der råder mellem Kristus og hans disciple, ødelægges ikke personligheden hos nogen af dem. De er eet i hensigt, sind og karakter, men ikke i person. Det er på denne måde, at Gud og Kristus er eet. *Vejl f menigh* bd. 3 side 233-236]

»Så siger Hærskares Herre:
Se, der kommer en mand, hvis navn er Zemak
under ham skal det spire,
og han skal bygge Herrens helligdom....
og han skal vinde højhed
og sidde som hersker på sin trone:
Og han skal være præst ved hans højre side,
og der skal være fuld enighed mellem de to.«
Zak.6,12-13.

»Den evige Gud«

(270) I Ordet, omtales Gud som »den evige Gud.« Dette navn omfatter fortid, nutid og fremtid. Gud er fra evighed af til evighed. Han er den evige.

»Den evige Gud er en bolig,
og henede er de evige arme.
Fjenden drev han bort for dit åsyn
og sagde: »Tilintetgør dem!«
Så kom Israel til at bo i tryghed,
Jakobkilden for sig selv,
i et land med korn og most,
ja, hvis himmel drypper med dug.
Held dig, Israel,

hvo er som du,
et folk, der får sejr ved Herren!
Han er din frelses skjold,
han er din højheds sværd.«
5.Mos.33,27-29.

»Førend bjergene fødtes
og jord og jorderig blev til,
fra evighed til evighed er du, o Gud!
Mennesket gør du til støv igen,
du siger: »vend tilbage, i menneskebørn!«
thi tusind år er i dine øjne
som dagen i går, der svandt,
som en nattevagt.
Du skyller dem bort,
de bliver som en søvn.
Ved morgen er de som græsset, der gror;
ved morgen gror det og blomstrer,
ved aften er det vissent og tørt.«
Salme 90,2-6

»At tælle vore dage lære du os,
så vi kan få visdom i hjertet!«
»Mæt os årle med din miskundhed,
så vi kan fryde og glæde os alle vore dage.
»Glæd os det dagetal, du ydmygede os,
det åremål, da vi led ondt!
Lad dit værk åbenbares for dine tjenere
og din herlighed over deres børn!
(271) Herren vor Guds livsalighed være over os!
Og frem vore hænders værk for os,
ja frem vore hænders værk!«
Salme 90,12.14-17

»Herren har vist, han er konge,
har iført sig højhed, Herren har omgjordet sig med styrke.
Han grundfæstet jorden, den rokkes ikke.
Din trone står fast fra fordum,
fra evighed er du!«
Salme 93,1.2

Hans miskundhed

»Al hans gerning er trofast;
han elsker retfærd og ret,
af Herrens miskundhed er jorden fuld.«
»Saligt det folk, der har Herren til Gud,
det folkefærd, han valgte til arvelod!«
»Men Herrens øje ser til Gudfrygtige,
til dem, der håber på nåden,
for at fri deres sjæl fra døden
og holde dem i live i hungerens tid.«
»På Herren bier vor sjæl,
han er vor hjælp og vort skjold;
thi vort hjerte glæder sig i ham,
vi stoler på hans hellige navn.«
Salme 33,4.5.12.18-21.

»Jeg søgte Herren og han svarede mig
og friede mig fra alle mine rædsler.
Se hen til ham og strål af glæde,
eders åsyn skal ikke beskæmmes.
Her er en arm, der råbte og Herren hørte,
af al hans trængsel frelste han ham.
»Herrens engel slår lejr om dem, der frygter ham,
og frier dem.
Smag og se, at Herren er god,
salig den mand, der lider på ham!«
»Frygter Herren, I hans hellige,
thi de, der frygter ham, mangler intet.
Unge løver lider nød og sulter,
men de, der søger Herren, dem fattes intet godt.«
(272) på retfærdige hviler hans øjne,
hans ører hører deres råb;
når de skriger, hører Herren
og frier dem af al deres trængsel.«
Salme 34,5-11.17.18

»Herren forløser sine tjeneres sjæl,
og ingen, der lider på ham, skal bøde.

vers 23

»Herren, langmodig og rig på miskundhed;
han går ikke bestandig i rette,
gemmer ej evigt på vrede;
han handled ej med os efter vore synder,
gengældte os ikke efter vor brøde.

»Men så højt som himlen er over jorden,
er hans miskundhed stor over dem, der frygter ham.
Så langt som østen er fra vesten,
har han fjernet vore synder fra os.
Som en fader forbarmer sig over sine børn,
forbarmer Herren sig over dem, der frygter ham.
Thi han kender vor skabning,
han kommer i hu, vi er støv.

»Som græs er menneskets dage,
han blomstrer som markens blomster;
når et vejr farer over ham, er han ej mere,
hans sted får ham aldrig at se igen.
Men Herrens miskundhed varer fra evighed og til
evighed over dem, der frygter ham,
og hans retfærd til børnenes bøn
for dem, der holder hans pagt
og kommer hans bud i hu, så de gør derefter.
Salme 103,8-18

Hans forsyns omsorg

[Vor Gud styrer himmel og jord og han ved nøjagtig, hvad vi trænger til. Vi kan kun se et lille stykke af vejen foran os, men »alt ligger blottet og udbredt for hans øjne, med hvem vi har at gøre.« Hebr. 4,13. (eng. bibelovers.) (273) Han troner højt over jordens forvirring. Alt ligger åbent for hans guddommelige overblik og fra sin store og stille evighed ordner han alt, som hans forsyn ser er bedst.

End ikke en spurv falder til jorden, uden at Faderen bemærket det. Satan hader Gud i den grad, at han endog finder glæde i at ødelægge de umælende skabninger. Det er kun ved Guds beskyttende omsorg, at fuglene er blevet bevaret, så de kan fryde os med deres glade sang. Han glemmer end ikke spurvene. »Frygt altså ikke; I er mere værd end mange spurve.« Matt.10,31. *Vejl f menigh* bd. 3 side 236-237]

»Min sjæl, lov Herren!
Herren min Gud, du er såre stor!
Du er klædt i højhed og herlighed,
hyllet i lys som en kappe!
Himlen spænder du ud som et telt;
du hvælver din højsal i vandene,
gør skyerne til din vogn,
farer frem på vindens vinger;
vindene gør du til sendebud,
ildsluer til dine tjenere!

»Du fæsted jorden på dens grundvolde,
aldrig i evighed rokket den;
verdensdybet hylled den til som en klædning,
vandene stod over bjerge.
For din trusel flyede de,
skræmtes bort ved din tordenrøst,
for op ad bjerge og ned i dale
til det sted, du havde beredt dem;
du satte en grænse, de ej kommer over,
så de ikke igen skal tilhyle jorden.

»Kilder lod du rinde i dale,
hen mellem bjerge flød de;
de læsker al markens vildt,
vildæsler slukker deres tørst;
over dem bygger himlens fugle,
mellem grenene lyder deres kvadder.
Fra din højsal vander du bjergene,
jorden mættes fra dine skyer;

du lader græs gro frem til kvæget
og urter til menneskets tjeneste.

(274) Så du frembringer brød af jorden
og vin, der glæder menneskets hjerte,
og lader ansigtet glinse af olie,
og brødet skal styrke menneskets hjerte.
Herrens træer bliver mætte,
Libanons cedre, som han har plantet,
hvor fuglene bygger sig rede;
i cypresser har storken sin bolig.
Højfjeldet er for stenbukken,
klipperne grævlingens tilflugt.

»Du skabte månen for festernes skyld,
solen kender sin nedgangs tid;
du sender mørke, natten kommer,
da rører sig alle skovens dyr;
de unge løver brøler efter rov,
de kræver deres føde af Gud.
De sniger sig bort, når sol står op,
og lægger sig i deres huler;
mennesket går til sit dagværk,
ud til sin gerning, til kvæld falder på.

»Hvor mange er dine gerninger, herre,
du gjorde dem alle med visdom;
jorden er fuld af, hvad du har skabt!
Der er havet, stort og vidt,
der vrimler det uden tal af dyr,
både små og store;
skibene farer der,
Livjatan, som du danned til leg deri.
De bier alle på dig, at du skal give dem føde i tide;
du giver dem den og de sanker,
du åbner din hånd,
og de mættes med godt.
Du skjuler dit åsyn,
og de forfærdes;
du tager deres ånd,
og de dør
og vender tilbage til støvet;
du sender din ånd,
og de skabes,
jordens åsyn fornyer du.

»Herrens herlighed vare evindelig,
Herren glæde sig ved sine værker!
Et blik fra ham og jorden skælver,
et stød fra ham og bjergene ryger
(275) jeg vil synge for Herren, så længe jeg lever,
lovsynge min Gud, den tid jeg er til.
Min sang være ham til behag,
jeg har min glæde i Herren.
Salme 104,1-34

»Du svarer os underfuldt i retfærd, vor Frelses Gud,
du tilflugt for den vide jord, for fjerne strande,
du, som grundfæster bjerge med vælde,
omgjorde med kraft,
du, som dæmper havenes brusen,.....
og folkefærds larm,.....
hvor morgen og aften oprinder, bringer du jubel....
Med din herlighed kroner du året,
dine vognspor flyder af fedme.«
Salme 104,6-12

»Herren støtter alle, der falder,
og rejser alle bøjede.
Alles øjne bier på dig,
du giver dem føden i rette tid;
du åbner din hånd
og mætter alt, hvad der lever, med hvad det ønsker.«
Salme 145,14-16

Hans langmodige barmhjertighed

Ingen jordisk fader eller moder har aldrig bedt så alvorligt med et fejlende barn som han der gjorde os til bønsemme med overtræderen. Intet menneske, ingen kærlighed har

fulgt den forhædede med så ømme indbydelser:

»Jakob, du kaldte ej på mig
 eller trætted dig, Israel, med mig.« Es.43,22.
 »Hvad har jeg gjort dig, mit folk.
 Med hvad har jeg plaget dig? svar! Mika.6,3.
 »Jeg fik Israel kær i hans ungdom,
 fra Ægypten kaldte jeg min søn. Hos.11,1.
 »Men Herrens del blev Jakob,
 Israel hans tilmålte lod.
 (276) »Han fandt det i ørkenlandet,
 i ødemarken, blandt ørkenens hyl;
 han værnede det med vågent øje
 og vogtede det som sin øjesten.
 Som ørnen, der purrer sin yngel ud
 og svæver over sine unger,
 løftede han det på sit vingefang
 og bar det på sine vinger.«
 5.Mos.32,9-11
 »Gudspagten holdt de ikke,
 de nægtede at følge hans lov.« Sal.78,10.

»Jo mer jeg kaldte dem, des mere fjernede de sig fra mig...
 jeg lærte dog Efraim at gå
 og tog ham på armen;
 de vidste ej, det var mig, der lægte dem.
 Jeg drog dem med menneskesnore, med kærligheds reb...
 Mit folk, det hælder til frafald fra mig,
 og råber man til det: op,
 op står ingen op.« Hoseas 11,2-7

»Og dog er han barmhjertig, han tilgiver misgerning,
 lægger ej øde,
 hans vrede lagde sig gang på gang,
 han lod ikke sin harme fuldt bryde frem;
 han kom i hu, de var kød,
 et pust, der svinder og ej vender tilbage.» Salme 78,38-39

Selv om »han gav sin stolthed i fangenskab, sin herlighed i fjendehånd;«
 sagde han dog, »min nåde tager jeg ikke fra ham, min trofasthed svigter
 jeg ikke.« Salme 78,61;89,34.<
 »Er Efraim min dyrebare søn, mit yndlingsbarn? thi så tit jeg taler om
 ham, må jeg mindes ham kærligt, derfor bruser mit indre, jeg ynkes over
 ham.« Jer.31,20.

»Hvor kan jeg ofre dig, Efraim,
 lade dig, Israel, fare,
 (277) ofre dig ligesom Adma,
 gøre dig, som Zebojim?
 mit hjerte vender sig i mig.»

Al min medynk er vakt.
 Jeg fuldbyrder ikke min harmglød,
 gør ej Efraim til intet igen.
 Thi Gud er jeg, ikke et menneske,
 hellig udi din midte,
 med vredesglød kommer jeg ikke.
 Hoseas 11,8,9

»Israel, vend om til Herren din Gud,
 thi du faldt ved din brøde.
 Tag angersord med
 og vend jer atter til Herren; sig til ham:
 »tilgiv al vor brøde, vær nådig!...
 Vi vil ej søge hjælp hos Assur,
 ej lide på stridshest,
 vi kalder ej mer vore hænders værk vor Gud;
 hos dig finder faderløs medynk.«
 Hoseas 14,2-4

»Herren skal de holde sig til,...
 og bævende kommer sønner fra havet,
 bævende som fugle fra Ægypten,
 som duer fra Assurs land;
 jeg fører dem hjem til deres huse lyder det fra Herren.
 Hoseas 11,10,11

»Jeg lægger deres frafald, elsker dem frivilligt,
 min vrede har vendt sig fra dem.
 Jeg vil være Israel som dug,

han skal blomstre som liljen,
 rod skal han slå som en poppel
 og bugne af skud, som et olietræ stå i pragt,
 som Libanon dufte.
 Atter skal de bo i min skygge,
 korn skal de avle,
 skyde som en vinstok....
 Hvad skal Efraim mere med afguder?
 Jeg hører ham, ser ned til ham.
 Jeg er som en grøn cypres,
 du får din frugt fra mig.
 (278) »Hvem er så viis, at han fatter det, så klog, at han ved det?

Thi rette er Herrens veje;
 retfærdige vandrer på dem.
 Hoseas 14,4-9

»Hvo er en Gud som du, der tilgiver brøde,
 bærer over med synd
 hos din ejendoms rest,
 ej evigt gemmer på vrede,
 men gerne er nådig?
 Han vil atter forbarme sig over os,
 træde vor brøde under fod,
 du vil kaste alle vore synder i havets dyb!
 Mika.7,18.

»I det fjerne åbenbarede Herren sig for dem: Jeg elskede
 dig med evig kærlighed, drog dig derfor i nåde.« »Herren
 har udfriet Jakob, genløst det af den stærkeres hånd. De
 kommer til Zions bjerg og jubler over Herrens fylde, over
 kom og most og olie og over lam og kalve. Deres sjæl er
 som en vandrig have, de skal aldrig vansmægte mer. Da
 fryder sig jomfru i dans, yngling og olding tilsammen. Jeg
 vender deres kummer til fryd, giver trøst og glæde efter
 sorgen. Jeg kvæger præsterne med fedt, mit folk skal mæt-
 tes med min fylde, lyder det fra Herren.« Jeremias
 31,3.11-14

»Jubl, du Zions datter,
 Israel, råb højt,
 glæd dig og fryd dig af hele dit hjerte,
 Jerusalems datter!
 Herren har slettet din dom,
 bortdrevet dine fjender.
 I din midte er Israels konge,
 Herren, ej mere skuer du ondt.
 På hin dag skal der siges til Jerusalem: Frygt ikke,
 Zion, lad ikke hænderne synke!
 I dig er Herren din Gud, en helt, som frelser.
 Han glæder sig over dig med fryd,
 han tier i sin kærlighed,
 han fryder sig over dig
 med jubel som på festens dag.
 Zefenias 3,14-17

Sådan er Gud, vor Gud for evigt og altid,
 han skal lede os (endda til døden). Salme 48,15.

En falsk og en sand kundskab til Gud

Spekulative teorier

(279) »De skjulte ting er for Herren vor Gud, men de
 åbenbare er for os og vore børn evindeligt, at vi må lære at
 handle efter alle denne lovs ord!« 5.Mos.29,29. Den åben-
 baring Gud har givet af sig selv i sit ord, kan vi studere.
 Dette vi må søge at forstå. Men udover dette kan vi ikke

fatte det. Det højeste intellekt kan belaste sig selv og dog kun gisne om Guds natur; men anstrengelsen vil være frugtesløse. Dette problem har ikke været givet os til oplære. Intet menneskeligt sind kan fatte Gud. Lad ikke begrænsede mennesker forsøge at tolke ham. Lad ingen begynde at spekulere over hans natur. Her er tavshed er veltalenhed. Den Alvidende er over al diskussion.

Selv englens fik ikke del i Faderens og Sønnens råd hvornår frelsesplanen blev lagt. De mennesker som forsøger at trænge ind i den Aller Højstes hemmeligheder viser deres uvidenhed i åndelige og evige ting. De skulle langt hellere, medens barmhjertigheds stemme stadig lyder, ydmyge sig i støvet og bede Gud at undervise dem i hans veje.

Vi er lige så uvidende om Gud som små børn, men ligesom små børn må vi elske og adlyde ham. I stedet for at spekulere over hans natur eller hans fortrin, så lad os give agt på det talte ord: »Hold inde og kend, at jeg er Gud.« Sal.46,11.

»Har du loddet bunden i Gud
og nået den almægtiges grænse?
Højere er den end himlen hvad kan du?
Dybere end dødsriget - hvad ved du?
den overgår jorden i vidde,
er mere vidtstrakt end havet.
Job.11,7-9.
(280) Men visdommen ? hvor mon den findes,
og hvor er indsigtens sted?
Mennesket kender ikke dens vej,
den findes ej i de levendes land;
dybet siger: »I mig er den ikke!«
Havet: »Ej heller hos mig!«
Man får den ej for det fineste guld,
for sølv kan den ikke købes,
den opvejes ikke med ofrguld,
med kostelig sjoham eller safir;
guld og glar kan ej måle sig med den,
den fås ej i bytte for gyldne kar,
krystal og Koraller ikke at nævne.
At eje visdom er mere end perler,
Ætiopiens topas kan ej måle sig med den,
den opvejes ej med det rene guld.
Men visdommen ? hvor mon den kommer fra,
og hvor er indsigtens sted?
afgrund og død må sige:
»Vi hørte kun tale derom.«
Gud er kendt med dens vej,
han ved, hvor den har sit sted;

Thi han skuer til jordens ender,
alt under himmelen ser han.....
da han satte en lov for regnen,
afmærked tordenskyen dens vej,
da skued og mønstred han den,
han stilled den op og ransaged den.
Men til mennesket sagde han:
»Se, Herrens frygt, det er visdom,
at sky det onde er indsigt.«
Job.28,12-28.

Visdommen er hverken fundet ved at gennemsøge jordens afkroge eller nyttesløse forsøg på at trænge ind i Guds mysterier. Den findes hellere ved at ydmygt modtage den åbenbaring som han har fundet behag i at give og ved at tilpasse ens liv efter hans vilje.

Vor Guds storhed

(281) Lad os lære vor Guds storhed, ud fra det Helligånden har fremstillet for sine profeter. Profeten Esajas skriver:

»I Kong Uzzijas dødsår så jeg Herren sidde på en såre høj trone og hans slæb fyldte helligdommen. Serafer stod hos ham, hver med seks vinger; med de to skjulte de ansigtet, med de to fødderne og med de to fløj de; og de råbte til hverandre: »hellig, hellig, hellig er Hærskares Herre, al jorden er fuld af hans herlighed!« Og dørstolpernes hængsler rystede ved råbet, medens templet fyldtes af røg.

»Da sagde jeg: »Ve mig, det er ude med mig, thi jeg er en mand med urene læber og jeg bor i et folk med urene læber og nu har mine øjne set kongen, Hærskares Herre!«

»Men en af seraferne fløj hen til mig; og han havde i hånden et glødende kul, som han med en tang havde taget fra alteret; det lod han røre min mund og sagde: »Se, det har rørt dine læber; din skyld er borte, din synd er sonet!« Es.6,1-7.

»Din lige findes ikke, Herre;
stor er du
og stort dit navn i vælde.
Hvo skulle ikke frygte dig, du folkenes konge!« Jer.10,6.7.

»Herre, du ransager mig og kender mig!
Du ved, når jeg står op,
du fatter min tanke i frastand,
du har rede på, hvor jeg går eller ligger,
og alle mine veje kender du grant.
(282) »Thi før ordet er til på min tunge,
se, da ved du det, Herre, til fulde.
Bagfra og forfra omslutter du mig,
du lægger din hånd på mig.
At fatte det er mig for underfuldt,
for højt, jeg evner det ikke! Sal.139,1-6.
»Vor Herre er stor og vældig,
hans indsigt er uden mål. Sal.147,5.
»Han åbenbarer det dybe og lønlige; han ved, hvad mørket gemmer og lyset bor hos ham.« Dan.2,22.
»Thi hvem kender Herrens tanker, eller hvem blev hans rådgiver? eller hvem gav ham noget først, så der skulle gives ham gengæld derfor?« Thi af ham og ved ham og til ham er alt; ham tilhører æren i evighed! Amen.« Rom.11,34-36.
»Men evighedernes konge, den uforkrænkelige, usynlige, eneste Gud være ære og pris i evighedernes evigheder!« 1.Tim.1,17. Lad ham få ære og kraft for evigt.

»Han udspænder norden over det tomme,
ophænger jorden på intet;
vandet binder han i sine skyer,
og skylaget brister ikke derunder;...
han drog en kreds over vandene,
der, hvor lys og mørke skilles.
Job.26,7-10.

»Himlens støtter vakler,
de gribes af angst ved hans trussel;
med vælde bragte han havet til ro....
ved hans ånde klarede himlen op
hans hånd gennembored den flygtende slange.
Se, det er kun omridset af hans vej,
hvad hører vi andet end hvisken?
Hans vældes torden, hvo fatter vel den?
Job.26,11-14

»Herren lader intet ustraffet. I uvej og storm er hans vej,
skyer er hans fødders støv.« Nah.1,3.

»Hvo er som Herren vor Gud, som rejste sin trone i det høje og skuer ned i det dybe - i himlene og på jorden.« Sal.113,5.6.

Stor og højlovet er Herren,
hans storhed kan ikke ransages.
Slægt efter slægt lovpriser dine værker,
forkynder dine vældige gerninger.

De taler om din højheds herlige glans,
 jeg vil synge om dine undere;
 de taler om dine ræddelige gerningers vælde,
 om din storhed vil jeg vidne;
 de udbreder din rige miskundheds ry
 og synger med fryd om din retfærd.....
 Dine værker takker dig alle, Herre,
 og dine fromme lover dig.
 De forkynder dit riges ære
 og taler om din vælde
 for at kundgøre menneskenes børn din vælde,
 dit riges strålende herlighed.
 Dit rige står i al evighed,
 dit herredømme varer fra slægt til slægt.....
 Min mund skal udsige Herrens pris,
 alt kød skal love hans hellige navn evigt og altid.
 Sal.145,3-21.

Advarsler imod indbildning

Idet vi lærer mere om hvad Gud er og om hvad vi selv er i hans øjne, skal vi frygte og bæve for ham. Lad nutidens mennesker tage ved lære af de skæbner som førhen dristede at frigøre sig fra det som Gud havde erklæret for helligt. Da israelitterne vovede at åbne arken da den kom tilbage fra filistrenes land, blev deres uærbødighed tydeligt straffet. »Men Jekonjas efterkommere havde ikke taget del i bet-sjemesjiternes glæde over at se Herrens ark; derfor ihjelslog han halvfjerdsindstyve mænd iblandt dem. Da sørgede folket, fordi Herren havde slået så mange af dem ihjel; og (284) bet-sjemesjiterne sagde: »Hvem kan bestå for Herrens, denne hellige Guds, åsyn?« 1.Sam.6,19-20.

Tænk atter over den dom der faldt over Usias. Ligesom i Davids regeringstid, blev arken ført til Jerusalem, rakte Usias sin hånd frem for at støtte den. Han blev slået med øjeblikkelig død, fordi han tog sig den frihed at røre ved symbolet for Guds nærværelse. Ved den brændende tornebusk, da Moses gik lidt tilbage for at se det underfulde syn, uden at genkende Guds nærhed, blev denne befaling givet:
 »Kom ikke nærmere! Drag dine sko af dine fødder, thi det sted, du står på, er hellig jord!«..... Da skjulte Moses sit ansigt, thi han frygtede for at skue Gud.« 2.Mos 3,5.6.

»Og det skete, medens Josua opholdt sig ved Jeriko, at han så op og fik øje på en mand, som stod foran ham med draget sværd i hånden. Josua gik da hen til ham og sagde: »Er du en af vore eller en af vore fjender?« Han svarede: »Ingen af delene, jeg er fyrsten over Herrens hær; lige nu er jeg kommet!« Da faldt Josua til jorden på sit ansigt og tilbad og sagde til ham: »Hvad har min herre at sige sin tjener?« Og fyrsten over Herrens hær svarede Josua: »Drag dine sko af fødderne, thi det sted, du står på, er helligt!« Det gjorde Josua.« Jos.5,13-15.

I helligdommen og templet, der var de jordiske symboler på Guds boliger, var en afdeling helliget for hans nærhed. Forhængen var indvævet med keruber og dets indgang skulle ikke løftes af nogen hånd for nogen. At løfte dette forhæng og nogen trængte ubudent ind i det allerhelligestes mysterium var døden. For ovenover nådesstolen og de nedbøjede, bedende engle dvælede Den Helliges herlighed, herlighed som intet menneske kunne se på og så leve. På denne årssdag, (285) der var udpeget til tjeneste i det allerhelligeste, gik ypperstepræsten skælvende ind til Guds nærhed, medens røgelsesskyer omtågede herligheden for

hans øjne. Der var helt stille i templets sale. Ingen præst tjente ved alteret. Hære af tilbedere bøjede sig i tavs ærbødighed og sendte deres bønner for Guds barmhjertighed.

»Dette skete med dem, så de kan være advarende eksempler og det blev skrevet til påmindelse for os, til hvem de sidste tider er kommet.« 1.Kor.10,11.

»Men Herren er i sin helligdom;
 stille for ham, al jorden!«
 Hab.2,20.

»Herren har vist, han er konge, folkene bæver,
 han troner på keruber, jorden skælver!
 Stor er Herren på Zion,
 ophøjet over alle folkeslag;
 de priser dit navn, det store og frygtelige;
 hellig er han! Sal.99,1-3.

»I himlen er Herrens trone;
 på jorderig skuer hans øjne ned, hans blik ransager menneskens børn.«

»Thi han ser ned fra sin hellige højsal, Herren skuer ned fra himmel til jord.«
 Sal.11,4. Sal.102,20.

»Fra sit højsæde holder han øje med alle,
 som bor på jorden;
 han, som danned deres hjerter til hobe,
 gennemskuer alt deres værk.«
 »Al jorden skal frygte for Herren,
 alverdens beboere skælve for ham.«
 Sal.33,14-15.8

Mennesker kan ikke finde Gud ved ransagelse. Lad ingen forsøge at løfte det slør, der dækker skjulte herlighed, med en formastelig hånd. »Hvor uransagelige er ikke hans domme og hvor usporlige hans veje!« Rom.11,34. Det er et bevis på hans barmhjertighed, at hans kraft er tilbageholdt, indtil hvis sløret, for hans guddommelige nærvær, løftes er døden. Intet menneske kan trænge ind i de hemmeligheder, hvori Den Mægtige bor og arbejder. (286) Kun det som han anser for godt at afsløre, kan vi begribe af ham. Fornuften må anerkende en autoritet over sig. Hjerte og forstand må bøje sig for den store JEG ER.

Kristi åbenbaring af Gud

Alt, det som mennesker behøver at vide eller kende til Gud, er blevet åbenbaret i hans Søns liv og karakter.

»Ingen har nogensinde set Gud; den enbårne, som selv er Gud og som er i Faderens favn, han er blevet hans tolk.« Joh.1,18.

Kristus påtog sig menneskelighed. Han kom for at blive ét med menneskene og samtidig for at åbenbare vore himmelske fader for syndige menneskevæsener. Han var i alle ting blevet ligesom sine brødre. Han blev kød, netop som vi. Han blev sulten og tørstig og træt. Han fik næring ved mad og frisk ved søvn. Han delte menneskers lod og dog var han Guds dadelfrie søn. Han var en fremmed og pilgrim på jorden - i verden, men ikke af verden; fristet og prøvet som mænd og kvinder i dag fristes og prøves, dog levede han et syndfrit liv.

Øm, medfølelse, sympatisk, altid hensynsfuld over for andre, han fremstillede Guds karakter og var hele tiden i gang med at tjeneste for Gud og mennesker.

»Ordet blev kød og tog bolig blandt os, fuld af nåde og sandhed.« vers 14.

»Og jeg har kundgjort dem dit navn og vil kundgøre dem det, for at den kærlighed, du har elsket mig med, skal være i dem og jeg i dem.« Joh.17,26.

»Elsk jeres fjender« påbød han »velsign dem, som forbander jer, gør godt imod dem, der hader jer og bed for dem, som forfølger jer, så I må vorde jeres himmelske Faders børn.« »Thi han er god imod de utaknemmelige og onde.« »Thi han lader sin sol stå op både over onde og gode og lader det regne både over retfærdige og uretfærdige.« »Vær barmhjertige, ligesom (287) jeres Fader er barmhjertig.« Matt 5,44.45; Luk 6,35.36.

Korsets ære

Åbenbarelsen af Guds kærlighed til mennesker centrerer sig til korset. Det er af så stor betydning at tungen ikke kan sige det, at pennen ikke kan skildre det; menneskesindet kan ikke fatte det. Når vi ser på Golagatas kors kan vi blot sige: »Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.« Joh.3,16.

At Kristus er korsfæstet for vore synders skyld, at Kristus er oprejst fra døde, at Kristus fór til himmelen, er den frelsesvidenskab som vi skal lære.

»Da han var i guddomsskikkelse, holdt han det ej for et røvet bytte at være Gud lig, men han gav afkald og tog tjenerskikkelse på og blev mennesker lig. Og da han i fremtræden fandtes som et menneske, ydmygede han sig selv og blev lydige til døden, ja, døden på et kors.« Fil.2,6-8.

»Kristus er den, som er død, ja meget mere: som er opstanden, som er ved Guds højre hånd.« »Derfor kan han også helt og fuldt frelse dem, som kommer til Gud ved ham, fordi han altid lever, så han kan gå i forbøn for dem.« Rom.8,34. Hebr.7,25.

»Thi vi har ikke en ypperstepræst, som ikke kan have medlidenhed med vore skrøbeligheder, men en, som har været fristet i alle ting ligesom vi, dog uden synd.« Hebr.4,15.

Her er den uendelige visdom, den uendelige kærlighed, den uendelige retfærdighed, den uendelige barmhjertighed, - »dyb af rigdom og visdom og indsigt hos Gud!« Rom.11,33.

Det er ved Kristi gave at vi modtager enhver velsignelse. (288) I den gave vi får dag for dag, flyder Guds ufejlbarlige godhed. Enhver blomst, med sine fine farver og søde duft, er givet til vor nydelse ved denne gave. Solen og månen blev gjort ved ham; der er ikke en stjerne der forskønner himlene, som han ikke har lavet. Der er ikke noget fødemiddel på bordene som han ikke har givet til vort underhold. Kristi påskrift er på det hele. Alt er givet til menneskene gennem denne uudsigelige gave, Guds enbårne søn. Han blev naglet til korset, så alle disse gaver kunne flyde ud til Guds veludførte arbejde.

Livets træs frugt, i edens have besad overnaturlig kraft. At spise af den, var at leve for evigt. Dets frugter var dødens modgift. Dets blade skulle opretholde liv og udødelighed. Men ved menneskenes ulydighed kom døden ind i verden. Adam spiste af kundskabens træ om godt og ondt, frugten som han var blevet forbudt at røre. Hans overtrædelse åbnede veernes flodporte over vor slægt.

Efter at synden var kommet ind, omplantede den himmelske landmand livets træ til det himmelske paradys deroppe; men dets grene hang over muren til den laverestående verden. Gennem genløsning, erhvervet ved Kristi blod, kan vi stadig spise af dets livgivende frugter.

Om Kristus står der skrevet: »I det var liv og livet var menneskenes lys.« Joh.1,4. Han er livets kildeudspring. Lydighed til ham er den livgivende kraft der glæder sjælen.

Kristus erklærer: »Jeg er livets brød. Den, som kommer til mig, skal ikke hungre; og den, som tror på mig, skal aldrig tørste.« »Ligesom den levende Fader udsendte mig og jeg lever i kraft af Faderen, således skal den, der æder mig, leve i kraft af mig. (289)..... Det er Ånden, som gør levende, kødet gavner intet; de ord, som jeg har talt til jer, er ånd og er liv.« »Den, der sejrer, ham vil jeg give at spise af livets træ, som er i Guds Paradys.« Joh 6,35. 57-63; Åb 2,7.

»Se, hvor stor en kærlighed Faderen har vist os, at vi må kaldes Guds børn.« 1.Joh.3,1.

Kundskaben der gør forvandlingen

Guds kundskab som den er åbenbaret i Kristus er den kundskab som alle, der er frelst, må have. Det er kundskaben der gør karakterforvandlingen. Når man har denne kundskab, vil sjælen genskabes i Guds billede. Den vil give hele mennesket en åndelig kraft der er guddommelig.

»Og alle vi, som med utildækket ansigt skuer Herrens herlighed i et spejl, forvandles til det samme billede, fra herlighed til herlighed.« 2.Kor.3,18.

Om sit eget liv sagde Frelseren: »Jeg har holdt min Faders bud.« »Han har ikke ladet mig alene, fordi jeg altid gør, hvad der er ham velbehageligt.« Joh.15,10; 8,29. Sådan som Jesus var i menneskeskikkelse, således vil Gud have at hans efterfølgere skal være. I hans styrke skal vi leve et rent og ædelt liv, som Frelseren levede.

»For denne sags skyld,« siger Paulus, »bøjer jeg mine knæ for Faderen, efter hvem ethvert faderforhold i himmel og på jord har sit navn; og jeg beder om, at han efter sin herligheds rigdom vil give jer, at I med kraft må styrkes ved hans Ånd i det indre menneske, at Kristus må bo ved troen i jeres hjerter og at I må blive rodfæstede og grundfæstede i kærlighed, så at I sammen med alle de hellige må kunne fatte, hvor stor bredden og længden og højden og dybden er og kende Kristi kærlighed, som overgår al erkendelse, så I kan fyldes med hele Gudsfylde.« Ef.3,14-19.

Faren ved spekulativ kundskab

(290) [Falsk videnskab er et af de redskaber, som Satan benyttede i himmelen og som han gør brug af i dag. De falske påstande og underfundige videnskabelige teorier han fremkom med overfor englenerne, forledte mange af dem til at falde.

Efter at Satan havde mistet sin plads i himmelen, viste han sine fristelser for vore første forældre. Adam og Eva gav efter for fjenden og ved deres ulydighed blev menneskeheden bortstødt fra Gud og jorden blev adskilt fra himmelen.

Hvis Adam og Eva aldrig havde rørt ved det forbudte træ, ville Herren have givet dem kundskab, en kundskab der ikke hvilede nogen syndens forbandelse over, men som ville have bragt dem evig glæde. Alt, hvad de opnåede ved deres ulydighed, var kundskab om synden og dens følger.

De sidste dages bedrag

Det område, som Satan førte vore første forældre ind på, fører han menneskene ind på i dag. Han oversvømmer verden med behagelige fabler. Med alle forhåndenværende midler søger han at hindre menneskene i at opnå den kundskab om Gud, der kan frelse.

Vi lever i en meget oplyst tid. Men meget af det, der bliver kaldt lys, baner vejen for Satans visdom og kunster. Meget vil blive fremholdt, der ser ud til at være sandt, men som dog kræver omhyggelig overvejelse under megen bøn, fordi det kan være fjendens besnærende påfund. Vildfarelsens vej ser ofte ud til at ligge tæt op ad sandhedens sti. Den er næppe til at skelne fra den sti, der fører til hellighed og til himmelen. Men et sind, der er oplyst af Helligånden, (291) vil kunne opdage, at den afviger fra den rette vej. Efter nogen tids forløb viser det sig, at de to veje ligger langt fra hinanden.

Panteistiske ideer

Allerede nu er der blandt vort folk fremkommet spiritualistiske lærdomme, som vil undergrave troen hos sådanne, der lytter til dem. Den teori, at Gud er et væsen, der gennemtrænger alt i naturen, er et af Satans listigste påfund. Den giver en fejlagtig fremstilling af Gud og vanærer hans storhed og majestæt.

Panteistiske teorier finder ikke støtte i Guds ord. Lyset fra hans sandhed viser, at disse teorier er sjælsødelæggende redskaber. Mørke er deres element og sanselighed deres fare. De tilfredsstiller det naturlige hjerte og giver alle tilbøjeligheder frit løb. Godtages disse teorier, bliver resultatet adskillelse fra Gud.

På grund af synden er vor tilstand blevet unaturlig, så den kraft, der skal genoprette os, er nødt til at være overnaturlig, ellers har den ingen værdi. Der findes kun een magt, der kan bryde det ondes tag i menneskets hjerte - det er Guds kraft i Jesus Kristus. Kun den korsfæstedes blod kan rense fra synd. Hans nåde er det eneste, der kan sætte os i stand til at modstå og undertrykke tilbøjelighederne i vor faldne natur. De spiritistiske teorier angående Gud gør denne kraft overflødig. Hvis Gud er et væsen, der gennemtrænger alt i naturen, så bor han også i alle mennesker og

mennesket har derfor kun nødig at udvikle den kraft, der er inde i det, for at opnå hellighed.

Disse teorier, fulgt til deres logiske konsekvens, fejer hele den kristne husholdning bort. De fjerner behovet for forsoningen og gør mennesket til sin egen frelser. Disse teorier om Gud gør hans ord til intet og de, som tager imod dem, står i fare for til sidst at blive forledt til at betragte hele Bibelen som en fiktion. De kan (292) betragte dyd som bedre end last; men når de har fjernet Gud fra hans stilling som hersker, gør de sig afhængige af menneskets kraft, der uden Gud er værdiløs. Uden hjælp har den menneskelige vilje ingen virkelig kraft til at modstå og overvinde det onde. Sjælens forsvar er nedbrudt. Mennesket har ingen barriere imod synd. Når Guds ord og Helligåndens restriktioner først er forkastet, ved vi ikke, til hvilke dybder et menneske kan synke.

De, der fortsætter med at fastholde disse spiritistiske teorier, vil med sikkerhed ødelægge deres kristne erfaring, afbryde deres forbindelse med Gud og miste det evige liv.

Sofisterierne angående Gud og naturen, der oversvømmer verden med skepticisme, er inspireret af den faldne fjende, som selv er en bibelgransker, der kender den sandhed, menneskene har brug for at modtage og som bestræber sig på at bortlede deres tanker fra de store sandheder, der er givet for at forberede dem på det, der skal komme over verden.

Jeg har set følgerne af denne uvirkelige opfattelse af Gud, i form af frafald, spiritisme og fri kærlighed. Tendensen til den frie kærlighed i disse lærdomme var så tilsløret, at det i begyndelsen var vanskeligt at klarlægge dens virkelige karakter. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle kalde dette, før Herren lagde det frem for mig, men der blev sagt, at jeg skulle kalde det uheldig åndelig kærlighed.

Sværmeri efter 1844

Efter at tiden var udløbet i 1844, måtte vi imødegå alle former for sværmeri. Det blev overladt til mig at give irettesættende vidnesbyrd til nogle, der hyldede spiritistiske teorier.

Der var nogle, som aktivt udbredte falske ideer med hensyn til Gud. Der blev givet mig lys om, at disse mænd intet gjorde sandheden ved deres falske lærdomme. (293) Jeg fik at vide, at de førte sjæle på vildspor ved at fremsætte spekulative teorier angående Gud.

Jeg rejste til et sted, hvor de opholdt sig og åbenbarede deres arbejdes karakter for dem. Herren gav mig styrke til klart at fremstille deres fare for dem. Blandt andet påstod de, at den, der een gang var helliggjort, ikke kunne synde mere. Deres falske lære var til stor skade for dem selv og andre. De var lige ved at få spiritistisk herredømme over nogle, som ikke kunne se det onde i disse smukt klædte teorier. Det doktrin, at alle var hellige, havde førte til den opfattelse, at de helliggjortes kærlighed aldrig ville lede dem på vildspor. Følgen af denne opfattelse var, at hjertets onde lyster blev opfyldt; og selvom hjertet skulle være helliggjort ifølge bekendelsen, var det langt fra tankens og livets renhed. Ugudelig lære bliver efterfulgt af syndig

praksis. Den er et forførende lokkemiddel fra løgnens fader og fører til ubodfærdighed i selvtilfreds urenhed.

Det er blot et af de tilfælde, hvor jeg blev opfordret til at rettesætte sådanne, som fremholdt læren om en upersonlig Gud, der gennemtrænger hele naturen og lignende vildfarelser.

Tidligere erfaringer gentager sig

Fortidens erfaringer vil blive gentaget. I fremtiden vil Satans religiøse forestillinger antage nye former. Vildfarelser vil blive fremholdt på en tiltalende og smigrende måde. Falske teorier, iført lysets klædning, vil blive fremholdt for Guds folk. Således vil Satan forsøge at bedrage endog de udvalgte, hvis det er muligt. De mest forførende påvirkninger vil blive bragt i anvendelse. Sindene vil blive hypnotiserede.

Fordærvelse af enhver art i lighed med dem, der fandtes blandt menneskene før syndfloden, vil blive indført for at tage sindene til fange. (294) Ophøjelsen af naturen som Gud, menneskeviljens ubegrænsede frihed og de gudløses råd, bruger Satan som sine redskaber til at nå bestemte hensigter. Han vil benytte det ene sinds magt over det andet for at gennemføre sine intentioner. Det sørgeligste ved det hele er, at mennesker under hans forførende indflydelse vil have gudsfrygts skin uden at have en virkelig forbindelse med Gud. I lighed med Adam og Eva, som spiste af frugten på træet til kundskab om godt og ondt, er der også nu mange, som spiser vildfarelsens bedrageriske småbidder.

Satans redskaber klæder falske teorier i en tiltalende dragt, ligesom Satan i edens have skjulte sin identitet for vore første forældre ved at tale gennem slangen. Disse redskaber giver dråbevis menneskesindet noget, der i virkeligheden er dødelig vildfarelse. Satans hypnotiske indflydelse vil hvile over dem, som vender sig fra Guds tydelige ord til behagelige fabler.

Det er dem, der har haft det største lys, Satan mest ihærdigt søger at besnære. Han ved, at hvis han kan bedrage dem, vil de under hans ledelse klæde synden i retfærdighedens klæder og føre mange på vildspor.

Jeg siger til alle: Vær på vagt, for Satan går omkring som en lysets engel i enhver forsamling af kristne arbejdere og i enhver menighed og søger at vinde medlemmerne over på sin side. Det er blevet pålagt mig at give Guds folk denne advarsel: »Far ikke vild, Gud lader sig ikke spotte.« Gal. 6,7.

Vær på vagt mod en sensationel religion

I denne tid behøver vi åndeligt sindede mænd i Guds værk, mænd som er principfaste og som har en klar forståelse af sandheden.

(295) Jeg er blevet undervist om, at det ikke er nye og fantasifulde læresætninger, folket trænger til. De har ikke brug for menneskers formodninger. De behøver et vidnesbyrd fra mænd, som kender og efterlever sandheden, mænd som forstår og adlyder den formaning, der blev givet til Timoteus: »Prædik ordet, træd frem, hvad enten det er

belejligt eller ubelejligt, overbevis, tugt, forman med al langmodighed og belæring. Thi der kommer en tid, da de ikke vil finde sig i den sunde lære, men for at leve efter deres egne lyster skaffe sig lærere i hobetal, efter hvad der kildrer deres øren og de vil vende øret bort fra sandheden og vende sig til fablerne. Du derimod, vær ædruelig under alle forhold, bær dine lidelser, gør en evangelists gerning, gør fyldest i din tjeneste.« 2 Tim. 4,2-5.

Vær faste og bestemte i jeres færd og tag som sko på jeres fødder villighed til at forkynde fredens evanglieum. I kan være sikre på, at en ren og ubesmittet gudsdyrkelse ikke er en sensationel religion. Gud har ikke pålagt nogen byrden at vække en smag for spekulative lærdomme og teorier. Min brødre, hold disse ting borte fra jeres undervisning. Tillad ikke, at de kommer ind i jeres erfaring. Lad ikke jeres husgerning blive ødelagt af dem.

En advarsel mod falsk lære

En advarsel mod falsk lære findes i Paulus' brev til kolossenserne. Apostelen erklærer, at de troendes hjerter må »sammenknyttes i kærlighed« og nå »til den fuldvise indsigts hele rigdom og til erkendelse af Guds hemmelighed: Kristus, i hvem alle visdommens og kundskabens skatte er skjult til stede. Dette siger jeg jer,« siger han videre, »for at ingen skal bedrage jer med overtalende ord Da I nu har modtaget Kristus Jesus som Herren, så lev jeres liv i ham, idet I er rodfæstede i ham og i ham opbygges og befæstes i troen, således som I har lært og bliver rige på taksigelse. Tag jer i agt, at ikke nogen skal fange jer ved verdslig visdom og tomt bedrag, som støtter sig på menneskers overlevering og verdens 'magter' ikke på Kristus. Thi i ham bor hele guddomsfylden legemlig og i denne fylde har I del, idet I er i ham, som er hoved for enhver magt og myndighed.« Kol. 2,2-10.

Jeg er blevet pålagt at sige til vort folk: Lad os følge Kristus. Glem ikke, at han skal være vort forbillede i alle ting. Vi kan trygt forkaste de ideer, der ikke findes i hans undervisning. Jeg henstiller til vore prædikanter, at de forvisser sig om, at deres fødder står på den evige sandheds grund. Vær varsomme med at følge indskydelser, som I kalder for Helligånden. Nogle står i fare i denne henseende. Jeg opfordrer dem til at være sunde i troen, rede til at forsvare sig over for enhver, der kræver dem til regnskab, for det håb der har.

Tankerne bortledes fra den nærliggende pligt

Fjenden søger at bortlede vore brøders og søstres tanker fra gerningen at berede et folk til at bestå i disse sidste dage. Hans spidsfindigheder har til hensigt at lede sindene bort fra øjeblikkets farer og pligter. De regner det lys for intet, som Kristus kom fra himmelen for at give sit folk gennem Johannes. De lærer, at de begivenheder, som er nær forestående, ikke er af tilstrækkelig betydning, til at modtage særlig opmærksomhed. De tilintetgør den sandhed, som er af himmelsk oprindelse, frarøver Guds folk deres tidligere erfaring og giver dem en falsk videnskab i stedet.

»Så siger Herren: Stå ved vejene og se efter, spørg efter de gamle stier, hvor vejen er til alt godt og gå på den.« Jer. 6,16.

(297) Lad ingen forsøge at rive vor tros grundvolde bort. De grundvolde, der blev lagt ved vort arbejdes begyndelse ved at granske Ordet under bøn og ved åbenbaring. På disse grundvolde har vi bygget i de sidste halvtreds år. Nogle vil måske mene, at de har fundet en ny vej og at de kan lægge en stærkere grundvold end den, der er lagt; men det er et stort bedrag. Intet menneske kan lægge anden grundvold end den, der er lagt.

I den svundne tid har mange påtaget sig at bygge en ny tro og grundlægge nye principper. Men hvor længe stod deres bygning? Den faldt snart, for den var ikke bygget på klippen.

Var det ikke nødvendigt for de første disciple at imødegå menneskers udtalelser? Var de ikke nødt til at høre på falske teorier og derpå, efter at have gjort alt for at stå urokkelige, sige: »Ingen kan lægge anden grundvold, end den, der er lagt.« 1 Kor. 3,11.

Således skal vi også holde den tillid, vi havde i begyndelsen, urokkelig fast til det sidste. Gud og Kristus har sendt kraftfulde ord til dette folk og har punkt for punkt ført det ud fra verden og ind i den nærværende sandheds klare lys. Guds tjenere har forkyndt budskabet med læber, der var berørt af hellig ild. De guddommelige udtalelser har sat deres segl på den forkyndte sandheds ægthed.

En fornyelse af det dydige vidnesbyrd

Herren kræver en fornyelse af det tydelige vidnesbyrd, som blev givet for år tilbage. Han kræver en fornyelse af det åndelige liv. Hans folks åndelige energi har længe ligget i dvale, men der vil indtræffe en opstandelse fra en tilsyneladende død.

Ved bøn og syndsbeholdelse må vi bane Herrens vej. Når vi gør dette, vil Helligåndens kraft komme over os. Vi behøver pinsefestens kraft. Den vil komme, for (298) Herren har lovet at sende sin Ånd, som den altbesejrende kraft.

Farefulde tider ligger foran os. Enhver, der har kendskab til sandheden, bør vågne op og med legeme sjæl og ånd og stille sig under Guds disciplin. Fjenden er på sporet af os. Vi må være lysvågne og på vagt imod ham. Vi må iføre os Guds fulde rustning. Vi må følge de råd, der er givet gennem profetiens ånd. Vi må elske og adlyde sandheden for denne tid. Dette vil redde os fra at antage mægtige bedrag. Gud har talt til os gennem sit ord. Han har talt til os gennem vidnesbyrdene til menigheden og gennem de bøger, der har hjulpet til at klargøre vor nuværende pligt og den stilling, vi bør indtage. Vi bør agte på de advarsler, der er blevet givet linje på linje og bud på bud. Hvilken undskyldning kan vi give, hvis vi ignorerer dem?

Jeg beder indtrængende dem, som arbejder for Gud, om ikke at antage det uægte for at være ægte. Lad ikke menneskelige betragtninger få den plads, som den guddommelige, herliggende sandhed bør have. Kristus venter på at troen og kærligheden må fænge i hans folks hjerter. Lad ikke fejlagtige teorier finde støtte hos det folk, der bør blive stående urokkeligt på den evige sandheds grund. Gud opfordrer os til at holde fast ved de fundamentale principper, der er baseret på en ubestridelig autoritet.

Søg den første kærlighed

Hos mange, der har været længe i sandheden, har en hård, dømmende ånd trængt sig ind i hjerterne. De er skarpe, kritiske og bebrejdende. De har bestegt dommersædet for at fælde dom over dem, som ikke er i overensstemmelse med deres ideer. Gud opfordrer dem til at stige ned og bøje (299) sig angrende for ham, idet de bekender deres synder. Han siger til dem: »Jeg har det imod dig, at du har svigtet din første kærlighed. Kom derfor i hu, hvorfra du er faldet og omvend dig og gør de samme gerninger som i den første tid; ellers kommer jeg over dig og flytter din lysestage fra dens plads, hvis du ikke omvender dig.« Åb. 2,4-5. De stræber efter førstepladsen og med deres ord og handlinger sårer de mange hjerter.

Mod denne ånd og mod den sentimentale religions falskhed, som er lige så farlig, udtaler jeg min advarsel: Giv agt, brødre og søstre. Hvem er jeres leder? Kristus eller den engel, der faldt fra himmelen? Ransag jer selv og se, om I er faste i troen.

Guds ord er vort værn

Vort løsen må være: »Til loven og vidnesbyrdet! Hvis de ikke taler i overensstemmelse med dette ord, er det fordi, der ikke er noget lys i dem.« Es. 8,20 (eng. bibelovers.) Vi har en bibel fuld af den dyrebareste sandhed. Den indeholder kundskabens alfa og omega. Skriften, som Gud har inspireret, er gavnlig til at belære, til at rettesætte »til at genoprejse, til at optugte i retfærdighed, så at Gudsmennesket kan blive fuldt beredt, velskikket til al god gerning.« 2 Tim. 3,16-17. Gør Bibelen til din lærebog. Alle kan forstå dens undervisning.

Jeg formaner vore prædikanter, læger og alle menighedsmedlemmer til at studere den undervisning, Kristus gav sine disciple kort før sin himmelfart. Denne undervisning indeholder en belæring, som folket behøver.

Evigt liv kan kun opnås ved at æde Guds Søns kød og drikke hans blod. »Sandelig, sandelig siger jeg eder,« erklærede Kristus, »den, som tror, har (300) evigt liv Jeg er det levende brød, som er kommet ned fra himmelen; om nogen spiser af det brød, han skal leve til evig tid. Og det brød, jeg vil give, er mit kød, til liv for verden Den, som æder mit kød og drikker mit blod har evigt liv og jeg skal oprejse ham på den yderste dag. Thi mit kød er sand mad og mit blod er sand drik. Den, som æder mit kød og drikker mig blod, han bliver i mig og jeg i ham Det er Ånden, som gør levende, kødet gavner intet; de ord, som jeg har talt til jer, er ånd og er liv.« Joh. 6,47-63.

Kristus formaner sit folk til at tro hans ord og leve efter det. De, som modtager og tilegner sig dette ord og gør det til en del af enhver handling og ethvert karaktertræk, vil vokse sig stærke i Guds kraft. Det vil kunne ses, at deres tro er af himmelsk oprindelse. De vil ikke gå ind på fremmede stier. Deres sind vil ikke drages mod en følelsesmæssig og ophidsende religion. For engle og for mennesker vil de stå som dem, der har en stærk, konsekvent kristen karakter.

I sandhedens gyldne røgelseskar, som frembærer i Kristus lære, har vi det der kan overbevise og omvende sjæle.

Fremhold med Kristi enfoldighed den sandhed, som han kom til denne verden for at forkynde, så vil kraften i dit budskab kunne mærkes. Fremsæt ikke teorier eller prøver, som Kristus aldrig har nævnt og som ikke har noget grundlag i Bibelen. Vi har herlige, højtidelige sandheder at forkynde. »Der står skrevet« er den prøve, der må være bevi- set for hver eneste sjæl.

Menneskene kan stadig lære det, som tjener til deres fred. Endnu kan vi høre nådens stemme kalde: »Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder og jeg vil give jer hvile. Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig (301) og ydmyg af hjertet; så skal I finde hvile for jeres sjæle. Thi mit åg er gavnligt og min byrde er let.« Matt. 11,28-30. Kun når vi får åndeligt liv, kan vi finde hvile og opnå et varigt gode. I storm og uvejrs må vi kunne sige: "Mit anker holder."

Lad os gå til Guds ord for at finde vejledning. Lad os søge efter et »Så siger Herren«. Vi har haft menneskelige metoder nok. Et sind, der kun er oplært i verdslig videnskab, forstår ikke det, der hører Guds rige til. Men det samme sind vil, når det bliver omvendt og helliggjort, kunne se den guddommelige kraft i Ordet. Kun det sind og hjerte, der er rensset ved Åndens helliggørelse, kan fatte de himmelske ting.

Brødre, i Herrens navn formaner jeg jer til at vågne op og gøre jeres pligt. Overgiv jeres hjertes til Helligåndens kraft, så bliver de modtagelige for Ordets lære. Da vil I blive i stand til at skelne Guds dybder.

Måtte Gud bringe sit folk under sin Ånds dybe påvirkning! Måtte han få dem til at vågne, til at se deres fare og til at berede sig for det, som kommer over jorden.

Gransk Åbenbaringen

Herren åbenbarede de emner for Johannes, som han så ville være nødvendige for hans folk i de sidste dage. Den undervisning, han gav, findes i Johannes' Åbenbaring. De, der vil være vor Herres og Frelser Jesu Kristi medarbejderne vil vise en dyb interesse for sandhederne i denne bog. I skrift og tale vil de søge at forklare de vidunderlige ting, som Kristus kom fra himmelen for at åbenbare.

»Jesu Kristi åbenbaring, som Gud gav ham for at vise sine tjenere, hvad der skal ske i en hast. Og han sendte bud ved sin engel og gav det til kende i billeder for sin (302) tjener Johannes, som her vidner om Guds ord og Jesu Kristi vidnesbyrd alt, hvad han selv har set. Salig er den, som oplæser og de, som hører profetiens ord og holder fast ved det, der er skrevet i den; thi tiden er nær.« Åb. 1,1-3.

De højtidelige budskaber, som er givet i deres rækkefølge i Åbenbaringen, bør indtage førstepladsen i Guds folks sind. Der bør ikke tillades noget andet at lægge beslag på vor opmærksomhed.

Den dyrebare tid svinder hurtigt og der er fare for, at mange vil blive frarøvet den tid, der skulle have været brugt til at forkynde de budskaber, Gud har sendt til en falden verden. Satan er tilfreds, når han ser splittelsen i de sind, der

burde være optaget af at granske de sandheder, som har med den evige virkelighed at gøre.

Kristi vidnesbyrd, et vidnesbyrd af den mest højtidelige karakter, skal fremholdes for verden. Gennem hele Åbenbaringen finder vi de dyrebareste, opløftende forjættelser og der er også advarsler af den forfærdelig højtidelige betydning. Vil de, der bekender sig til at have kundskab om sandheden, ikke læse det vidnesbyrd, Johannes fik af Kristus? Her er intet gætteri, intet videnskabeligt bedrag. Her er der sandheder, som angår vor nuværende og fremtidige lykke. Hvad har strå med kerne at gøre? *Vejl f menigh* bd. 3 side 238-247]

»Og skriv til menighedens engel i Sardes: »Dette siger han, som har Guds syv ånder og de syv stjerner: Jeg kender dine gerninger, at du har ord for at leve og er dog død. Bliv vågen og styrk det, der er tilbage, men som var ved at dø; thi jeg har ikke fundet dine gerninger fyldestgørende i min Guds øjne. Kom derfor i hu, hvordan du tog imod ordet og hørte det; hold fast ved det og omvend dig. (303) Hvis du ikke vågner op, vil jeg komme som en tyv og du skal ingenlunde vide, i hvilken time jeg kommer over dig.

Dog har du i Sardes nogle få, som ikke har besmittet deres klæder; de skal vandre med mig i hvide klæder, thi de er værdige dertil. Den, der sejrer, skal således iføres hvide klæder og jeg vil aldrig slette hans navn af livets bog og jeg vil vedkende mig hans navn for min Fader og for hans engle. Den, som har øre, han høre, hvad Ånden siger til menighederne« Åb.3,1-6.

Budskab til filadelfiamenigheden

»Og skriv til menighedens engel i Filadelfia: »Dette siger den Hellige, den Sanddru, han, som har »Davids nøgle« og »lukker op, så ingen kan lukke i og lukker i, så ingen kan lukke op«: Jeg kender dine gerninger. Se, jeg har stillet dig foran en åben dør, som ingen kan lukke; thi vel er din kraft kun liden, men du har holdt fast ved mit ord og ikke fornægtet mit navn. Se, jeg skænker dig nogle af Satans synagoger, af dem, som kalder sig selv jøder, skønt de ikke er det, men lyver. Se, jeg skal få dem til at komme og kaste sig ned for dine fødder og de skal forstå, at jeg har fattet kærlighed til dig. Fordi du har holdt fast ved mit bud om udholdenhed, vil jeg også holde dig fast og fri dig ud af den prøvelsens stund, som skal komme over hele jorderige for at prøve dem, der bor på jorden. Jeg kommer snart! Hold fast ved det, du har, for at ingen skal tage din sejrskrans. Den, der sejrer, ham vil jeg gøre til en søjle i min Guds tempel og han skal aldrig mere komme bort derfra; og jeg vil skrive på ham min Guds navn og navnet på min Guds stad, det ny Jerusalem, der kommer ned fra himmelen fra min Gud og også mit eget nye navn.« Vers 7-12.

Laodikæabudskabet

(304) »Og skriv til menighedens engel i Laodikæa: »Så siger han, som er Amen, det troværdige og sanddru vidne, Guds skaberværks ophav: Jeg kender dine gerninger: du er hverken kold eller varm. Gid du var kold eller varm! Derfor, fordi du er lunken og hverken varm eller kold, har jeg i sinde at udspy dig af min mund. Fordi du siger: »Jeg er rig, jeg har vundet rigdom og trænger ikke til noget« og ikke ved, at netop du er elendig og ynkværdig og fattig og blind

og nøgen, derfor råder jeg dig til hos mig at købe guld, lutret i ild, så du kan blive rig og hvide klæder at iføre dig, så din nøgenheds skam ikke skal blive åbenbar og øjensalve til at salve dine øjne med, så du kan se.

»Alle dem, jeg har kær, dem revser og tugter jeg; vær derfor nidkær og omvend dig! Se, jeg står for døren og banker; om nogen hører min røst og åbner døren, da vil jeg gå ind til ham og holde nadver med ham og han med mig. Den, der sejrer, ham vil jeg lade sidde sammen med mig på min trone, ligesom også jeg har sejret og taget sæde hos min Fader på hans trone. Den, som har øre, han høre, hvad Ånden siger til menighederne!« Vers 14-22.

[Herren kommer snart! Vægterne på Zions mure formaner til at vågne og bestride de ansvar, Gud har givet dem. Gud kalder på vægtere, som med Åndens kraft vil give verden det sidste advarselsbudskab og som vil forkynde nattens timer. Han kalder på vægtere, der vil vække mænd og kvinder op af deres sløvhed, for at de ikke skal sove dødens søvn. *Vejlf menigh* bd. 3 side 248]

Den falske og sande uddannelse

(305) Mestertænkeren i det ondes forbund arbejder hele tiden på at holde Guds ord væk fra syne og bringe menneskers anskuelse til fuldt øjesyn. Han mener at vi ikke skal høre Guds stemme sige: "Dette er vejen, gå eder på den." Ved pædagogiske triks gør han alt hvad han kan for at fordunkle himlens lys.

Filosofisk spekulation

Filosofiske spekulationer og videnskabelig forskning i det som Gud ikke har anerkendt gør tusinde af unge skeptiske. I nutidens skoler har lærte mennesker nået konklusioner ud af deres videnskabelige forskning som er omhyggeligt lært og fuldt forklaret - også hvis disse lærte mennesker har ret og bibelen ikke har ret. Skepticisme er tiltrækkende for menneskesindet. De unge ser en uafhængighed i det, som fængsler fantasien og de bedrages. Satan triumferer; det er faktisk sådan han gerne vil have det. Han giver næring til ethvert tvivlsfrø der sås i de unges hjerter. Han får dem til at vokse og bære frugt og hurtig en rigelig høst af vantro høstes.

Det er fordi menneskehjertet er tilbøjelig til ondt, at der er så en stor fare for at så skepticisernes frø i de unges sind. Troen på Gud vil altid blive svækket, sjælen frarøves kraft til at modstå fristelse. De fjerner sikkerhed imod synd.

Vi skal ikke starte skoler med skolastisk filosofi eller den såkaldte "højere uddannelse". Vor værdighed består i at ære Gud ved enkel, praktisk erfaring i dagliglivet. Vi må vandre med Gud, bringe ham til vore hjerter og hjem.

Vantro forfattere

(306) Mange tror at det er nødvendigt, for at få en uddannelse, at studere skrifter fra dem som lærer vantro, fordi

deres arbejde indeholder nogle klare guldkorn. Men hvem er bag disse guldkorn alene? Det var Gud og Gud alene. Han er al lysets kilde. Hvorfor skulle vi arbejde os møjsommeligt igennem en masse fejl, som er i hedninges og ugudeliges gerninger, for nogle få intellektuelles sandheders skyld, når hele sandheden er til vor rådighed?

Der er en årsag til hvorfor disse mænd nogen gange fremviser en dueligt visdom. Satan selv var uddannet i de himmelske sale og han har kundskab til godt såvel som til ondt. Han blander det kostbare med det usle og det er *det* der giver ham kraft til at bedrage. Men fordi Satan har klædt sig selv i himmelsk-strålende klæder, skal vi da tage ham som en lysets engel? Fristeren har sine agenter, udlært efter hans metoder, indgydt af hans ånd og tilpasset hans arbejde. Skal vi samarbejde med dem? Er hans agenter arbejde absolut nødvendigt for at vi kan få en uddannelse?

»Ja, kunne der komme en ren af en uren! Nej, end ikke een!« Job.14,4. Kan vi da forvente at de unge fastholder kristne principper og udvikler kristen karakter, medens deres uddannelse er så stærkt influeret af hedenske, ateisters og afgudsdyrkeres lærersætninger?

Hvis tid og kræfter, som bruges på at fatte vantroenes tanker, blev brugt på at studere kostbare ting i Guds ord, ville tusinde som nu sidder i mørke og i dødens skygge glæde sig i livets lys.

Historisk og teologisk kendskab

(307) Mange, som søger en beredelse for Herrens arbejde, mener det er absolut nødvendigt at samle sig store bogbind med historiske og teologiske skrifter. De mener at studiet af disse værker vil være til stor fordel for dem, når de skal ud og nå folk. Dette er forkert. Når jeg ser hylder fyldt med disse bøger og nogle af dem bliver brugt ganske sjældent, tænker jeg: Hvorfor er der brugt penge på det som ikke er brød. Det sjette kapitel i Johannes fortæller os mere, end der kan findes i sådanne værker. Kristus siger: »Jeg er livets brød.« »De ord, som jeg har talt til jer, er ånd og er liv.« Joh.6,35.63.

Der er et historiestudium som vi ikke skal se bort fra. Hellig historie er en af profetskolernes studie. I fortegnelsen over Jehovas behandling af folkeslagene, blev hans fodspor fulgt op. Så i dag må vi tage Guds behandling af jordens folk til efterretning. Vi må se profetiens opfyldelse i historien, studere Forsynets gerning i de store reformationsbevægelser og forstå begivenhedernes gang i nationernes orden, indtil den sidste kamp i den store strid.

Men for ofte er motivet, hos dem der studerer disse mange bøger, ikke så meget at få føde til sjælen. Det er et mål at blive bekendt med filosoffer og teologer, et ønske at overbringe kristenheden til folkene i lærte termer og sætninger.

Den største Lærer, verden nogensinde har kendt, siger: »Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet.« Jeres intellektuelle stolthed vil ikke hjælpe jer med at fortælle fortabte sjæle om mangelen på (308) livets brød. Når I studerer disse bøger lader I deres indhold få plads i hjerte og sind, i stedet for Den Store

Lærers praktiske lektioner. Som følge af disse studier, får folkene ikke den føde de skal have. Meget lidt af det studie og den forskning, som bebyrder sindet, bidrager til at blive god sjælesørger.

Mænd og kvinder, som bruger deres liv i ydmyg, banalt arbejde, har brug for ord der er ligeså simple som dem Kristus gav i sine lektier. Ord der er lette at forstå. Frelseren kom »for at forkynde evangeliet for fattige.« Der står skrevet at »almindelige folk hørte ham med glæde.« Dem, som lærer sandheden for denne tid, behøver en dybere indsigt i lektier han giver.

Den levende Guds ord er den højeste af alle uddannelser. De lærte vendinger, der tilsyneladende opfrisker, er ikke tilstrækkelige. Dem som sørger for andre folk, må spise af livets brød. Dette vil give dem åndelig styrke; så vil de kunne sørge for alle slags folk. Menighedens kærlighed og åndelighed opbygges ved at spise af det brød, der kom ned fra himlen. Ved Jesu fødder må vi lære enkelhed og sand guds frygt.

Myter og eventyrere

Eventyrer, myter og opdigtede historier får nu stor plads i børns og unges uddannelse. Bøger af den karakter bruges i skolerne og de findes også i mange hjem. Hvordan kan kristne forældre lade deres børn bruge bøger, som er fuldt med løgne? Når børn spørger om beretningers betydning, som er så modsat deres forældres lære, er svaret at beretningerne ikke er (209) sande; men dette fjerner ikke de onde følger af deres brug. Tankerne, i disse bøger, fører børn på vildspor. De får falske livssyn og skaber og afføder et ønske for det urealistiske.

Den udbredte brug af sådanne bøger, der sker i denne tid, er en af Satans listige bedrag. Han forsøger at splitte gamle og unges sind fra det store beredelsesarbejde, beredelsen for de ting der kommer på jorden. Han har i sinde at vore børn og unge skal fejles bort af sjælsødelæggende bedrag som han oversvømmer verden med. Derfor forsøger han at splitte deres sind fra Guds ord og derved forhindre dem at kende til de sandheder, som kunne være deres sikre grund.

Der burde aldrig sættes bøger, som indeholder sandhedsfordrejselser, for børn eller unge. Og hvis dem med fuldt udviklede tanker (voksne) ikke havde noget at gøre med sådanne bøger, ville børn og unge være langt mere sikre.

En ren kilde

Vi har en overflod af det som er rigtigt, det som er guddommeligt. Dem som tørster efter kundskab behøver ikke at gå til forurenede kilder.

Kristus fremstillede sandhedens grundsætninger i evangeliet. I hans lære kan vi drikke af de rene strømme der flyder fra Guds trone.

Kristus kunne have tildelt mennesker kundskab, som ville have overgået alle tidligere åbenbarelses og lagt enhver anden opdagelse i baggrunden. Han kunne have opklaret mysterium efter mysterium og kunne samle de aktive, alvorligst tænkende slægter, omkring disse forunderlige åbenbarelses, helt til tidens ende. Man han ville ikke unde

et øjeblik på at lære videnskabsfrelse. (310) Hans tid, hans evner, hans liv i sig selv, blev påskønnet og kun brugt til at arbejde for menneskesjæles frelse. Han er kommet for at opsoge og frelse det fortabte og han ville ikke blive vendt fra dette mål. Han lod sit ikke adsplitte af noget.

Kristus tildelte kun den kundskab som kunne udnyttes. Hans folkeundervisning blev afgrænset til deres egne vilkår i det praktiske liv. Den lyst, der fik dem til at komme til ham med nysgerrige spørgsmål, tilfredsstillende han ikke. Alle disse spørgsmål gjorde han til anledning for højtidelige, alvorlige og livsvigtige appeller. Dem som var så ivrige efter at plukke fra kundskabens træ, gav han af frugterne fra livets træ. De fandt alle andre veje lukket, undtagen den trange der fører til Gud. Enhver kilde blev lukket, for at bevare det evige lives kilde.

Vor Frelser opmuntrede ingen til at gå i den tids rabinerskoler, af den grund af de ville blive fordærvede med de konstante gentagelser: "De siger," eller, "Det er blevet sagt." Hvorfor skulle vi da tage imod menneskers usikre ord som ophøjet visdom, når en større, en sikker visdom er til rådighed?

Det som jeg har set af evige ting og som jeg har set som menneskers svaghed, som Gud har fremstillet det for mig, har gjort et stort indtryk på mig og påvirket mit liv og karakter. Jeg ser intet i, at et menneske kan ophøjes, lovprises eller forherliges. Jeg ser ingen grund til at stole på disse verdslig oplærte menneskers anskuelse og ophøje dem. Hvordan kan dem, som lider mangel på guddommelig oplysning, få rigtige tanker om Guds planer og veje?

Jeg vil gerne lære af ham som skabte himlene og jorden, af ham som satte stjernerne i deres orden på (311) himmelhvælvingen og gav solen og månen deres arbejde. Jeg behøver ikke at gå til vantro ophavsmænd. Jeg vælger at blive belært af Gud.

Hjerteuddannelse

[Det er rigtigt af de unge at føler, at de må nå den højeste udvikling af deres intellektuelle evner. Vi skal ikke begrænse den uddannelse, Gud ikke har sat nogen grænser for. Men vor dygtighed vil ikke være til nogen nytte, hvis den ikke bruges til Guds ære og menneskehedens bedste. Hvis vor viden ikke er et skridt på vejen til at nå de højeste mål, er den værdiløs.]

Hvad vi behøver er kundskab der vil styrke sjæl og sind, som vil gøres til bedre mænd og kvinder.

[Hjertets uddannelse er af større betydning end den uddannelse, der kan opnås ved hjælp af bøger. Det er godt, ja endda nødvendigt, at få kendskab til den verden, vi lever i; men hvis vi ikke tager evigheden med i vore beregninger, vil vi begå en fejl, som vi aldrig vil komme over. *Barnet i hjemmet* side 480]

Det er ikke godt at overdygne sindet med arbejdskrævende studier, som ikke kan bruges i det praktiske liv. En uddannelse af den slags vil være et tab for den studerende. For disse studier borttager hans ønske og trang til oplæring for nytte og gøre ham i stand til at udfylde ansvar.

Hvis de unge forstod deres egen svaghed, ville de finde deres styrke i Gud. Hvis de forsøger at blive oplært af ham, vil de blive kloge i hans visdom og deres liv vil blive til brugbar velsignelse i verden. Men hvis de overgiver deres sind til ren og skær verdslige og spekulative studier og derved adskille sig fra Gud, vil de miste alt der beriger livet.

Vigtigt at søge den sande kundskab

(312) Vi har brug for at forstå hvad der er på spil, i den konflikt som vi er del i, langt mere end vi gør. Vi behøver at forstå fuldere værdien af de sandheder som Gud har givet for denne tid og faren at lade vore sind adskille fra dem ved den store bedrager.

Den uendelige offerværdi, der blev krævet for vor genløsning, åbenbarer at synd i virkeligheden er et enormt onde. På grund af synden er hele menneskeorganismen bragt i uorden, sindet er fordærvet, indbildningen er fordærvet. Synd har degraderet sjælens anlæg. Fristelser indefra finder en genklang i hjertet og fødderne vender sig umærkbart mod det onde.

Idet ofret for vor skyld blev fuldendt, således blev genoprettelse fra syndens besmittelse fuldbyrdet. Der er ingen ond handling som loven vil undskylde; der er ingen uretfærdig der vil undgå dens fordømmelse. Kristi liv var en fuldstændig opfyldelse af alle lovens forskrifter. Han sagde: »Ligesom jeg har holdt min Faders bud.« Joh 15,10. Hans liv er vor norm for lydlighed og tjeneste.

Gud alene kan forny hjertet. »Thi Gud er den, som virker i jer både at ville og at virke, for at hans gode vilje kan ske.« Men vi er påbudt at »arbejde på jeres frelse med frygt og bæven.« Fil. 2,13.12.

Arbejdet som kræver vor omtanke

Ved nogle få svage periodiske anstrengelser, kan fejl ikke rettes, reformer i karakteren kan ikke udrettes. Helligelse er arbejdet, ikke på en dag, ikke på et år, men i en (313) livstid. Kampen at sejre over selvet, hellighed og himlen, er en livslang kamp. Uden stadige anstrengelser og konstant aktivitet kan der ikke være nogen fremskridt i det guddommelige liv, ingen opnåelse af sejrskronen.

Det stærkeste vidnesbyrd på menneskets fald fra et højere stade er, at det koster så meget at komme tilbage. Vejen derop igen, kan kun befærdes ved hård kamp, tomme for tomme, hver time. Ved et øjeblik vilje, kan et menneske sætte sig på det ondes kraft; men det kræver mere end et øjeblik vilje at nedbryde disse lænker og opnå et højere og helligere liv. Formålet må skabes, arbejdet må begynde; men dets udførelse vil kræve slid, tid og udholdenhed, tålmod og opofrelse.

Omringet af utallige fristelser, må vi stå fast imod ellers bliver vi besejret. Skulle vi komme til livets slutning, med ugjort arbejde, vil det være et evigt tab.

Paulus' helligelse var et resultat af en stadig konflikt med selvet. Han sagde: »Jeg dør dagligt.« 1. Kor 15,31. Hans vilje og hans ønske konfliktede dagligt med Guds vilje. I stedet for at følge sine tilbøjeligheder, gjorde hans Guds vilje, uanset om hans egen natur blev korsfæstet.

Gud leder sit folk skridt for skridt. Det kristne liv er en kamp og en march. I denne krig er der ingen befrielse; anstrengelserne må være stadige og udholdende. Det er ved uafbrudt udholdenhed at vi bevarer sejren over Satans fristelser. Kristen renhed må, med uimodståelig energi, opsøges; og fastholdes med en fast beslutsomhed.

Ingen vil holdes oppe uden faste, udholdende anstrengelser for sig selv. Alle må engagere sig i denne krig for sin egen skyld. Som enkeltindvider er vi ansvarlig for (314) kampens udfald og Noa, Daniel og Job var i dets midte: De skulle ikke redde søn eller datter; de selv alene skulle redde deres liv ved deres retfærdighed.

Videnskaben skal herske

Der er en kristendomsvidenskab der skal herske, - en videnskab så dybere, bredere, højere end nogen menneskevidenskab som himlene er højere end jorden. Sindet skal disciplineres, oplæres, trænes; for vi skal gøre tjeneste for Gud på veje som ikke er i harmoni med medfødte tendenser. Der er arvelige og opdyrkede anlæg til onder som vi må overvinde. Ofte må en oplæring og uddannelse, i en livstid, kastes bort, så man kan blive elev i Kristi skole. Vore hjerter må oplæres til standhaftighed for Gud. Vi skal forme vore tankemønstre, så viljen sætter os i stand til at modstå fristelse. Vi må lære at se opad. Guds ords principper - principper som er lige så høje som himlen og som rækker ud i evigheden - skal vi forstå i deres forbindelse med vort daglige liv. Enhver handling, ethvert ord, enhver tanke, skal være i overensstemmelse med disse principper.

Helligåndens dyrebare nådegaver udvikles ikke på et øjeblik. Mod, sjælsstyrke, sagtomdighed, tro, fast tillid til Guds magt til at frelse, erhverves gennem års erfaring. Ved et liv i hellig stræben og fast troskab over for det rigtige, skal Guds børn besegle deres skæbne.

Ingen tid at miste

Vi har ingen tid at miste. Vi ved ikke hvor hurtigt vor nådestid afslutter. Evigheden strækker sig ud for os. Gardinet skal snart løftes op. Kristus kommer snart. Guds engle søger at trække os fra selvished og fra jordiske ting. Lad dem ikke arbejde forgæves.

(315) Når Jesus rejser sig i det allerhelligste, lægger sin mæglerkåbe fra sig og iklæder sig hævnens klæder, vil fuldmagtens stemme lyde: »Lad den, som gør uret, blive ved at gøre uret, ... og lad den retfærdige blive ved at øve retfærdighed og lad den hellige blive ved at leve helligt. Se, jeg kommer snart og jeg har min løn med mig for at gengælde enhver, efter som hans gerning er.« Åb.22,11.12.

En storm kommer, ubarmhjertig i sit raseri. Er vi rede til at møde den?

Vi behøver ikke at sige: De sidste dages farer kommer hurtigt over os. De er allerede kommet. Vi behøver nu Herrens sværd til at skære i sjælen og kødelige lyster, appetitten og lidenskaber.

Mennesker som er blevet overgivet til løse tanker behøver en forandring. »Bind derfor op om jeres sinds lænder, vær ædru og sæt fuldt ud jeres håb til den nåde, som bliver jer til del, når Jesus Kristus åbenbares. Som lydige børn må I ikke rette jer efter de lyster, som I før, i jeres uvidenhed, levede i. Men ligesom han, der kaldte jer, er hellig, således skal også I være hellige i al jeres færd; thi der står skrevet: »I skal være hellige; thi jeg er hellig.« 1.Pet.1,13-16 Tankerne må samles omkring Gud. Nu er det tid til at lægge alvorlige anstrengelser frem, så det kødelige hjertes naturlige tilbøjeligheder kan overvindes.

Vore anstrengelser, vor selvfornægtelse, vor udholdenhed, må stå i forhold til det uendeligt værdifulde mål vi jager efter. Kun ved at overvinde som Kristus overvandt skal vi vinde livets krone.

Behov for selvfornægtelse

Mennesket store fare ligger i selvbedrag, tillade selvtilstrækkelighed og derved adskille sig selv fra Gud, styrkens kilde. Vore naturlige tilbøjeligheder har moral dødens frø i sig, (216) medmindre tilbøjelighederne rettes af Guds Helligånd. Hvis vi ikke bliver vitalt forbundet med Gud, kan vi ikke modstå egenkærlighedens, selvtilfredsthedsens og fristelsens syndige virkninger.

For at få hjælp fra Kristus, må vi erkende vore mangler. Vi må kende os selv rigtigt. Det er kun ham som kender sig selv som synder, at Kristus kan frelse. Kun når vi ser vore absolutte hjælpeløshed og frasiger os al selvtilid, kan vi lægge hold på guddommelig kraft.

Det er ikke kun ved begyndelsen af det kristne liv at denne fornægtelse af selvet skal gøres. Ved ethvert skridt mod himmelen skal den fornyes. Alle vor gode gerninger er afhængige af en kraft uden for os selv; derfor må der, af hjertet, være en stadig række ud efter Gud, en konstant, alvorlig bekendelse af synd og ydmygelse af sjælen for ham. Farer omgiver os; og vi er kun sikre idet vi føler vor svaghed og klynger os i troens greb til vor mægtige Befri-er.

De højeste interesser kræver opmærksomhed

Vi må vende os bort fra tusindvis emner der beder om opmærksomhed. Der er ting som optager tid og vækker spørgsmål, men som ikke ender i noget. Den største interesse kræver nøje opmærksomhed og kraft der for ofte gives til forholdsvis ligegyldige ting.

Det bringer ikke nyt liv til sjælen, at acceptere nye teorier. Selv kendskab til noget, der er betydningsfuldt i sig selv, er af lille værdi, hvis det ikke bruges i praksis. Vi må føle et ansvar for at give vore sjæle den føde, der vil nære og stimulere åndeligt liv.

Et personligt kendskab af Kristus

»Al Guds tale er ren, han er skjold for dem, der lider på ham. Læg intet til hans ord, (317) at han ikke skal stemple dig som løgner.« Ordsp.30,5.6.

Vi gør ikke Guds vilje, når vi spekulerer over ting, som han ser er bedst at holde borte fra os. Det spørgsmål vi må undersøge er: "Hvad er sandhed, sandheden for denne tid, som der skal værnes om, elskes, æres og adlydes?" Videnskabsentusiaster er blevet nedslået og modløse i deres anstrengelser for at finde ud af Gud. Det som de må spørge om nu er: "Hvad er den sandhed der vil sætte os i stand til at vinde frelse for vore sjæle?"

Kristus åbenbarede Gud for sine disciple, så der blev gjort et særligt arbejde i deres hjerter; ligesom han længe har tilskyndet os, at lade ham komme ind i vore hjerter. Der er mange, som har mistet Frelserseksemplets levende kraft af syne, fordi de har dvælet for meget på teorien. De har mistet ham, som den ydmyge selvfornægtende medarbejder, af syne. Hvad de behøver er at se på Jesus. Vi behøver daglig en ny åbenbaring af hans nærhed. Vi behøver at følge hans selvfornægtende og selvopofrende eksempel nøjere.

Vi behøver den erfaring som Paulus havde da han skrev: »Og det er ikke længere mig, der lever, men Kristus lever i mig; og det liv, jeg nu lever i kødet, det lever jeg i troen på Guds Søn, som elskede mig og gav sig selv hen for mig.« Gal.2,20.

Kundskaben til Gud og Jesus Kristus udtrykt i karakter er højere over alt andet, som kan værdsættes på jorden eller i himlen. Det er den allerhøjeste uddannelse. Det er den nøgle der åbner portene til himmelstaden. Det Guds hensigt, at alle som tager Kristus på sig, skal have denne kundskab.

[Til vore prædikanter, læger, lærere og alle andre, som findes beskæftigede i Herrens tjeneste, har jeg et budskab at frembære. Herren byder jer at komme højere op, at nå et helligere mål. I må have en meget mere dybtgående (318) erfaring, end I nogensinde har tænkt jer. Mange, som allerede er medlemmer af Guds store familie, ved kun lidt om, hvad det vil sige at beskue hans herlighed og blive forvandlede fra herlighed til herlighed. Mange af jer har nogen forståelse af Kristi ypperlighed og jeres sjæle fryder sig derved. I længes efter en fuldere, dybere forståelse af Frelserens kærlighed. I er utilfredse. Men bliv ikke mismodige. Giv Jesus jeres hjertes bedste og helligste følelser. Sæt pris på enhver lysstråle. Giv ethvert ønske i sjælen efter Gud næring. Opøvelser åndelige tanker og et helligt samfund med Gud. I har kun set de første stråler af morgengryet af hans herlighed. Når I søger efter at kende Herren, vil I erfare, at som morgenrøden er hans opgang vis. "De retfærdiges sti er som et skinnende lys, der bliver klarere og klarere indtil middag." Når vi har anget vore synder, bekendt dem og fået tilgivelse, så skal vi vedblive at lære af Kristus, indtil vi kommer ind i selve middagsglansen af en fuldkommen evangelisk tro. *I Mesterens Tjeneste* side 284]

tanke vil bringes i fangenskab til Kristi lydighed. Med apostlen Paulus vil de kunne sige:

Kundskaben vi får I Guds ord

(319) [Hele bibelen er en åbenbarelse af Guds herlighed i Kristus. Når den bliver modtaget, troet og adlydt, er den det store redskab til karakterens forvandling. Og den er det eneste sikre middel til åndens udvikling. *Vejl f menigh* bd. 1 side 486]

Grunden til at de unge, endog dem i voksenalderen, er så lette at lede i fristelse og synd, er at de ikke studerer Guds ord og tænker over det, de burde tænke over. Manglen på en fast urokkelig viljekraft, som vises i liv og karakter, kommer fordi de forsømmer den hellige belæring i Guds ord. De bestræber sig ikke alvorligt på at vende sindet til det, som ville indgyde rene, hellige tanker og dele det fra det som er urent og usandt. Der er få som vælger den bedre del, som sidder ved Jesu fødder, som Maria gjorde, for lære af den guddommelige Læremester. Ganske få lægger hans ord ind i hjertet og anvender dem i livet.

[Når Bibelens sandheder bliver modtaget, vil de løfte sindet op fra verdslighed og fornedrelse. Hvis Guds ord blev påskønnet, som det burde, ville både unge og gamle være i besiddelse af en indre retskaffenhed og principfasthed, der ville sætte dem i stand til at modstå fristelse. *Barnet i hjemmet* side 488]

Lad mennesker lære og skrive de hellige skrifers værdifulde ting. Lad tankerne, anlæggene, hjernekræfternes stærke kræfter overgives til studiet af Guds tanker. Studér ikke filosofier fra menneskers gætterier, men studer hans filosofi som er sandhed. Anden litteratur er af lille værdi, i sammenligning med dette.

Det jordiske sindelag finder ikke behag i betragte (320) Guds ord; men overfor det sindelag, som er fornyet af Helligånden, skinner guddommelig skønhed og himmelsk lys ud fra de hellige sider. Det som var den øde ørken for det jordiske sind, bliver et land med levende strømme, for det åndelige sind.

Skal gives til vore børn

Guds kundskab som den er åbenbaret i hans ord, er den kundskab der skal gives til vore børn. Fra allerførste stund af bør de gøres fortrolig med Jesu navn og liv. Den allerførste lektie de får, bør være at Gud er deres fader. Deres allerførste oplæring bør lære dem at afgive kærlig lydighed. Læs Guds ord ærbødigt og blidt op for dem og gentag det, i dele der passer til deres fatteevne og afpasset så deres interesse vækkes. Fremfor alt: lad dem lære om hans kærlighed åbenbaret i Kristus og dets store lektie:

»Når Gud således elskede os, så er også vi skyldige at elske hverandre.« 1.Joh.4,11.

Lad den unge gøre Guds ord til føde for sind og sjæl. Lad Kristi kors blive gjort til videnskab for al uddannelse, til center for al lære og al studie. Lad det bringes ind i den daglige erfaring i det praktiske liv. Således vil Frelseren blive til en daglig ledsager og ven, for den unge. Enhver

»Men det være langt fra mig at rose mig af noget andet end vor Herres Jesu Kristi kors, ved hvem verden er korsfæstet for mig og jeg for verden.« Gal.6,14.

En erfaringsmæssig kundskab

(321) Således, vil de på grund af tro komme til at kende Gud, gennem erfaring. De har bevist hans ords kendsgerning for sig selv, hans løfters sandhed. De har smagt det og de ved at Herren er god.

Den elskede Johannes havde en kundskab, han havde fået gennem egne erfaringer. Han kunne bevidne:

»Det, der var fra begyndelsen, det, vi har hørt, det, vi har set med vore egne øjne, det, vi skuede og vore egne hænder følte på, ja, om livets Ord, forkynnder vi og livet blev åbenbaret og vi har set det og vidner om det og forkynnder jer det, det evige liv, som var hos Faderen og blev åbenbaret for os det, vi altså har set og hørt, forkynnder vi også jer, for at også I må have fællesskab med os; og vort fællesskab er med Faderen og med hans Søn, Jesus Kristus.« 1. Joh.1,1-3

Så at enhver, ved sin egen erfaring, kan få »dermed beseglet, at Gud er sanddru.« Joh 3,33 Han har selv været vidne til det som han selv har set og hørt og følt om Kristi kraft. Han kan bevidne følgende:

»Jeg behøver hjælp og jeg fandt i Jesus. Enhver mangel blev dækket, ved sjælssult blev stillet; bibelen er for mig Kristi åbenbarelse. Jeg tror i Jesus fordi han er en guddommelig frelser for mig. Jeg tror bibelen fordi jeg har fundet den som Guds røst for min sjæl.»

Forunderlige muligheder

Det er vort privilegium at nå højere og endnu højere for Guds karakters klare åbenbareelser. Da Moses bad, »Lad mig dog skue din herlighed!« 2. Mos 33,18, irettesatte (322) Herren ham ikke, men han tilstod ham hans bøn. Gud sagde til sin tjener: »Jeg vil lade al min rigdom drage forbi dig og udråbe Herrens navn foran dig.« vers 19

Det er synd, der formørker vore tanker og omtåger vor opfattelse. Når synden renses fra vore hjerter, oplyser kundskabens lys om Guds herlighed over for Jesus Kristus hans ord og genspejler det fra naturens ansigt. Mere og mere fuldt vil han erklære: »Herren, Herren, Gud, som er barmhjertig og nådig, langmodig og rig på miskundhed og trofasthed.« 2.Mos 34,6

I hans lys skal vi se lys, indtil sind og hjerte og sjæl er forvandlet til hans helligheds billede.

Vidunderlige muligheder er åbnet op for dem, som tager fat i Guds ords guddommelige forsikringer. Det er herlige sandheder, der kommer frem for Guds folk. Privilegier og pligter, som de ikke endda aner er i bibelen, vil lægges åben for dem. Idet de følger efter på den ydmyge lydighedssti og gør hans vilje, vil de vide mere og mere om Guds orakler.

Lad den studerende tage bibelen som hans vejleder og stå som en klippe for princippet og han vil stræbe efter et stort resultat. Alle menneskelige filosoffer har ført til forvirring og skam når Gud ikke er blevet erkendt som den alt i alle. Men den dyrebare tro, som Gud har indgydt, giver styrke og karakterdannelse. Idet der dvæles ved hans godhed, barmhjertighed og kærlighed vil sandhedserkendelsen være klarere og endnu klarere; højere, helligere er ønsket for hjerterenhed og tankeklarhed. Sjælen, der dvæler i den rene helligtanke-atmosfære, forvandles af samkvem med Gud, i studiet af hans ord. Sandhed er så stort, så vidtrækkende, så dyb, så bred at selvet mistes af syne. Hjertet blødgøres og underkastes i ydmyghed, venlighed og kærlighed.

(323) Og de naturlige kræfter forstørres på grund af hellig lydighed. I livets ords studie kommer mange studerende frem med udvidede, ophøjede og forædlede tanker. Hvis de er Guds ords hørere og gørere ligesom Daniel, kan de komme frem som han gjorde i alle læregrene. Ved at være rensindede, vil de blive stærke. Alle intellektuelle evner vil opvikkes. De kan uddanne og oplære sig selv, så alle i deres omgangskreds kan se hvad mennesker kan blive og hvad man kan gøre, når man er knyttet til visdommens og kraftens Gud.

Resultatet af at følge Guds ord

Dette var den erfaring som salmisten fik gennem kendskab til Guds ord. Han siger:

»Salige de, hvis vandel er fulde,
som vandrer i Herrens lov.
Salige de, der agter på hans vidnesbyrd,
søger ham af hele deres hjerte.....
O, måtte jeg vandre med faste skridt,
så jeg holder dine vedtægter!
Da skulle jeg ikke blive til ? skamme,
thi jeg så hen til alle dine bud.«

»Hvorledes holder en ung sin vej ren?
ved at bolde sig efter dit ord.«
»Troskabs vej har jeg valgt,
dine lovbud attrår jeg.«
»Jeg gemmer dit ord i mit hjerte
for ikke at synde imod dig.«
»Jeg vil vandre i åbent land,
thi dine befalinger ligger mig på sinde.«

»Oplad mine øjne, at jeg må skue
de underfulde ting i din lov.«
»Dine vidnesbyrd er min lyst,
det er dem, der giver mig råd.«
»Din munds lov er mig mere værd
end guld og sølv i dynger.«

(324) »Hvor elsker jeg dog din lov!

Hele dagen grunder jeg på den.”
»Dine vedtægter blev mig til sange
i min udlændigheds hus.”
»Underfulde er dine vidnesbyrd,
derfor agted min sjæl på dem.
Tydes dine ord, så bringer de lys,
de giver enfoldige indsigt.”
»Dit bud har gjort mig visere end mine fjender,
thi det er for stedse mit.
Jeg er klogere end alle mine lærere,
thi jeg grunder på dine vidnesbyrd.
Jeg har mere forstand end de gamle;
jeg agter på dine bud.....
Ved dine befalinger fik jeg forstand,
så jeg hader al løgnens vej.«

»Dit ord er fuldkommen rent,
din tjener elsker det.«

»Summen af dit ord er sandhed,
og alt dit retfærdige lovbud varer evigt.»

»Megen fred har de, der elsker din lov,
og intet bliver til anstød for dem.
Jeg håber på din frelse, Herre,
og jeg har holdt dine bud.
Min sjæl har holdt dine vidnesbyrd,
jeg har dem såre kære.«

»Jeg længes efter din frelse, Herre,
og din lov er min lyst.
Gid min sjæl må leve, at den kan prise dig,
og lad dine lovbud være min hjælp!«
»Dine vidnesbyrd fik jeg til evigt øje,
thi de er mit hjertes glæde.«
Salme 119,1-6, 9, 30, 11, 45, 18, 24, 72, 97, 54, 129, 130, 98-104,
160, 165-167, 174, 175, 111.

En hjælp til naturstudiet

Han som kender til Gud og hans ord gennem en personlig erfaring er rede til at gå ind i naturvidenskabs-studiet. Om Kristus står der skrevet: »I det var liv og (325) livet var menneskenes lys.« Joh.1,4. [Da Adam og Eva mistede deres hellige klædning, mistede de også det lys, som forklarede naturen. De havde ikke længere den rigtige opfattelse. Men naturen forklares igen for dem, som tager imod lyset fra Kristi liv Vi får den rigtige fortolkning af naturen i lyset, der skinner fra Golgata.

Med et kendskab til Gud og hans ord, får vi den urokkelige tro på Den hellige Skrifts guddomskraft. Bibelen prøves ikke med menneskets forståelse af videnskaben. Disse ideer prøves med den ufejlbare målestok. Vi ved, at Guds ord er sandhed og at sandheden ikke kan være i modstrid med sig selv.]

For den virkelig kloge åbner videnskabelig forskning umådelige områder til tanke og oplysning. [Guds veje, som åbenbares i naturens verden og i hans omsorg for mennesket, er et skatkammer som enhver elev i Kristi skole kan øse af. *Kristus alene* side 256]

Det virkelige vidnesbyrd på en levende Gud er ikke blot i teorien; det er i det dokument som Gud har skrevet i vore hjerter, oplyst og forklaret ved hans ord. Det er i den levende kraft i hans skabte gerninger, ses ved det øje Helligånden har oplyst.

Dem som bedømmer Gud fra hans kunstværk og ikke fra store menneskers antagelser, ser hans nærværelse i alting. De ser hans smil i det glade solskin og hans kærlighed og bekymring for mennesker i de righoldige efterårsmarker. Selv jordens besmykkelse, det levende grønne græs, dejlige blomster i alle farver, skovens knejsende og forskellige træer, den dansene bæk, den fornemme flod, den blikstille sø, vidner om Guds ømme og faderlige omsorg og om hans ønske for at gøre sine børn lykkelige.

Naturen, en nøgle til guddommelige mysterier

(326) Idet den studerende betragter naturens ting, får han en nyere erkendelse af sandhed. Læresætningerne i Guds store naturbog bærer vidnesbyrd om det skrevne ords sandhed.

I genløsningsplanen er der mysterier som menneskesindet ikke kan fatte om, mange ting som menneskelig visdom ikke kan forklare; men naturen kan lære meget om gudfrygtighedens mysterier. Enhver busk, ethvert træ med frugt, al planteliv, har lektier til vort studium. I frøenes vækst skal Guds riges mysterier kunne læses.

Rådgivende ord udtrykkes for det blødgjorte hjerte, blodgjort af Guds nåde, solen, månen, stjernerne, træerne og markens blomster. Frøet lagt i jorden fører sindet hen til den åndelige såning. Træet erklærer at et godt træ ikke kan bære dårlig frugt, ej heller kan et dårligt træ bære god frugt. »Af deres frugter skal I kende dem.« Matt.7,16. Selv rajgræsset har en lektie. De er fra Satans såning og, hvis de overlades til sig selv, ødelægger hveden ved deres væmmelige vækst.

Fædre og mødre, lær jeres børn om Guds underfulde magt. Hans magt viser sig i enhver plante, i ethvert træ der bærer frugter. Tag børnene ud i have og forklar dem hvordan han får frøene til at gro. Landmanden pløjer sit land og sår frø, men han kan ikke få frøene til at gro. Han må være afhængig af, at Gud gør det arbejde, som intet menneske kan. Herren lægger sin egen sjæl ind i frøene og får liv i dem. Under hans omsorg bryder spiren gennem det hylster der omslutter den og springer op for at udvikle og bære frugt.

Idet børnene studerer naturens store lektiebog, vil Gud indprente dem. Idet de får fortalt om det arbejde som han (327) gør for frøene, lærer de hemmeligheden at vokse i nåden. Forstås disse lektier rigtigt, fører de hen til Skaberen og lærer de simple, hellige sandheder, som bringer hjertet i nær berøring med Gud.

En lektie om lydighed

Guds love for naturen adlydes af naturen. Skyer og storm, solskin og byger, dug og regn, alle er under Guds ledelse og afgiver lydighed til ham. Under lydighed til Guds lov springer frøs spirer gennem jorden, »først strå, så aks og så fuld kærne i akset.« Mark. 4,28 Frugten ses først i knoppen og Herren udvikler den i sin bedste tid, fordi den ikke modstår hans arbejde. Så opfylder fuglene Guds plan, idet de gør deres lange udrejse fra land til land, ledet i et spørløst rum af den Kæmpestore Krafts hånd.

Skal dette menneske, gjort i Guds billede, udrustet med fornuft og taleevne, alene være upåskønnet af hans gaver og være ulydig mod hans love? Skal dem som er ophøjet og forædlet, egnede til at samarbejde med ham, være tilfreds med at forblive ufuldkommen i karakter og skabe forvirring i vor verden? Skal sjælene og legeme af Guds købte arv skades med verdensbundne vaner og uhellige skikke? Skal de ikke genspejle hans skønhed som har gjort alle ting godt, så ufuldkomne mennesker gennem hans nåde til sidst kan høre hans velsignelse: »Vel, du gode og tro tjener, gå ind til din herres glæde.« Matt 25,21.

Gud ønsker at vi skal lære lydighedens lektie fra naturen.

»Spørg dog kvæget, det skal lære dig,
himlens fugle, de skal oplyse dig,
se til jorden, den skal lære dig,
(328) lad havets fisk fortælle dig det!
Hvem blandt dem alle ved vel ikke,
at Herrens hånd har skabt det

Hos ham er der visdom og væld,
hos ham er der råd og indsigt.

Job 12,7-9, 13

»Salig den mand, der har lyst til Herrens lov,
Han er som et træ, der, plantet ved bække,
bærer sin frugt til rette tid,
og bladene visner ikke:
Alt, hvad han gør, får han lykke til.
Salme 1,1-3

Naturens bog og det skrevne ord spreder lys over hverandre. Begge gør os bedre bekendt med Gud, idet de lærer os om hans karakter og de love han arbejder igennem.

Uddannelse til det kommende liv

[Den uddannelse, som påbegyndes her, vil ikke blive fuldendt i dette liv. Den vil fortsætte gennem evigheden og altid gå fremad og aldrig blive færdig. Dag for dag vil Guds vidunderlige gerninger, vidnesbyrdene om hans mirakuløse magt, til at skabe og opretholde universet, åbenbare sig for sig for sindet i ny skønhed. I det lys, der skinner fra tronen, vil mysterier forsvinde og sjælen vil blive fyldt med forbavselse over, hvor enkle de ting er, som man aldrig før har forstået. *Vejl f menigh* bd. 3 side 231]

Kundskaben vi får I Guds ord

Nu ser vi igennem et glas, dog et som er mørkt; men ansigt til ansigt; nu ved vi delvis; men da skal vi vide ligesom andre har vidst om os.

Vort store behov

(329) Vort store behov er den gudskundskab som virker til karakterforvandling. Hvis vi opfylder hans plan, vil der være en åbenbaring af Gud i vore liv som svarer til læren i hans ord.

Enoks og Johannes Døberens erfaring er det, som vores burde være. Vi behøver at studere disse menneskers liv, langt mere end vi gør, han som blev overført til himlen uden at se døden og han som blev kaldet til at berede vejen for Herren, for at gøre hans veje jævne, før Kristi første komme.

Enoks erfaring

Om Enok står der skrevet at da han levede i femogtres år fik han en søn; og derefter at han vandrede med Gud i tre hundrede år. Under de tidligere år, havde Enok elsket og frygtet Gud og havde holdt hans bud. Men efter fødslen af hans første søn fik han en højere erfaring; han blev draget i tættere forhold med Gud. Idet han så barnets kærlighed for sin fader, dets enkle tillid til hans beskyttelse; ligesom han følte en dyb, inderlig ømhed af sit hjerte for denne første-fødte søn, lærte han en dyrebar lektie om Guds underfulde

kærlighed for mennesket, ved at give *sin* Søn og den tillid som Guds børn kan svare deres himmelske fader. Guds uendelige alt omfavnene kærlighed gennem Kristus blev genstand for hans meditationer dag og nat. Med al hans sjælevarme søgte han at åbenbare den kærlighed for dem han boede imellem.

Enoks vandring med Gud var ikke i en dvaletilstand eller i et syn, men i alle dagliglivets pligter. Han blev ikke en eremit der lukkede sig selv helt ud fra verden; for han havde i verden (330) et arbejde at gøre for Gud. I hans familie og i hans omgang med mennesker, var han som mand og fader, ven og beboer, den faste urokkelige Guds tjener.

Hans tro voksede sig stærkere, hans kærlighed blev mere brændende, efter århundreders forløb. For ham var bøn som brød for sjælen. Han levede i himlens atmosfære.

Idet fremtidsscenerne åbnede sig for hans syn, blev Enok til en retfærdighedens forkynder, der frembar Guds budskab for alle som ville høre advarselsordene. Idet land Kain forsøgte at flygte fra den guddommelige nærhed, gjorde Guds profet de forunderlige syner kendte, han havde fået. »Se,« erklærede han,« Herren kommer med sine hellige titusinder for at holde dom over alle og straffe alle de ugudelige for alle de ugudeligheds gerninger, de har øvet og for alle de formastelige ord, de har talt imod ham, de ugudelige syndere!« Judas 14, 15.

Guds kraft som havde arbejdet med hans tjener kunne mærkes hos dem som hørte på. Nogle gav agt på advarselen og gav afkald på deres synder, men de fleste hånede det højtidelige budskab. Guds tjenere skal frembære et lignende budskab til verden for disse sidste dage og det vil også blive modtaget med vantrø og hån.

Efter at år efter år gik, voksede menneskeskyldens flodbølge sig dybere og dybere, de guddommelige doms-skyer blev mørkere og mørkere. Alligevel holdt Enok, troens vidne, sig på sin vej og advarede, bad og lærte og stræbte sig på at vende skyldstrømmen og holde hævnens pile tilbage.

Menneskerne fra den generation, hånede ham, som ikke forsøgte at samle guld eller sølv, eller at samle sig ejendomme her. Men Enoks hjerte var over de evige rigdomme. Han havde set himmelbyen. Han havde set kongen i sin herlighed i Zions midte. Jo større synden blev, (331) jo alvorligere blev hans længsel efter Guds hjem. Medens han stadig var på jorden, var han, ved tro, i lysets rige.

[»Salige er de rene af hjertet, thi de skal se Gud,« Matt 5,8 I tre hundrede år havde Enok søgt at blive ren af hjertet for at kunne være i harmoni med himmelen. I tre århundreder havde han vandret med Gud. Dag for dag længtes han efter en nærmere forbindelse og tilknytningen var blevet stadig stærkere, indtil Gud tog ham til sig. Han havde stået på tærskelen til den evige verden med kun et skridt mellem sig og de saliges land og nu åbnedes portene. Vandringen med Gud, der så længe var foregået på jorden, fortsattes og han gik gennem den hellige stads porte som det første menneske.]

»I tro blev Enok taget bort, for at han ikke skulle se døden, ... thi før han blev taget bort, fik han det vidnesbyrd, at han havde Guds velbehag.« Hebr.11,5.

[Til et lignende samfund med Gud kalder han os i dag. De, der bliver løskøbt ud af menneskeslægten ved Herrens andet komme, må ligesom Enok have en hellig karakter. *Herren kommer* 26.feb]

Johannes Døber erfaring

[Johannes Døber blev i sit liv i ørkenen oplært af Gud. Han studerede Guds åbenbarelse i naturen. Under Guds vejledning studerede han profeternes skrifter. Dag og nat var Kristus genstand for hans granskning og betragtning, indtil hele hans sind, hjerte og sjæl blev fyldt med herlige syner.

Han betragtede Kongen i hans skønhed og tabte helt sig selv af syne. Han så Herlighedens Majestæt og vidste, at han selv var uduelig og uværdig. Det var Guds budskab, han skulle forkynde. Det var i Guds kraft og hans retfærdighed, han skulle stå fast. Han var beredt til at gå ud som himmelens (332) budbærer uden frygt for mennesker, fordi han havde beskuet den guddommelige. Han kunne fremstå uden frygt for jordiske monarker, fordi han med bæven havde bøjet sig for Kongernes Konge.

Det var ikke ved lange argumenter og fint spundne teorier, at Johannes fremholdt sit budskab. Vækkende og streng og dog fuld af håb hørtes hans røst i ørkenen: »Omvend jer, thi Himmeriget er kommet nær.« Matt. 3, 2. En ny, forunderlig kraft greb folket. Hele nationen kom i bevægelse. Store mængder af mennesker strømmede ud i ørkenen.]

Ulærte bønder og fiskere fra det omkringliggende land; romerske soldater fra Herodes barakker; høvdinge med deres sværd i deres side, rede til at lægge alt ned, som kunne ligne oprør; de griske skatteopkrævere fra deres toldboder; og bederems-præsterne fra Sanhedrin - lyttede alle som var de fortryllede; og alle, selv farisæerne og saddukæerne, den kolde, upåvirkelige spotter, vendte tavse bort og skåret i hjertet med en fornemmelse af deres synder. Herodes hørte budskabet i paladset og den stolte, synds-forhærdede hersker skælvede over kaldet til anger.

[På denne tid lige forud for Kristi andet komme i himmelens skyer må der udføres et sådant værk som det, der udførtes af Johannes. Gud ønsker mænd, der vil berede et folk til at bestå på Herrens store dag.] Budskabet der gik forud for Kristi offentlige virksomhed var: "Omvend jer, farisæere og saddukæere, omvend jer, thi himmeriget er kommet nær." [Som et folk, der tror på Kristi snarlige åbenbarelse, har vi et budskab at forkynde: Gør dig rede til at møde din Gud. Amos 4, 12. Vort budskab må være lige så tydeligt, som Johannes' budskab var. Han revsede konger for deres ondskab. (333) Til trods for, at hans liv var i fare, tøvede han ikke med at forkynde Guds ord. Og vort værk, nu i denne tid, må udføres med lige så stor troskab.

For at vi skal forkynde et sådant budskab, som Johannes forkyndte, må vi have den samme åndelige erfaring, som han havde. Det samme værk må fuldbyrdes i os. Vi må beskue Gud og idet vi beskuer Gud tabe os selv af syne.

Johannes var af naturen behæftet med de samme fejl og skrøbeligheder som andre mennesker; men den guddommelige kærlighed havde forvandlet hans væsen. Efter at Jesus havde påbegyndt sin lærergerning og Johannes disciple kom til ham og beklagede sig over, at alle fulgte den nye lærer, som var fremstået, da viste Johannes, hvor klart han opfattede sit forhold til Messias og hvor glad han var over, at den var kommet, som han havde beredt vejen for.

»Et menneske kan slet intet tage,« sagde han, »uden det bliver givet ham fra himmelen. I kan selv bevidne, at jeg sagde: Jeg er ikke Kristus, jeg er kun udsendt forud for ham. Den, som har bruden, er brudgom; men brudgommens ven, som står og hører på ham, glæder sig inderligt over brudgommens røst. Så er nu denne min glæde blevet fuldkommen. Han bør vokse, men jeg blive mindre.« Joh. 3,27-30.

Idet han i troen så hen til Forløseren, var Johannes steget op til selvfornektelsens højder. Han søgte ikke at vinde mennesker til sig selv, men at løfte deres tanker højere op, til de kunne dvæle ved Guds Lam. Han havde selv kun været en røst, der råbte i ørkenen. Nu holdt han sig med glæde stille og på afstand, for at alles øjne måtte vende sig mod livets lys.

De, der er tro mod deres kald som Guds budbærere, vil ikke trage efter ære for sig selv. Kærligheden til dem selv vil blive opslugt af kærligheden til Kristus. De vil erkende, at det er deres (334) gerning at vidne som Johannes Døber: »Se Guds Lam, som bærer verdens synd!« Joh. 1,29. De vil ophøje Jesus og med ham vil menneskene også blive ophøjede.] »For dette siger den højt ophøjede, som troner for evigt og hvis navn er Hellig: Jeg bor i det høje og hellige og hos den, der er knust, hvis ånd er nedbøjet, for at oplive den nedbøjede ånd og oplive det knuste hjerte.« Es 57,15

[Profetens sjæl var, fri for alt eget, fyldt med den guddommeliges lys. I ord der næsten var sidestykke, vidnede han om Frelserens herlighed. »Den, der kommer ovenfra, er over alle; den, der er af jorden, er jordisk og taler jordisk. Den, der kommer fra himlen, er over alle; hvad han har set og hørt, det vidner han om og ingen tager imod hans vidnesbyrd. Den, der har taget imod hans vidnesbyrd, har dermed bekræftet, at Gud er sanddru; for han, som Gud har udsendt, taler Guds ord; Gud giver jo ikke Ånden efter mål.« Joh 3,31-34

Alle Kristi efterfølgere skal få del i hans herlighed. »Jeg kan intet gøre af mig selv; som jeg hører, dømmer jeg og min dom er retfærdig, for jeg søger ikke at gøre min egen vilje, men hans vilje, som har sendt mig.« Joh 5,30 Vi kan kun modtage lys fra himmelen i samme grad, som vi er villige til at give afkald på alt vort eget. Vi får kun forstand på Guds karakter og modtager Kristus ved troen i samme grad, som vi samtykker i at tage enhver tanke til fange ind under lydighed mod Kristus. Alle, der gør dette, får Helligånden uden mål. I Kristus bor hele guddomsfylden legemlig og i denne fylde har I del.« Kol. 2,9.10. *Herren kommer* 18.og 19. apr]

Guds løfter

(335) Til alle, der er villige at lade selvet ydmyge, har fået disse Guds løfter:

»Jeg vil lade al min rigdom drage forbi dig og udråbe Herrens navn foran dig, thi jeg viser nåde, mod hvem jeg vil og barmhjertighed, mod hvem jeg vil!« 2. Mos. 33,19

»Kald på mig, så vil jeg svare dig og kundgøre dig store og lønlige ting, du ikke kender.« Jer.33,3.

»At gøre langt ud over det, som vi beder om eller forstår,« vil vi få »visdoms og åbenbarings Ånd i jeres erkendelse af ham,« så vi »så at I sammen med alle de hellige må kunne fatte, hvor stor bredden og længden og højden og dybden er og kende Kristi kærlighed,« så vi »kan fyldes med hele Guds fylde.« Ef 3,20; 1,17; 3,18.19.

Sådan er den kundskab som Gud indbyder os at modtage og alt andet er tomhed og intethed.
